

Hồng Đậu

Contents

Hồng Đậu	1
1. Chương 00 (Mở Đầu)	1
2. Chương 01	5
3. Chương 02	13
4. Chương 03	20
5. Chương 04	28
6. Chương 05	35
7. Chương 06	43
8. Chương 07	50
9. Chương 08 (End)	56

Hồng Đậu

Giới thiệu

Normal 0 false false false EN-US X-NONE X-NONE MicrosoftInternetExplorer4 /* Style Definitions

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hong-dau>

1. Chương 00 (Mở Đầu)

Mở đầu:

Một thiếu niên chừng mười bảy, mười tám tuổi, mày rậm mắt to, giục ngựa phi nước đại.

Khuôn mặt hắn nhìn như tục tăng bất tuân, lại không giấu được hơi thở tôn quý. Trên khuôn mặt vô cùng tuần tú, che kín sát khí không tầm thường cũng không hợp tuổi.

Càng làm cho người ta cảm thấy kỳ lạ hơn là trên thân mình cao to hơn những thiếu niên bình thường cùng tuổi của hắn là bộ chiến bào vô tướng bám đầy bụi đất và vết bẩn.

Bóng dáng hần vội vàng, khoái mã như sao băng, hăng hái lướt qua ngoại ô trống trải.

Đột nhiên, thiếu niên ra sức kéo lấy dây cương, con ngựa lập tức điên cuồng hí lên, móng trước điên cuồng đập đá giữa không trung.

Thiếu niên ở trên lưng ngựa vừa giữ vững cơ thể vừa trấn an ngựa, đôi mắt sắc bén nhanh chóng quét qua bốn phía, dừng ở bụi cỏ cao quá nửa người.

Thiếu niên cười lạnh, cả người tản ra sát khí dày đặc.

Một năm trước, Tư Quốc cử quân xâm chiếm biên cảnh Uyên quốc bọn họ, khơi mào chiến tranh hai nước. Hần chủ động xin Hoàng đế lĩnh quân đi giết giặc trên chiến trường.

Bằng võ nghệ phi phàm hần “lấy một địch trăm”, trí tuệ mưu lược dụng binh như thần, có thể nói là trăm trận trăm thắng

Chỉ cần hần lĩnh quân xuất mã, Tư Quốc gần như có thể nói là luôn chiến luôn bại, bị hần liên tiếp ép đến biên cảnh.

Không ngờ, lúc hần định ăn miếng trả miếng, dự tính cũng mang quân đội xâm nhập Tư Quốc, tình thế lại bắt đầu chuyển biến.

Sau khi thua mấy trận hần lập tức sinh cảnh giác, phát hiện ra điều khác thường. Lúc này mới tra ra gian tế Tư Quốc ẩn vào trong quân doanh của hần.

Tên gian tế Tư Quốc đang bị hần đuổi bắt kia thời gian qua ẩn núp ở trong quân đội của hần, đánh cắp không ít quân tình quan trọng. Khiến hần mấy lần lâm vào hiểm cảnh, thậm chí tổn thất không ít tướng sĩ huynh đệ cùng hần vào sinh ra tử như tay chân.

Có lẽ do gần đây hần phong tỏa tin tức không để lọt ra ngoài, tên gian tế kia không thu được tình báo làm rối loạn trận tuyến nên chớ cùng rút giậu dầm to gan đột nhập vào quân doanh định ám sát hần.

Thật vất vả mới tìm ra được kẻ kia, hần tuyệt không để cho gian tế kia bỏ chạy!

Hần muốn đích thân giết kẻ kia, an ủi linh hồn các huynh đệ!

Lúc chiến mã được huấn luyện cẩn thận trải qua trăm trận chiến dưới người hần đứng im, hần lập tức xoay người xuống, rút bội đao không chút do dự đâm vào bụi cỏ, đánh chết bọn chuột nhắt trốn trong bụi cỏ.

“A —”

Tên kia gian tế không ngờ thân thủ hần thần tốc kinh người như thế, không kịp ngăn cản đã kêu thảm thiết ngã từ trong đồng rơm xuống, một đao trí mạng.

Ngay trong nháy mắt, thiếu niên phát hiện sâu trong bụi cỏ còn động tĩnh không tầm thường khác.

Chẳng lẽ có hai người?!

Trong lòng hần kinh ngạc, thân thể đã phản ứng theo bản năng, nhanh chóng tiếp cận, chuẩn xác chém tới chỗ động tĩnh kia, quyết không lưu người sống.

Nhưng lúc hần gươm đao lên mạnh mẽ chém vào bụi cỏ, không ngờ lại nhìn thấy một đôi mắt đen nhánh ướt át.

Một bé gái?

Thiếu niên nhất thời sửng sốt, mở to mắt, ra sức thay đổi đường đao đã chém xuống.

Lưỡi đao lệch đi, bụi cỏ cao đến nửa người bên cạnh nháy mắt bị chém nát một mảng lớn, đủ thấy đường đao kia mạnh mẽ nhường nào. Nếu chậm một bước, chỉ sợ bé gái kia đã sớm bị chém thành hai nửa.

Bé gái ngồi ở trong đồng rơm, mở to mắt, trên khuôn mặt trắng trẻo non mềm nhỏ nhắn không hề có sợ hãi, chỉ giữa cái đầu nhỏ, tò mò nhìn hần. Trên má phải dính vài vết máu khô.

Hần nặng nề thở dốc, dùng sức đâm đại đao xuống đất, trừng mắt nhìn bé gái đột nhiên xuất hiện kia mà không biết làm thế nào.

Tuy rằng hấn không làm bé bị thương, nhưng trên bộ quần áo màu trắng ngà của bé có vết máu bắn tung tóe, nhìn mà khiến người ta kinh sợ.

Thiếu niên nhăn mày, tiến lên xoay người ôm lấy bé gái toàn thân là máu, cẩn thận kiểm tra từ trên xuống dưới.

Hấn phát hiện trên người bé ngoại trừ chút vết thương trầy da do gai cây sượt vào thì không có vết thương nào có thể tạo thành vết máu lớn kinh người như thế.

Nhìn bé mềm mại như thế này, hơn nữa quần áo trên người còn là chất liệu thượng đẳng, thêu hoa văn tinh xảo, hấn đoán rằng bé không phải quý tộc thì cũng là con nhà giàu.

Nhưng nhỏ như vậy, sao có thể một mình đi lạc giữa nơi đồng không mông quạnh này?

“Cha mẹ người đâu?” Hấn hỏi.

Bé gái mở to mắt, nhìn hấn chăm chăm không nói gì.

“Người ở trong này làm gì?”

Hấn lại hỏi, còn vươn ngón trỏ xoa xoa cái cằm nhỏ của bé, nhưng bé vẫn không trả lời.

Thấy thế thiếu niên nhướn mày.

Bé gái này gặp biến đổi lớn thân nhân ly tán, thế nhưng không khóc cũng không nói chuyện, chẳng lẽ đã bị dọa đến ngu ngốc rồi?

“Người mấy tuổi?”

Hấn thở dài một hơi hỏi một vấn đề khác.

Lúc hấn hỏi, không quá chờ mong bé sẽ có phản ứng chỉ muốn nói chuyện với bé, để cho bé quen với hấn, có chút cảm giác an toàn.

Không ngờ lần này bé hơi nghiêng cái đầu nhỏ, giống như bị chuyện gì quấy nhiễu. Dùng sức suy nghĩ một thời gian, cuối cùng từ từ giơ bàn tay nhỏ bé lên, chậm rãi giơ lên sáu ngón tay.

Hấn kinh ngạc nhìn ngón tay nhỏ của bé.

“Sáu tuổi à.....”

Hấn trầm ngâm nhìn bé từ cao đến thấp. Đoán xem tuổi của bé có tương xứng với số ngón tay bé đưa ra không.

Đang suy nghĩ thì bỗng dưng một đội võ kỵ chạy tới phía sau thiếu niên.

“Tiểu vương gia!”

Nhóm võ kỵ xoay người xuống ngựa đồng loạt kính cẩn quỳ xuống.

“Tiểu vương gia! Ngài không sao chứ?”

Đội trưởng đi đầu thấy tên gian tặc Tư Quốc ngã vào vũng máu không nhúc nhích, lập tức lo lắng hỏi.

Công Tôn Lãm lạnh lùng quay đầu. “Nếu có sao, còn có thể đứng ở đây nói chuyện với người sao?”

“Thuộc hạ đến chậm! Xin tiểu vương gia giáng tội!” Đội trưởng lập tức dập đầu.

“Thôi, tất cả đứng dậy đi. Đến đây, người ôm bé gái này đi.” Hấn không giải thích lập tức nhét bé gái vào trong lòng đội trưởng đội võ kỵ.

“Đây là.....”

Đội trưởng đội võ kỵ há hốc miệng, chết lặng nhìn cái vật mềm nhũn trong lòng.

“À.....”

Thiếu niên nhanh chóng suy nghĩ, đột nhiên nhếch miệng cười, trong lòng đã có chủ ý –

“Con gái của ta.”

Nghe vậy, nhóm võ kỵ cứng họng há hốc mồm.

“Nhưng Tiểu, tiểu vương gia ngài chưa đón dâu..... Này.....”

Đội trưởng vừa dè dặt cẩn thận ôm đứa bé, vừa lắp bắp nói.

“Nghĩa phụ ta năm đó chưa kết hôn chưa lập gia đình đã nhận ta làm con. Chẳng lẽ người cũng cho rằng nghĩa phụ ta làm vậy là không ổn sao?” Thiếu niên liếc hẳn một cái.

“Thuộc hạ không dám!”

Đội trưởng sợ hãi lập tức quỳ xuống, bọn thuộc hạ phía sau cũng vội vàng quỳ xuống.

Trời ạ, nghĩa phụ của tiểu vương gia là Cửu hoàng thúc của đương kim thánh thượng đó, ai dám làm càn bình luận? Đến lúc đó đừng nói không giữ được đầu lưỡi, chỉ sợ đầu cũng phải chuyển nhà! Trán đội trưởng đội Võ kỵ đã lấm tấm mồ hôi.

“Đứng lên đi! Ta nói mấy lần rồi, bây giờ không phải ở trên triều đình, đừng có hơi týt là quỳ!”

Thiếu niên nhú mày lộ ra vẻ giận dữ.

“Dạ!”

Nhớ tác phong của thiếu niên này luôn khác người hoàng tộc, đội trưởng nhanh chóng để thuộc hạ đứng dậy.

“Có ai có thể toàn thắng không bại ở trên chiến trường? Nếu có một ngày ta chết trận, cho dù không kịp cưới vợ thì ít nhất cũng còn có một truyền nhân.”

“Nhưng đứa bé này thân phận không rõ.....” Đội trưởng vẫn cảm thấy do dự.

Ánh mắt sắc bén của thiếu niên liếc qua.

Á! Hẳn quên mất tiểu vương gia từ nhỏ vì thân phận không rõ mà bị mọi người đàm tiếu

“À, ý thuộc hạ là cho dù muốn tìm truyền nhân, cũng phải tìm bé trai chứ.....”

Đội trưởng rất thức thời, vội vàng sửa miệng.

“Ta thiên vị con gái, không được sao?”

Thiếu niên trả lời, giọng điệu mang theo vẻ bất tuân mạnh mẽ.

“Không..... à..... Dạ! Dạ! Thuộc hạ nói nhiều!”

Đội trưởng nhanh chóng cúi đầu, trán tiếp tục chảy mồ hôi.

Thấy hẳn không dám dong dài nữa, thiếu niên vừa lòng gật gật đầu.

Nhìn qua chỉ thấy bé gái dường như đã mệt mỏi, đầu nhỏ dựa vào vai đội trưởng đội võ kỵ ngủ gà ngủ gật. Không thèm để ý khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại bị ma sát với chiến giáp đã đổ lên một mảng.

Thiếu niên nhú mày, bỗng nhiên cảm thấy không vừa mắt, lại duỗi tay ôm bé gái về, để bé dựa vào người hẳn ngủ.

Bé gái trong lòng hẳn lộ ra biểu cảm thèm ngủ, mệt mỏi, thế nhưng rất ngoan không kháng nghị không khóc nhè. Ngoan ngoãn thuận thế nằm ở trong lòng hẳn, một lần nữa đi vào giấc ngủ.

Ôm sinh vật nhỏ mềm mềm ôn thuận như vậy, đáy lòng thiếu niên đột nhiên sinh ra cảm giác mềm mại thỏa mãn khác thường.

“Nhóc, không thấy cha mẹ người đâu, vậy nhận ta làm cha đi, làm con gái của ta được không?” Hẳn cười vỗ nhẹ khuôn mặt nàng.

Bé gái miễn cưỡng mở mắt nhìn hẳn rồi lại nhắm mắt lại, nhập nhèm đi vào giấc ngủ. Bé rúc vào ngực hẳn, bàn tay nhỏ bé nắm chặt y bào của hẳn.

“Người không nói cũng không khóc coi người như đồng ý rồi đấy!”

Thiếu niên cười nói, không phát giác nhóm võ kỵ phía sau đang nhìn nhau.

..... Hành vi này là bắt buộc người ta đấy chứ!

Thiếu niên vừa lòng cười vang, ôm bé gái xoay người lên ngựa, kéo áo choàng phía sau qua bao kín lấy bé gái rồi thúc ngựa chậm rãi chạy về quân doanh.

Thiếu niên đoán rằng, chờ khi hần hồi triều, Hoàng đế tiếp kiến hần mà nhìn thấy hần ôm một đứa “con gái” trở về, có lẽ sẽ bị dọa đến trật khớp hàm, không khép lại nổi?

Nghĩ đến điều này, hần không khỏi cười khoái trá.

Nhóm võ kỵ lập tức giục ngựa theo phía sau thiếu niên, cát vàng cuộn cuộn bay đầy trời, giấu đi bóng hình mọi người.....

2. Chương 01

Chương 1

Mười năm sau

“Không thối, không thối nữa!”

Công Tôn Lãm cau đôi mày rậm, sắc mặt rất xấu, đem cây tiêu ngọc bích vô giá ném về phía sạp dài cạnh cửa sổ. Thân hình cao lớn rắn chắc, chẳng có chút hình tượng nào ngã ngựa ra sạp đằng sau.

Ngọc tiêu “Cạch cạch” vài tiếng, lăn đến cạnh tường, cuối cùng “cộp” một tiếng đập vào tường, phát ra tiếng vang trong trẻo.

Nghe thấy tiếng ngọc va đập, hần quay đầu đi hí mắt nhìn, trong lòng vô cùng hy vọng ngọc tiêu kia bị hần ném một cái liền gãy thành hai nửa.

Chỉ tiếc, ngọc tiêu mệnh lớn, lăn hai vòng, vẫn như lạnh lặn nằm ở góc tường.

Thấy thế, môi mỏng của hần không tự giác phát ra tiếng thở dài tiếc hận.

“Sao vậy?”

Nữ tử ngồi ở bên cạnh hần, đôi mắt xinh đẹp nhìn về phía hần, khẽ mở đôi môi đỏ như tô son hỏi.

Trên tay nàng cũng cầm một ngọc tiêu cùng kiểu hoa văn với ngọc tiêu Công Tôn Lãm vừa thối, nhưng hình dạng ngắn hơn.

“Thối một, đau miệng!”

Hần nhắm mắt, khẩu khí ác liệt trả lời, vẻ mặt giống đứa nhỏ cáu kỉnh.

Công Tôn Vũ nhặt ngọc tiêu về, đưa đến trước mặt hần.

“Cá cược thua. Người thua ta ba ván cờ, đáp ứng vì ta học thối một khúc tiêu.”

Công Tôn Lãm run rẩy trợn mắt, lập tức khởi động nửa người trên, hung ác trừng mắt nhìn nàng, muốn dùng khí phách mạnh mẽ đủ để ười vạn đại quân thuận theo đẩy lui sự kiên trì của nàng.

Đáng tiếc, nàng một không sợ hần chút nào, vẫn cố chấp cầm ngọc tiêu đứng trước mặt hần, dùng đôi mắt đen trầm tĩnh nhìn hần.

Mắt to trừng mắt nhỏ một hồi lâu sau, cuối cùng vẫn là hần thua như mọi lần. Hần không địch lại được cặp mắt to ngập nước mắt vô tội tới cực điểm của nàng.

Hắn dời tầm mắt, dùng sức vò vò tóc, rồi sau đó nhận thua chửi thề một tiếng.

“Được rồi, đừng tức giận mà.”

Nàng nhìn thế không nhịn được mà bật cười, vươn tay đẩy đẩy đầu vai hắn.

Hắn liếc nàng một cái, không cam tâm tình nguyện một lần nữa ngồi thẳng lưng, chấp nhận số phận cầm lấy ngọc tiêu trong tay nàng.

Nghĩ hắn mười mấy năm qua tung hoành sa trường, trải qua không biết bao nhiêu mưa trận quở trận, không ngờ lại thua một ‘bé gái’ yếu điệu chưa bao giờ ra chiến trường đánh giặc trên bàn cờ!

Chơi cờ thua bé gái thật sự là mất mặt, cho nên ngay cả Hoàng thượng hắn cũng giấu, chuyện này không thể để cho Hoàng thượng biết được.

“Luyện xong khúc này người sẽ bỏ qua cho ta?” Hắn không cam nguyện hỏi.

“Ừ.”

Nàng gật gật đầu, rộng rãi đồng ý.

Hắn cầm lấy tiêu đặt tới bên môi, còn chưa thổi một tiếng nào, nghĩ nghĩ lại buông xuống, bỗng nhiên dựa vào nàng, tay theo quán tính nắm bả vai nàng.

“Vũ Nhi, chúng ta thương lượng được không?”

Lúc hắn ôm nàng, trong nháy mắt khuôn mặt Vũ Nhi đỏ lên, không tự giác toát ra một tia thẹn thùng.

“Thương lượng cái gì?” Nàng nhẹ giọng hỏi.

Hắn hoàn toàn không biết, nàng đang đau khổ đè nén trái tim không chịu khống chế mà đột nhiên đập loạn trong ngực, cố gắng bình tĩnh quay đầu nhìn về phía khuôn mặt tuấn tú gần sát bên nàng, cố gắng xem nhẹ hơi thở như có như không của hắn khẽ phất qua bên má nàng mang đến cảm giác ngứa ngứa.

Hắn dựa vào nàng, đang định mở miệng mũi bỗng nhiên ngửi được một mùi hương trong veo, làm cho hắn bỗng chốc hoảng hốt, đột nhiên đã quên mình muốn nói gì.

Hương sữa trên người đứa nhỏ này, khi nào đã biến thành mùi hoa thơm như vậy?

Lại cẩn thận nhìn nàng. Chân mày ngũ quan* nàng, khi nào trở nên tinh xảo động lòng người như thế?

*ngũ quan: năm khí quan, tai, mắt, mũi, miệng và thân mình

Làn da nàng, từ khi nào trở nên trắng hồng, mịn màng như sứ như thế?

Thậm chí, ngay cả môi anh đào nhỏ nhỏ hồng hồng nhìn rất đáng yêu, cũng trở nên sáng bóng mềm mại. Chỉ cần là nam nhân, đều không nhịn được muốn âu yếm.

Nàng trước mắt, cùng dung mạo nàng năm sáu tuổi chồng lên nhau, dường như tương tự, nhưng lại trở nên khác hẳn.....

Hắn đột nhiên cảm thấy kinh ngạc, bé gái mềm mại hắn nhớ về năm đó, trong lúc hắn không chú ý đã vùng trộm lớn lên, trở mã thành cô nương thướt tha uyển chuyển hàm xúc, mềm như nước hấp dẫn lòng người.

Không thể nói rõ là mất mát hay là ngoài ý muốn, hoặc là cảm xúc gì khác, chỉ cảm thấy ngực bỗng nhiên dâng lên một cảm giác xôn xao khác thường.....

Cả người hắn chấn động như bị sét đánh, lập tức rút tay về, hơn nữa lùi về phía sau một bước thật lớn.

Sau khi lùi về phía sau, hắn mới nghĩ sao hắn lại kì lạ như vậy? Đột nhiên lảng tránh quá mức rõ ràng quái dị, đành phải giả vờ ho một tiếng.

Quả nhiên, nàng lộ ra một chút thần sắc khó hiểu mang theo bị thương.

Hắn mới liếc nhìn một cái, trong lòng liền cảm thấy vô cùng áy náy khó chịu, rất muốn tiến lên ôm nàng, an ủi nàng, nhưng nghĩ đến sự thật vừa mới phát hiện bé gái đã vụng trộm lớn lên khiến hắn khiếp sợ, lại làm cho hắn lùi bước, không dám tới gần nàng.

Vừa rồi hắn..... Suy nghĩ của hắn thật sự rất xấu xa, thế nhưng có ý nghĩ vớ vẩn với chính con gái nuôi của mình!

Nhưng những lời này lại không thể giải thích với nàng chỉ sợ càng tỏ càng đen, cho nên cuối cùng hắn cắn răng, đánh mạnh vào đầu hai phát.

“Người làm sao vậy? Sao lại tự đánh mình? Đừng dọa người!” Nàng có chút sợ hãi tiến lên bắt lấy tay hắn.

“Không sao, không sao! Ta không sao!”

Hắn nhanh tay lẹ mắt cuống quýt lắc mình, nhanh chóng tránh khỏi tay nàng.

Tay nàng rơi vào khoảng không, khiến nàng run lên một chút.

Tiếp theo, nàng chậm rãi thu tay, cúi mắt không nói lời nào.

Không khí giữa hai người bỗng chốc trở nên xấu hổ bẽ tắc, vô cùng quái dị.

Hắn hít một hơi thật sâu, cố gắng dùng ngữ khí bình thường mở miệng một lần nữa.

“Vũ Nhi, ta... vừa rồi ta muốn nói, ta đã quên ra trận giết địch, không cần phải học mấy thứ phong hoa tuyết nguyệt này. Muốn ta thối tiêu, không bằng ngươi tìm một bộ quyền phổ hoặc là kiếm phổ muốn học, để ta dạy ngươi, được không?”

Hắn nhanh chóng thoái thác dường như muốn quên trọng tâm đề tài, cố sức nâng khoe miệng, cười thật to vô cùng giả dối.

Vũ Nhi lặng im một lúc mới chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn thẳng hắn một hồi lâu chậm rãi cười thật dịu dàng với hắn.

Nàng cười, làm cho lòng hắn đột nhiên giống như bị cái gì đụng đến, vừa tê vừa chấn động.

“Thế nào?” Cái miệng của hắn cười đến sắp cứng rồi.

“Có thể, chờ người lại thắng ta ba ván cờ.” Nàng nhẹ nhàng vuốt cằm nói.

Công Tôn Lãm vừa nghe, nụ cười cương cứng rồi cuộc không duy trì nổi, biểu cảm trong nháy mắt suy sụp.

Hắn hiểu Công Tôn Vũ mặt ngoài nhìn như hiền hoà, không ý kiến, kỳ thực nói trắng ra là không muốn buông tha hắn, thậm chí ẩn ẩn có chút giận dữ.

Muốn hắn thắng ba ván cờ, không bằng trực tiếp bảo hắn tự phế võ công còn có vẻ nhanh hơn!

Hắn không có việc gì nhặt đứa bé quá mức thông minh trở về nuôi, thật là tự tìm phiền toái

“A, nói đến thơ, lần trước người còn thiếu ta năm bài!”

Vũ Nhi chớp đôi mắt đẹp, cực kỳ vô tội nhìn về phía hắn tính nợ cũ.

“À..... Bây giờ.....”

Công Tôn Lãm buồn rầu nhíu mày, ánh mắt bắt đầu dao động.

“Sao vậy? Không chịu?” Đôi mắt đẹp giương lên.

“..... Ai, thơ này buồn nôn muốn chết! Cái gì mà tình yêu, tương tư vô tận, ai mà chịu nổi? Đặc biệt câu thơ kia, cái gì “Nhập ngã tương tư môn, Tri ngã tương tư khổ” (1), đừng nói cái gì tương tư dài, tương tư ngắn, nói một đồng tương tư. Làm cho người ta há hốc mồm là câu cuối kia, tương tư nửa ngày, kết quả đột nhiên đến một câu “Hồi bất đương sơ mặc tương thức” (2) Chắc, gặp đều gặp rồi, còn muốn đối ý sao? Nếu không gặp, tương tư từ đâu mà đến? Thương xuân thu buồn, thật sự là khiến người ta chịu không nổi.....”

Nàng lẳng lặng nghe hắn lải nhải một tràng, chờ hắn câm miệng, nàng mới chậm rãi mở miệng.

“Xem ra, người đã học thuộc lòng! Đã học thuộc lòng, vì sao không nói với ta?” Mắt đẹp liếc hắt một cái.

“Ta..... Ta.....”

Sắc mặt hắt khó coi, bị nàng liếc mắt một cái nhìn thấu tất cả tâm tư.

A ~ Sao hắt có thể ngâm loại thơ tình phong hoa tuyết nguyệt này cho nàng chứ?

Đọc câu thơ này cho nàng, quả thực giống như tỏ tình với nàng vậy, hắt vừa nghĩ đến hình ảnh đó, toàn thân đều cảm thấy không thoải mái.

Bọn họ tuy rằng không có huyết thống, nhưng trên danh phận nàng là con gái của hắt. Đọc thơ tình cho con gái, sao có thể?

“Người –”

“Chờ một chút! Nha đầu Vũ Nhi, người lại quên rồi phải gọi ta là nghĩa phụ?”

Công Tôn Lãm đột nhiên đánh gãy lời nàng, vươn tay về phía nàng, vừa nhíu mày vừa chỉ ngón trỏ.

Công Tôn Vũ run lên, biểu cảm có chút kỳ dị.

Hắt nghiêm túc nói:“Tuy rằng ta không lớn hơn người bao nhiêu, nhưng trên danh nghĩa tốt xấu gì ta cũng là nghĩa phụ của người. Hồi nhỏ người luôn chạy theo ta, gọi ‘Nghĩa phụ, nghĩa phụ’. Nhưng hai năm gần đây, gần như không nghe thấy người gọi nghĩa phụ, đều là gọi ‘Người’ này ‘Người’ nọ. Ở trong phủ ta có thể mặc kệ, nhưng ra bên ngoài đừng quên thân phận của mình, hiểu không?”

Hắt sợ nàng lại buộc hắt thối tiêu, nhanh chóng nói sang chuyện khác, tìm một cái cớ đến giáo huấn nàng, cũng cố gắng lấy ra uy nghiêm của bậc trưởng bối.

Công Tôn Vũ không nói gì, chỉ cắn môi, mắt đẹp chuyển động, nâng đôi mắt tối đen như đêm, ngập nước nhìn hắt, trong mắt ẩn chứa nhiều điều hắt xem không hiểu, dường như có trăm ngàn suy nghĩ phức tạp, làm cho ngực hắt co rút lại.

Hắt đột nhiên lùi bước, lại bại trận lần nữa.

“Cái kia..... Khụ, việc này trước không nói, lần khác bàn lại. Ta, ta phải đi nghị sự cùng cấp dưới, còn có..... Cái kia..... Hoàng thượng tìm ta, cũng sắp muộn. Ngọc tiêu này..... Người cầm giúp ta!”

Ngoài miệng Công Tôn Lãm nói không ngừng, dưới chân cũng không ngừng chạy ra cửa lớn, đến vài bước cuối cùng, gần như là tông cửa xông ra, bay nhanh ra ngoài.

Nhìn sự trốn tránh của Công Tôn Lãm, nàng không mở miệng cản lại, chỉ lẳng lặng nhìn theo hắt rời đi:

“Nhập ngã tương tư môn, Tri ngã tương tư khổ.

Trường tương tư hề, trường tương tư, Trương tương tư hề, vô tận cực.

Tảo tri như thử quả nhân tâm, hồi bất đương sơ mặc tương thức.” (3)

Nàng chậm rãi ngâm câu thơ hắt chưa đọc hết, tâm tư trầm xuống.

Hắt không biết đây là tâm ý của nàng.

Nàng trăm phương nghìn kế muốn đánh thức tâm ý yếu ớt của hắt.....

Từ nhỏ nàng đã bị Công Tôn Lãm thu dưỡng, hai người luôn lấy thân phận cha và con gái đối đãi với nhau.

Nhưng khi nàng trưởng thành, ý lại ban đầu đã dần chuyển thành yêu hắt, vì thế thường xuyên cố ý vô tình lợi dụng mọi cách để biểu đạt nỗi lòng của nàng với hắt.

Nhưng thực bất đắc dĩ là tính cách Công Tôn Lãm cầu thả, luôn tưởng nàng làm nũng hắt, chưa bao giờ đem tâm ý của nàng để ở trong lòng.

Nàng luôn hy vọng xa vời một ngày nào hẳn có thể ở đó đột nhiên nhận ra. Phần tình ý đó nàng giấu thật sâu trong lòng không thể nói ra, không ai có thể nói hết nỗi sầu khổ kia.....

Nàng thử dài đem hai cây ngọc tiêu để vào một cái tráp làm từ gỗ mun thượng đẳng.

Hai cây ngọc tiêu này là nàng mời riêng người chế tác nổi danh trong hoàng thành đặc biệt làm ra đôi tiêu Long Phượng này. Hùng tiêu to hơn, khắc hoa văn hình rồng, âm sắc hùng hậu; Thụ tiêu nhỏ, khắc hoa văn hình phượng hoàng, âm sắc trong trẻo dịu dàng hàm súc. Hai người hợp tấu, âm sắc hài hòa, tựa như Long Phượng cùng ca.

Đôi ngọc tiêu này cũng là tâm ý của nàng.

Nàng hy vọng, nàng có thể cùng hẳn “tâm ý mình hợp, long phượng lưỡng cư.”

Nhưng Công Tôn Lãm vẫn làm như không thấy.....

Có đôi khi, nàng thật sự hy vọng có thể làm theo lời hẳn nói, chỉ cần nàng không gặp hẳn sẽ không tương tư như vậy.

Công Tôn Vũ ôm hộp đựng đôi tiêu vào lòng, ánh mắt dần dần mơ mơ màng màng.....

Trong hoàng thất Uyên quốc, không ai không biết người được phong làm Tiêu Dao vương – Công Tôn Lãm thật ra là hoàng tử tư sinh của Tiên hoàng và Vương phi của Tổ thái thượng hoàng loạn luân sinh ra.

Thân phận hoàng tử tư sinh này quá mức miễn cảm đặc thù, xúc phạm thật lớn đến cảm kị của hoàng thất Uyên quốc. Bởi vậy hoàng tử tư sinh vừa sinh ra, Tiên hoàng lén giao hẳn cho người thân cận nhất nhưng cơ thể ốm yếu – Cửu hoàng đệ Công Tôn Tấn nuôi nấng, nhận làm nghĩa tử.

Chuyện này từ đó trở thành bí mật mọi người trong thâm cung hoàng thất đều biết trong lòng nhưng ngoài miệng ngàn vạn không thể nói.

Sau khi đương kim Hoàng thượng Công Tôn Triệt đăng cơ luôn luôn tỏ mò với tiểu hoàng đệ trong truyền thuyết. Vì thế khi Công Tôn Lãm mười bốn tuổi Hoàng thượng đã triệu hẳn tiến cung gặp mặt, không ngờ hai người vừa gặp đã hợp ý. Công Tôn Lãm thân phận ái muội không rõ luôn trốn trong phủ cửu hoàng thúc, từ nay trở thành khách quen của hoàng thất, quang minh chính đại ra vào hoàng cung.

Mười năm trước, Tư Quốc ở phía tây lấy lý do Thập Ngũ công chúa mất tích ở biên giới hai nước, tiến binh vào Uyên quốc, khiến Uyên quốc tức giận phái binh đánh trả, chiến sự hai nước lập tức nổ ra.

Lúc ấy Công Tôn Lãm mười bảy tuổi, bằng một thân võ nghệ nhanh nhẹn dũng mãnh cùng mưu lược, xin dẫn quân đi giết giặc. Bởi vì chiến công oanh liệt, liên tục thắng lớn, nên càng thêm lấy được tin cậy của Hoàng thượng.

Trận ra quân này Tư Quốc lấy lý do tìm kiếm công chúa mất tích gây chiến, cuối cùng đánh gần mười năm.

Mãi đến gần đây, rốt cục hai nước quyết định đàm phán, các tướng sĩ có công đều phong quan tấn tước theo công lao.

Hoàng thượng Uyên quốc muốn nhân cơ hội cho Công Tôn Lãm vào triều làm quan, cho dù không thể danh chính ngôn thuận nhận hẳn là con cháu hoàng thất, nhưng ít ra có thể cho hẳn có vị trí yên ổn trên triều đình.

Đáng tiếc, Công Tôn Lãm kiên trì không chịu làm quan. Năm trước lấy lý do Cửu hoàng thúc mất, nghĩa phụ cả đời chưa kết hôn, hẳn quyết định tiếp nhận sản nghiệp trên danh nghĩa của Cửu hoàng thúc, thâu ông truyền thừa hương khói.

Bởi vậy, Hoàng thượng đành phải phong hẳn Tiêu Dao vương để cho hẳn tiếp tục làm “Nghĩa tử” Cửu hoàng thúc.

Tuy rằng được phong làm Tiêu Dao vương, nhưng trên thực tế hoàng đế cũng không hẳn cho hẳn thực sự tiêu dao tự tại.

Phàm có quốc sự trọng đại, nhất định phải triệu Tiêu Dao vương cùng nhau hao tổn tâm trí nghĩ đối sách. Khi cần lại bắt hẳn nhân danh hoàng đế, thay hoàng đế phủ thêm chiến bào, đổ máu chảy mồ hôi.

Lúc này Tư Quốc phái sứ giả đến, đưa ra yêu cầu hòa thân với Uyên quốc. Hoàng thượng đương nhiên cũng triệu Công Tôn Lãm đến cùng thương nghị.

“Ta nói này Lãm hoàng đệ.....” Hoàng thượng cười hì hì gọi Công Tôn Lãm .

Công Tôn Lãm xoa cằm, miễn cưỡng liếc hần một cái.

“Hoàng thượng, ngài gọi sai rồi?” Công Tôn Lãm nhắc nhở.

“Khụ..... Được rồi, Tiêu Dao vương gia, con gái nuôi của người..... Gần đây vẫn khỏe chứ?”

“Hoàng thượng triệu ta tiến cung để hỏi ta cái này? Ta đã nói với ngài từ sớm, nếu Hoàng thượng muốn nạp tần phi, đừng nghĩ có ý đồ với Vũ Nhi nhà ta.” Về mặt Công Tôn Lãm rất đề phòng.

“A, không có đâu, trẫm không dám có suy nghĩ này. Trẫm muốn hỏi người..... Trong lòng người nghĩ nên chọn ai hòa thân?”

“Hòa thân? Việc này mà cũng tìm ta đến? Ngài chê ta nhàn quá sao? Chuyện đánh giặc cứ tìm ta nhưng chuyện khác thì Hoàng thượng ngài vẫn nên tìm những người khác đến hao tổn tâm trí đi! Ngoại trừ đánh giặc cùng luyện võ, ta không dư thừa sức lực !” Hần liếc mắt oán giận nói.

“Là thế này, bởi vì công chúa trong hoàng thất lớn tuổi phần lớn đã có hôn phối, nhỏ lại chưa đến tuổi xuất giá, trẫm thật sự rất khó có thể chọn đối tượng phải đi Tư Quốc hòa thân.....” Hoàng đế lộ ra biểu cảm vạn phần buồn rầu.

“Rồi sao?” Công Tôn Lãm miễn cưỡng hỏi.

“À..... Đây..... Gần đây không thiếu đại thần đề nghị với trẫm, nói con gái nuôi người Vũ Nhi tư sắc tài nghệ song tuyệt, thông minh hơn người, tuyệt đối có thể khiến cho hoàng thất Tư Quốc vừa lòng. Hơn nữa, gả đến Tư Quốc còn có thể để nàng trở thành cơ sở ngầm của chúng ta ở Tư Quốc !”

Công Tôn Lãm sững sốt.

“Các người muốn đổ lên đầu Vũ Nhi?”

Công Tôn Lãm nhăn mày, ngữ khí bất giác có chút sắc bén.

“À..... Trẫm thuận miệng hỏi thôi!”

Phát hiện Công Tôn Lãm dường như không vui, Hoàng thượng lập tức khoát tay.

Xem ra, Công Tôn Lãm thật sự rất thương con gái nuôi của hần!

Mới nghĩ như vậy, câu tiếp theo của Công Tôn Lãm lại dọa cho hần xuất thần.

“Hoàng thượng, Vũ Nhi có phải thực sự đã đến lúc nên lập gia đình rồi không?” Công Tôn Lãm lộ ra biểu cảm hoang mang.

“Vũ Nhi năm nay mười bảy tuổi đúng là nên lập gia đình. Tiếp tục giữ nàng không gả sẽ thành gái lỡ thì, muốn gả ra ngoài cũng rất khó.” Hoàng đế trả lời.

“Vậy sao?” Công Tôn Lãm trầm tư.

“Sao vậy? Có gì phiền lòng sao?”

“Ta..... Gần đây cảm thấy Vũ Nhi là lạ, muốn ta thổ lộ ngâm thơ phong hoa tuyết nguyệt cùng nàng, hại ta khó chịu vô cùng. Tâm tư con gái quả thực còn biến hoá kỳ lạ khó dò hơn chiến trường, ta hoàn toàn không hiểu nàng đang nghĩ cái gì?” Công Tôn Lãm cực kỳ hoang mang.

“Vũ Nhi nào có phức tạp như người nói? Trẫm thấy tám, chín phần là nàng có mối tình đầu, có người trong lòng rồi!”

“Hả?” Công Tôn Lãm kinh ngạc.

“Hả cái gì? Chẳng lẽ người vẫn nghĩ nàng là đứa bé sáu tuổi cả ngày chỉ biết uống sữa thôi à?”

“..... Ngài chắc không?”

“Trẫm đã gả bảy con gái, người nói xem trẫm có chắc không ? Mấy đứa con gái của Trẫm trước lúc xuất giá đều bắt đầu xuất hiện những hành vi khác thường, thế trẫm phát hiện các nàng muốn lập gia đình.”

“Vậy..... Nói như vậy, Vũ Nhi dường như thật sự đến lúc nên lập gia đình.....”

“Đúng vậy!”

Hoàng đế chậm rãi bưng trà sâm lên uống một ngụm, chợt nhíu nhíu mày.

Thật ra hần cực chán ghét vị trà sâm, nhưng gần đây mẫu hậu cố ý phân phó muốn hần uống, không uống lại sợ làm mẫu hậu đau lòng, cho nên hần đành phải từng ngụm từng ngụm cố gắng giải quyết xong.

“Được rồi!”

“Rầm” một tiếng thật lớn, bàn tay Công Tôn Lãm đánh lên trên bàn.

Công Tôn Lãm suy xét đã lâu, lâu đến nỗi Hoàng đế sắp uống hết sạch cả chén trà sâm rồi mới đột nhiên dùng sức vỗ bàn một cái, dọa hoàng đế giật mình, sặc ra một ngụm trà.

Hoàng đế không chút tiếc hận lấy chiếc khăn thêu sang quý bên cạnh lau môi. “Chuyện gì?”

“Vũ Nhi quả thực nên lập gia đình! Hoàng thượng, ta đáp ứng để Vũ Nhi đi hòa thân, gả cho Tam hoàng tử Tư Quốc!”

Hai tay Công Tôn Lãm chống trên bàn, người rướn về phía hoàng đế, nói rất vội vàng, dường như sợ chính mình sẽ đổi ý, nuốt toàn bộ lời nói trở vào trong bụng.

Hoàng đế cứng họng nhìn hần.

“Người..... Nói thật?” Hoàng đế dè dặt cẩn thận hỏi lại.

Vừa rồi sắc mặt còn rất khó coi trừng hần, bây giờ lại đổi ý nói đồng ý?

..... Không phải đột nhiên trúng tà chứ?

“Chuyện của Vũ Nhi có thể lấy ra đùa sao? Hay là Hoàng thượng ngài đang đùa giỡn ta?” Hần liếc mắt lườm một cái.

“Không, không! Tuyệt đối không đùa giỡn người! Trẫm chỉ nghĩ, trước kia có rất nhiều vương công đại thần muốn tới cửa nhà người cầu hôn, nhưng tất cả đều bị người đá ra. Trẫm còn tưởng rằng người không nỡ cho Vũ Nhi nhà người xuất giá!”

Hoàng thượng cười hắc hắc, có chút không dám tin.

Hần còn tưởng rằng rất khó thuyết phục Công Tôn Lãm cơ!

“Lúc trước là vì Vũ Nhi còn quá nhỏ, bọn họ tới cầu hôn quá sớm!”

Công Tôn Lãm vẫy vẫy tay, lớn tiếng phủ định hoàng đế.

Lúc này Hoàng đế đột nhiên “à” một tiếng, một bàn tay nhẹ nhàng xoa cằm, suy nghĩ sâu xa nhìn Công Tôn Lãm, giống như nghiền cứu bí mật vừa mới phát hiện.

“Sao..... Làm sao vậy?”

Cơ thể Công Tôn Lãm hơi hơi lùi ra sau, khó hiểu hỏi.

Ánh mắt Hoàng đế khiến người ta cảm thấy áp lực, giống như có thể nhìn thấu tất cả, làm cho người ta có cảm giác chật vật không chỗ nào che giấu.

“Người cảm thấy bây giờ Vũ Nhi đã trưởng thành?” Hoàng đế thử hỏi.

“Đúng vậy! Ngài không biết gần đây nàng thật quái lạ, cả ngày bắt ta ngâm mấy câu thơ tình yêu buồn nôn, còn ép ta học thổi tiêu, thổi khúc ‘Long phượng ngâm’ khó không chịu nổi, còn bắt ta hợp tấu với đối tiêu của nàng nữa. Ta chưa bao giờ cảm thấy nàng khó đối phó như lúc này..... Căn cứ theo lời Hoàng thượng, loại dấu hiệu này biểu hiện Vũ Nhi của ta có lẽ thực sự có người trong lòng, nên mới khác thường như vậy.”

Lúc này Hoàng đế lại có vẻ không vội để cho hấn ‘đẩy mạnh tiêu thụ’ Công Tôn Vũ, ngược lại nhú mày, đầu ngón tay gõ nhẹ lên mặt bàn, lộ ra thói quen khi hấn có chuyện suy tư.

“Gả Vũ Nhi đi xa, người sẽ không hối hận chứ?”

Một lát sau, hoàng đế nghiêm túc một lần nữa mở miệng.

“Làm sao có thể hối hận? Bên tai được yên tĩnh ta vui còn chẳng kịp!”

Công Tôn Lãm ha ha hai tiếng, dường như Hoàng thượng đang nói cái cực kỳ buồn cười.

“Được, vậy tạm thời quyết định như vậy. Ngày mai ở trên triều đình, trẫm sẽ hạ chỉ tuyên bố hôn sự này, chỉ định Vũ Nhi xuất giá hòa thân.”

Hoàng thượng gật gù đầu, trong giọng nói ảm ảm ám chỉ hấn, khoảng thời gian đến lúc lâm triều ngày mai, còn có cả buổi tối để suy nghĩ.

Nếu hấn hối hận thì còn kịp, trước lúc Hoàng thượng tuyên bố, còn có thể đổi ý.

Tuy rằng nói “Quân vô hí ngôn”, sau khi hấn ban hạ ý chỉ sẽ không có khả năng thu hồi, nhưng vì tiểu hoàng đế này của hấn, lật lọng nhỏ nhỏ cũng không có gì đáng ngại, cho dù là tiên hoàng hấn cũng sẽ để hấn làm như vậy.

Suy nghĩ của hấn vô cùng sâu sắc. Vừa rồi hấn nhìn ra Công Tôn Lãm cùng con gái nuôi của hấn dường như có chút không tầm thường, bởi vậy hấn chừa lại một đường lui cho Công Tôn Lãm.

“Vâng.....”

Công Tôn Lãm không yên lòng trả lời, suy nghĩ lại bay đến rất rất xa.

Nếu Vũ Nhi biết hấn thay nàng quyết định chuyện chung thân đại sự, sẽ tức giận hay là dùng cặp mắt ngập nước của nàng khóc cho hấn xem?

Đột nhiên, hấn cảm thấy trong lòng không yên.

Quyết định chuyện Vũ Nhi xuất giá xong, ngực hấn lại khó chịu giống như.....

Thật giống như sắp sửa mất đi thứ mà mình yêu thích nhất.....

—

(1),(2),(3): Đây là bài thơ Trường Tương Tư () của Lương Ý Nương ()

Trong “Tình sử” có chép như sau: vào triều nhà Chu đời Ngũ Quý (Ngũ Đại), có người con gái của Lương Tiêu Hồ tên Ý Nương, cùng với Lý Sinh là họ hàng con cô con cậu. Lý Sinh thường qua lại rất nhiều. Nhân ngày trung thu ngắm trăng, ngầm hẹn ước với Ý Nương, lưu luyến không rời. Sự việc lâu ngày lộ ra, Tiêu Hồ nổi giận, ngăn cấm hai người gặp nhau. Gặp ngày trời thu, Ý Nương viết bài thơ này.

—

Nhập ngã tương tư môn,

Tri ngã tương tư khổ.

Trường tương tư hề, trường tương tư,

Trương tương tư hề, vô tận cực.
Tảo tri như thử quả nhân tâm,
Hồi bất đương sơ mặc tương thức.

Có vào cửa tương tư của thiếp.
Mới biết nỗi khổ của lòng tương tư.
Tương tư đằng đẳng, ôi, tương tư đằng đẳng !
Tương tư cứ kéo dài triền miên vô tận
Nếu sớm biết (yêu thương để) lòng người trắc trở như thế này
Thà buổi đầu đừng quen biết nhau.

3. Chương 02

Chương 2

“Hòa thân?”

Mặt Công Tôn Vũ không còn chút máu, lặp lại lời Công Tôn Lãm vừa mới nói cho nàng.

“..... Ừ.” Công Tôn Lãm lấp bắp gật đầu.

Nhìn nàng như chịu đả kích rất mạnh, làm cho hắn âm thầm run rẩy, cảm thấy như mình làm chuyện gì đó vô cùng sai trái, Rất có lỗi với nàng.

Hắn cảm thấy hơi do dự, quyết định của hắn là sai sao?

“Này.....” Hắn không khỏi khản trương hít sâu một hơi. “Hoàng thượng nói Tam hoàng tử Tư Quốc cá tính ôn hòa, nhân phẩm thượng thừa, hơn nữa hắn cũng thông thạo âm luật thi từ, thực tương xứng với sở thích của người, các người nhất định sẽ hòa hợp, nói không chừng còn có thể phu xướng phụ tùy, hòa thuận vui vẻ.....”

Hắn cố gắng nói tốt giúp trượng phu tương lai của nàng, thấy mặt nàng vẫn trắng bệch như cũ, hốc mắt thậm chí dần dần đỏ lên, khiến ngực hắn cũng khó chịu, đành phải gãi gãi gò má, lắc đầu thở dài.

Ai, hắn bắt đầu có cảm giác hối hận.

Ban đầu, hắn cho rằng gả Vũ Nhi ssi là chuyện chính xác, nhưng bây giờ hắn mới phát hiện đã xem nhẹ cảm xúc của Vũ Nhi.

Nhưng nàng khổ sở như vậy, trong lòng hắn cũng thật không dễ chịu.

“Mấy năm nay, người thay ta chần không ít lời cầu hôn, thà rằng đắc tội với người ta cũng chưa từng gật đầu một lần..... Ta còn cho rằng..... Nghĩ rằng cả đời này người sẽ không nở để cho ta xuất giá.” Nàng cúi đầu nói.

Đầu nàng cúi thấp, rất thấp, nên giọng nói cũng nhỏ gần như không nghe thấy.

Công Tôn Lãm nghe vậy, quay đầu nhìn thẳng nàng, thấy đầu nàng cúi rất thấp, không nhìn thấy biểu cảm của nàng, hắn không chịu được hơi hơi kích động.

Nàng..... Nàng đang khóc sao? Sao cổ họng nghe qua giống như có chút nghẹn ngào?

Hắn cố gắng thoải mái mà cười ha ha vài tiếng: “Ta sao có thể không cho người xuất giá? Lúc trước giúp người từ chối vô số lời cầu hôn là vì cảm thấy người còn quá nhỏ. Bây giờ người trưởng thành rồi, cái gọi là ‘Nữ đại bất trung lưu’, là đến lúc nên xuất giá.”

“Vốn ta còn ở phiền não chọn lựa đối tượng cho người, vừa khéo hôm nay Hoàng thượng nhắc đến tam hoàng tử Tư Quốc vs ta. Ta cảm thấy rất xứng đôi vs người. Ta còn nghe nói, hoàng đế Tư Quốc rất yêu thích tam hoàng tử, nói không chừng tương lai có cơ hội ngồi trên ngôi vị hoàng đế. Nói như vậy, người có khi được lên làm hoàng hậu Tư Quốc đó! Nhưng mà cũng nghĩ quá xa rồi, cho dù cuối cùng tam hoàng tử không lên ngôi vị hoàng đế, người vẫn cứ là một vị vương phi thân phận tôn quý.”

“Ta không muốn làm vương phi, muốn cùng người cả đời, thậm chí cả đời không gả cũng dc.”

Nàng ngẩng đầu, trong mắt hàm chứa nước mắt tuyệt vọng cầu xin.

“Nói gốc cái gì đó? Lúc ta thu dưỡng người, trong lòng sớm đã chuẩn bị có một ngày đưa người đi lấy chồng, ngay cả đồ cưới cũng đã chuẩn bị nhiều năm, chính là ngóng trông người có thể thuận lợi vui vẻ gả ra khỏi Tiêu Dao vương phủ.”

Nàng không đáp lời, bắt đầu lặng lẽ khóc nước mắt một giọt, một giọt, lại một giọt từ bên má chảy xuống.

Hắn gần từng tiếng, nàng nghe mà xót xa không thôi.

Thì ra hắn luôn dự định gả nàng cho nam nhân khác?

Hắn thực sự chưa từng hiểu được tâm ý của nàng, bằng không sao có thể ở trước mặt nàng mà thoải mái nói ra những lời làm cho nàng tan nát cõi lòng như vậy?

“Người..... Người đừng khóc! Chẳng lẽ người cảm thấy Tư Quốc quá xa, luyến tiếc nơi này, sợ gả qua sẽ nhớ nhà sao? Ta đây sẽ bảo Hoàng thượng can thiệp Tư Quốc, bảo Hoàng thượng ban thưởng cho người một tòa biệt viên hoặc phủ đệ gì đó, yêu cầu hoàng tử Tư Quốc hàng năm dẫn người trở về thăm, ít nhất phải ở lại một tháng, như vậy người sẽ không nhớ nhà, hàng năm đều có thể thấy ta — Vũ, Vũ Nhi?”

Lời của hắn bị cắt đứt, cứng họng nhìn Công Tôn Vũ bỗng nhiên ôm chặt lấy hắn.

“Đừng đưa ta đi hòa thân!” Công Tôn Vũ vùi khuôn mặt nhỏ nhắn vào lồng ngực ấm áp quen thuộc từ khi nàng bắt đầu có trí nhớ, tuyệt vọng cầu xin .

Khi còn nhỏ, lúc nàng chịu uất ức đều đi tìm hắn, vùi đầu vào trong lòng hắn thút thít làm nũng, để hắn dỗ nàng, hơn nữa nói với nàng tất cả đã có hắn, không cần lo lắng bất cứ cái gì.

Hắn đứng yên một hồi lâu sau, nâng tay lên, không giống như trước kia ôm lấy nàng, ngược lại đẩy nhẹ nàng ra.

Trên mặt nàng là nước mắt lẳng lặng nhìn hắn.

“Vũ Nhi, người trưởng thành rồi, không thể ôm ta như vậy.”

Hắn nói rất không được thoải mái, cũng cố ý cách xa nàng hơn một ít, dường như là sợ nàng lại một lần nữa nhào về phía hắn.

“Ta thực sự không muốn gả cho người khác, van cầu người, xin Hoàng thượng thu hồi chiếu mệnh, đừng phái ta đi hòa thân! Tư Quốc..... Thực sự quá xa”

Nàng nước mắt đầy mặt cầu xin, gần như nói không thành tiếng.

“Cho người đi hòa thân, thật là khiến người chịu thiệt thòi. Nhưng ta tin tưởng ánh mắt của ta cùng Hoàng thượng, người gả đi tuyệt đối sẽ không chịu thiệt .”

“Ta không muốn rời khỏi người!”

“Ta đã nói rồi, nữ đại bất trung lưu, người không lập gia đình, biến thành gái lơ thì, cho dù có xinh đẹp tài hoa thì cũng —”

“Ta không quan tâm!”

“..... Vũ Nhi, đừng nghĩ quẩn như vậy.”

Hắn xoa xoa cái trán, cảm thấy không thể giúp nàng hiểu ra được. Hắn đang suy nghĩ xem phải nói thế nào để thuyết phục nàng, không ngờ lời nàng nói sau đó lại khiến hắn thần hồn phách tán –

“Bởi vì trong lòng ta chỉ có chàng, cũng chỉ có thể có chàng! Trừ chàng ra, ta sẽ không gả cho bất cứ nam nhân nào khác!”

Nàng cảm thấy trong lòng như phá tan một hàng rào, tình ý sâu nặng những năm gần đây cất giấu không dám tràn ra, không dám để cho hắn phát hiện giờ lại cuộn cuộn không thể ngăn chặn.

Trong khoảng thời gian ngắn, Công Tôn Lãm bị nàng đột ngột bày tỏ, hơi thở cứng lại, lập tức biến sắc, vô cùng nghiêm khắc trừng mắt nhìn nàng.

“Làm càn! Vũ Nhi, thu hồi những lời này của ngươi!” Hắn cắn răng tức giận nói.

Nàng lắc đầu, lại lắc đầu.

“Ta không thu, tất cả đều là lời thật lòng của ta, ta muốn nói những lời này đã lâu.” Khuôn mặt nàng tái nhợt nói.

“Ngươi..... Thật sự rất không đứng đắn, rất hoang đường! Ngươi đã quên, ta là nghĩa phụ của ngươi sao!”

Giờ phút này, hắn rất muốn dùng sức làm thanh tỉnh đầu óc đã bị những ý tưởng điên rồ kia lấp đầy của nàng, hy vọng nàng tỉnh táo lại, đừng làm ra chuyện hắn không thể dễ dàng tha thứ nữa.

“Ta không quên, ta không lúc nào quên được! Chúng ta không có huyết thống, vì sao ta không thể yêu chàng? Những năm gần đây, ta thậm chí yêu chàng cũng không dám nói, đơn giản vì chàng là ‘Nghĩa phụ’ của ta! Thân phận này làm cho ta đau khổ không thôi, ta thường nghĩ, vì sao chàng lại là ‘Nghĩa phụ’ của ta?” Nàng không cam lòng hỏi.

Tuyệt vọng làm cho nàng không hề chùn bước, vứt bỏ tôn nghiêm cùng dè dặt, chỉ hy vọng..... Chỉ hy vọng hắn hiểu được tình cảm của nàng đối với hắn.

Từ khi nàng bắt đầu có trí nhớ, hắn đem nàng từ đám bụi cỏ ở ngoài thành ôm vào trong lòng, che chở nàng trưởng thành.

Trong sinh mệnh của nàng, hắn là bầu trời của nàng, thần của nàng, là tất cả của nàng, cũng là điểm xuất phát và là nơi nương tựa duy nhất của nàng.

Ngoài hắn ra, nàng có thể vứt bỏ tất cả.

“Ồ đồ! Sao ngươi có thể nói những lời trái với luân thường như vậy?”

Hắn nắm chặt hai đấm, đè nén tức giận để không đập vỡ đồ.

“Đây là lời tâm huyết của ta!”

Nàng lén lút nắm chặt hai tay, dùng cảm đối mặt với cơn cuồng nộ của hắn.

“..... Ngươi biết xuất thân của ta, cho dù cha mẹ ruột của ta tôn quý đến nhường nào, nhưng làm ra chuyện vượt qua luân thường vẫn sẽ làm cho người ta khinh thường, làm cho người ta phỉ nhổ. Muốn ta vô duyên vô cớ gánh vác tội danh sỉ nhục này sao! Chẳng lẽ ngươi cũng muốn người khác phỉ nhổ khinh bỉ sao?”

Hắn khổ sở vạch ra vết sẹo xấu xí nhất trong lòng ra, chính vì không muốn thấy nàng có chấp để rồi phạm phải sai lầm khiến người ta căm thù đến tận xương tủy giống như cha mẹ ruột hắn.

“Ta không cần!”

“Đây là loạn luân! Bỏ ngay cái ý nghĩ vô sỉ đến cực điểm này của ngươi đi! Ta tuyệt đối không cho phép ngươi có loại tình cảm gì khác ngoại trừ tình thân cha và con gái!”

Khuôn mặt nàng nháy mắt trắng bệch, cứng đờ tại chỗ.

..... Loạn luân?

Tâm ý của nàng, bị ném trở về chỉ vì hai chữ “Loạn luân”

“Trong lòng chàng, cái gọi là luân thường, thực sự cao hơn tất cả sao? Chẳng lẽ không có chuyện gì, ko có ai khiến chàng muốn mạo hiểm mà giữ lấy sao?”

“Người đừng nghĩ ngợi lung tung nữa! Sớm biết hôm nay trong lòng người có giấu tâm tư xấu xa như vậy, năm đó ta đã không ôm người từ đồng hoang về, nhận làm ‘Con gái nuôi’ rồi!”

“Ta có khi cũng hy vọng lúc ấy nếu chết ở chỗ đó thì tốt bao nhiêu, như vậy mỗi ngày ta sẽ không phải ngoài mặt nhận chàng là làm cha, trong lòng lại khổ sở giãy dụa, lưu luyến không thôi –”

“Im miệng! Người không dc nói nữa! Ta sẽ thỉnh cầu Hoàng thượng, nhanh ban chiếu lệnh xuống, nhanh nhanh cho người và tam hoàng tử Tư Quốc hòa thân, cho người sớm ngày rời khỏi Tiêu Dao vương phủ của ta, đừng để ta thấy người nữa!”

Hắn oán hận phát tay áo xoay người, dường như vô cùng xem thường nàng, không muốn liếc mắt nhìn lại một cái.

“Rầm” một tiếng, hắn dùng lực đẩy cửa ra, đóng sầm lại, bước chân thật mạnh, cũng không quay đầu lại rồi đi.

Cái dừng khí mà nàng vừa dùng để chống lại hắn, theo hắn rời đi cũng nhanh chóng tiêu tan, cả người chỉ có thể từ từ ngã ngồi trên đất, lệ rơi đầy mặt.

Nàng cảm thấy trái tim mình hoàn toàn bị hắn dẫm nát dưới lòng bàn chân, bị hắn nhấn tâm đập vỡ, đau đớn đến tột cùng, đã không còn cảm giác, chỉ còn lại sự chết lặng.

“Sớm biết vương bạn lòng người như thế, thà rằng không quen biết..... Ta rút cuộc đã hiểu những lời này. Nghĩa phụ..... Công Tôn Lãm..... Ta hy vọng biết bao..... Chàng và ta chưa bao giờ quen biết.....”

Nàng níu chặt ngực, thì thào nói.

Tiếng xô cửa rầm rầm vừa rồi khiến tất cả nô tì thị vệ bên rộn ngoài cửa trong viện đều kinh sợ tới mức choáng váng, không ai dám thốt ra một tiếng nào.

Mọi người không biết vương gia và tiểu thư vì sao xảy ra xung đột nghiêm trọng như vậy, cũng không hiểu kết quả đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng bọn họ là hạ nhân, một câu cũng không dám hỏi, chỉ có thể cúi đầu tiếp tục làm việc, làm bộ không thấy gì hết. Ngay cả khi vương gia đã rời phủ, cũng không ai dám vào an ủi tiểu thư Vũ Nhi đang đau lòng.

Từng đợt gió mát ngày xuân từ ngoài cửa thổi vào, lại ko thổi được những giọt nước mắt bị thương trên má Công Tôn Vũ

Công Tôn Lãm tức giận rời đi. Sau khi hắn tiến cung Hoàng thượng ban cho hắn ngủ lại trong tẩm điện phía sau, mấy ngày liên tục không hề quay lại vương phủ Tiêu Dao của hắn.

Hoàng thượng nghe được tin không triệu kiến hắn, mà tự mình đi đến tẩm điện của hắn hỏi han.

“Xảy ra chuyện gì rồi hả?”

Hoàng thượng ngồi ở ghế trên, dè dặt cẩn trọng mở miệng hỏi, vừa quan sát vẻ mặt giận dữ không khống chế được của hắn.

“Không có việc gì.” Sắc mặt Công Tôn Lãm cực kém ngồi ở sườn bên ghế Hoàng thượng.

“Cãi nhau với Vũ Nhi rồi hả?” Hoàng thượng mỉm cười hỏi.

Thứ có thể tác động đến cảm xúc của hắn không nhiều lắm, ngoài Vũ Nhi có thể ảnh hưởng đến vui giận của hắn, còn chưa từng thấy hắn vì người nào hoặc chuyện gì mà tức giận hoặc cười to.

Công Tôn Lãm không nói, lạnh lùng hừ một tiếng.

Hoàng thượng chau chau mày, trong lòng nắm chắc.

Hắn phản ứng thế này, rõ ràng là thừa nhận rồi.

“Ừm..... Nếu là vì chuyện hòa thân của Vũ Nhi mà ồn ào không thoải mái, vậy trẫm có thể thu hồi chiếu mệnh trước, ngẫm lại cách với các đại thần –” Hoàng thượng nói.

“Không cần! Cứ phái Vũ Nhi hòa thân đi, hơn nữa ta hy vọng càng nhanh càng tốt!” Hắn tức giận đánh gãy lời Hoàng thượng nói.

Hoàng thượng kinh ngạc nhìn hắn.“Người thực sự không hối hận cho gả Vũ Nhi đến Tư Quốc sao?”

Dù sao hắn cũng không muốn Vũ Nhi hòa thân thật, trong lòng sớm muốn thu hồi chiếu mệnh. Hơn nữa bên Tư Quốc kia hắn vẫn chưa hồi âm, hắn không đến mức làm cho Tư Quốc không vui lại lấy cớ khởi xướng chiến tranh lần nữa.

“Hoàng thượng, ngài nhìn thấy ta hối hận sao?” Công Tôn Lãm cắn răng nói.

Hoàng thượng nhìn trái nhìn phải, không nhìn ra vẻ mặt hối hận trên mặt Công Tôn Lãm, nhưng cảm thấy hắn không dễ chịu, lộ ra ánh mắt dữ tợn như mãnh thú giẫm phải cây gai, đau đến phát cuồng lại không biết làm thế nào.

“Hoàng đệ.....”

“Ai là hoàng đệ ngài!” Biểu cảm Công Tôn Lãm hết sức không kiên nhẫn.

“À..... Được rồi, Tiêu Dao vương, trẫm cảm thấy không có chuyện gì là không thể thương lượng. Nếu Vũ Nhi không muốn gả đến Tư Quốc xa xôi, trẫm sẽ không bắt ép nàng. Nàng là cô gái ngoan ngoãn dịu dàng, trẫm cũng rất đau thương nàng, không nỡ để nàng khổ.”

“Nàng là con gái nuôi của ta, ta quyết định chung thân đại sự của nàng là thiên kinh địa nghĩa (theo đạo lý), nàng không thể nói không!”

Hắn vẫn khẳng quyết định hòa thân, hai chữ “con gái nuôi”, như cắn răng nói ra.

Hoàng thượng nhìn hắn, cẩn thận xem xét xem cơn cuồng nộ không tầm thường hiện nay của hắn từ đâu mà đến?

Mọi khi, hắn thương nhất Vũ Nhi, rất ít làm trái ý Vũ Nhi, cho tới bây giờ chưa từng thấy hắn lấy thái độ cương quyết như thế đối xử với Vũ Nhi.

“Người và Vũ Nhi xảy ra chuyện gì?” Hoàng thượng bình tĩnh lên tiếng hỏi.

Công Tôn Lãm quay đầu mạnh nhìn về phía Hoàng thượng.

Lúc này hắn mới phát hiện ánh mắt Hoàng thượng lợi hại như ưng, dường như đã nhìn ra cái gì rồi.

“Không có, chẳng có chuyện gì hết!”

Trong lòng Công Tôn Lãm giật thót, có chút hốt hoảng tránh tầm mắt Hoàng thượng.

Có quỷ! Trong lòng Hoàng thượng nghĩ.

Ngón tay Hoàng thượng gõ nhẹ lên tay vịn ghế dựa một lúc, cân nhắc mở miệng.

“Dù người và Vũ Nhi đã xảy ra chuyện gì, trẫm hy vọng người và Vũ Nhi hãy cùng bàn bạc cho tốt, trấn an cảm xúc của nàng một chút. Nếu không có vấn đề gì, ba ngày sau trẫm sẽ cử hành nghi thức sắc phong, phong Vũ Nhi là công chúa An Nghi của Uyên Quốc, hòa thân với Tư Quốc, hơn nữa sẽ báo tin này cho sứ thần Uyên Quốc.”

Hắn đang ám chỉ Công Tôn Lãm còn có ba ngày có thể lo lắng đổi ý.

Công Tôn Lãm không hưởng ứng, mắt hờn hờn nhìn nơi nào đó trong điện.

Hoàng thượng thở dài một hơi, hắn làm được gì thì đã làm rồi, phải xem tính tình kỳ quái này của hoàng đệ hắn sẽ làm thế nào .

Ba ngày sau, nếu Công Tôn Lãm không mở miệng đổi ý, vận mệnh Vũ Nhi hòa thân xuất giá không thể thay đổi nữa rồi.

Giờ này khắc này, tâm tư hai người đang xoay vòng, tất cả đều không ngờ ngày sau lại sẽ xảy ra biến cố làm người ta sợ hãi không kịp trở tay như vậy.....

Sắc mặt Công Tôn Lãm âm trầm, đứng trên đỉnh núi cuồng phong gào thét, nhìn xuống dưới là một vực sâu tối đen không thấy đáy vực.

Hắn không thể tin Vũ Nhi lại..... Lại nhảy xuống từ nơi này

Tinh thần hắn hoảng hốt, trong đầu trống rỗng, không nghĩ được gì cả, cảm thấy ngực có một lỗ thủng không biết nên vá lại thế nào.

Phía sau hắn, một đám đang quỳ khóc sụt sùi, thị nữ run rẩy co rúm lại, sắc mặt mọi người trắng bệch lộ ra sợ hãi.

Đám thị nữ này là hoàng đế tặng cho Công Tôn Vũ, là của hồi môn đến Tư Quốc, chuyên hầu hạ Công Tôn Vũ. Các nàng tất cả đều chính mắt nhìn thấy Công Tôn Vũ nhảy từ đỉnh núi xuống, nhưng không có người nào có thể ngăn nàng lại.

Khi tin đến, hắn hận đến mức muốn giết sạch cái đám trợ mắt nhìn Vũ Nhi nhảy xuống vực nhưng không có một ai giữ nàng lại kia.

Hắn chưa bao giờ ngờ, Vũ Nhi dịu dàng trầm tĩnh, tính tình lại mạnh mẽ đến thế.

Không ai đoán được, trên đường xuất giá nàng lại nhảy xuống vực, dùng sinh mệnh của chính mình kịch liệt phản kháng khiến hắn kinh hãi.

Khi tin nàng nhảy xuống vực truyền đến cung, cả thân thể hắn như rơi vào trong hầm băng, nháy mắt lạnh cứng, trong đầu trừ âm thanh ong ong thì không nghe thấy gì nữa.

Đầu óc còn chưa phản ứng lại, thân thể đã có ý thức chạy vội tới chuồng ngựa, kéo một con ngựa nhảy lên, lao ra cửa cung, phi nước đại tới chỗ nàng gặp chuyện không may, không để ý một số lớn bọn thị vệ thái giám của hắn ở phía sau đuổi theo hô to cái gì.

Giờ phút này, hắn vẫn không thể tin, Vũ Nhi của hắn thực sự nhảy xuống .

Nhưng nhiều người tận mắt làm chứng như vậy, làm hắn không thể không chấp nhận sự thật khiến thần hồn hắn như nứt ra này.

Mờ mịt ngõ ngang trùng mắt nhìn đáy vực, dốc núi này cao như thế, sâu như thế, nàng luôn sợ độ cao, vì sao lại có can đảm lớn như vậy nhảy xuống?

Nàng tuyệt vọng tới cực điểm thật sao?

Mười năm, hắn thương yêu nàng, sủng nàng, nâng niu che chở nàng trong lòng bàn tay, cho dù người khác không ngừng khuyên hắn cưới vợ sinh con, thương con do chính mình sinh ra vẫn hơn thương một đứa nhỏ không rõ lai, hắn vẫn bỏ ngoài tai, tất cả sủng ái dành cho nàng.

Hắn chưa từng nghĩ đến, cảm tình của nàng với hắn, ngoại trừ tình thân, lại còn có tình cảm giữa nam nữ.

Quan hệ xấu hổ của cha mẹ làm cho hắn có yêu cầu sạch sẽ mãnh liệt trong tình yêu, hơn nữa hoàn toàn không thể chịu đựng được tình yêu nam nữ trái với luân thường.

Bởi vậy, Vũ Nhi nói thật lại như đâm trúng vào điểm yếu nhất của hắn. Không thể chịu đựng được chỗ đau, lúc ấy vừa sợ vừa giận, khiến hắn chỉ có thể phẩy tay áo bỏ đi.

Hai người rạn nứt, mãi đến lúc nàng khởi hành xuất giá, hắn cũng chưa gặp lại nàng một lần.

Bây giờ nhớ lại, hắn thực sự làm nàng tổn thương quá sâu.

Sinh mệnh nàng, trừ hấn ra không có cơ hội quen với nam nhân khác, đương nhiên sẽ đem tình cảm quần quýt như trẻ con quần lấy cha mẹ, nghĩ lầm là tình yêu nam nữ.

Nếu hấn có thể nghĩ nàng tuổi còn nhỏ, không hiểu chuyện, kìm chế mà giảng giải cho nàng, hoặc thỉnh cầu Hoàng thượng giúp đỡ cùng tạo ra cơ hội để nàng và hoàng tử Tư Quốc gặp mặt trước, bồi dưỡng một chút cảm tình, nói không chừng sẽ xuất hiện tình thế khả quan, thậm chí có thể khiến mọi người đều vui vẻ.

Có rất nhiều cách để xử lý viên mãn hơn, nhưng hấn xúc động nổi giận, rồi lại hồng hêt chuyện.

Hấn tự tay mình đánh nát thân duyên cha và con gái mười năm, cũng tự tay đẩy Vũ Nhi đến chỗ tuyệt vọng.

Hóa ra, hấn là người vô tình như thế, làm được chuyện vô tình như thế.

Hấn không nhận được bắt đầu đoán, Vũ Nhi bị hấn tuyệt tình vứt bỏ ở trong phủ, mãi cho đến khi ngồi cô đơn trên kiệu hoa mấy ngày nay, nàng làm gì? Lại muốn gì?

Nhớ ngày ấy nàng khóc đến tan nát cõi lòng, xót thương khuôn mặt đầm đìa nước mắt, hấn không khỏi nhắm mắt lại, khổ sở ngăn sự hối hận trào ra từ trong cơ thể.

Hấn rất muốn giết mình..... Ngay tại đỉnh núi Vũ Nhi nhảy xuống.....

“Vương gia, tất cả đều xuống đáy vực tìm rồi nhưng vẫn không tìm được nơi công chúa an nghỉ.”

“Tiếp tục tìm! Nhất định phải tìm được nàng! Sống thì gặp người, chết..... Phải thấy xác!”

Hấn dùng lực nắm tay, cắn răng hạ lệnh.

Câu cuối cùng, khó khăn lắm mới nói ra được, cũng làm cho hấn không kìm chế được mà cả người lạnh phát run.

Trên chiến trường, từng gặp phải vô số lần sinh tử nguy hiểm, hấn cũng chưa từng quá lo sợ. Nhưng giờ phút này, sợ hãi giống như rắn độc lạnh như băng xoắn sâu lại trong lòng hấn, chặt không thở nổi, bất cứ lúc nào cũng sẽ chết dưới miệng rắn.

“Đừng cẩu kính nữa, Vũ Nhi, nhanh trở lại bên ta..... Ta đồng ý với yêu cầu của ngươi, chỉ cần ngươi trở lại bên ta.....”

Công Tôn Lãm thì thảo với đáy vực sâu đen, nội tâm mãnh liệt khẩn cầu có thể xuất hiện kỳ tích.....

Cuộc tìm kiếm quy mô lớn duy trì một tháng, Công Tôn Lãm ở vách đá đợi đằng đằng đã một tháng, một bước cũng chưa từng rời đi.

Nhưng, dù bọn lính có cố gắng tìm thế nào, cũng không thu hoạch được gì, chỉ mấy ngày đầu, thợ săn trong núi tìm được một bộ áo cưới nhuộm máu đỏ thẫm rách nát.

Khi bộ áo tìm được, chính miệng các thị nữ hầu hạ Công Tôn Vũ xác nhận, ngày xuất giá nàng mặc bộ quần áo giống thế này.

Tìm thợ thủ công may đồ trong cung xác nhận, cũng chứng thực áo cưới này là bọn họ tự tay may, trong nghi thức phong sắc Hoàng thượng đã ban cho Công Tôn Vũ một bộ đồ cưới.

Nghe thợ săn nói, ngọn núi này thường có dã thú, xung quanh chỗ tìm được đồ, cũng phát hiện dấu vết hổ thường đi tới.

Tất cả mọi người đoán, sau khi Công Tôn Vũ nhảy xuống vực vì bị trọng thương, hổ ngửi thấy mùi máu mà đến, đã ăn sạch nàng rồi.

Mọi người trong lòng thương hại không thôi, lại không dám nói sự thật với Công Tôn Lãm không chịu hết hy vọng.

Công Tôn Lãm không tin Vũ Nhi sẽ biến mất như vậy.

“Vũ Nhi, cho dù phải lên trời hay xuống hoàng tuyền, ta cũng phải tìm được ngươi.....”

Nhìn đáy vực, hấn cắn răng âm thầm thề.

4. Chương 03

Chương 3:

Có vào cửa tương tư của thiếp. Mới biết nỗi khổ của lòng tương tư.

Tương tư đằng đẳng, ôi, tương tư đằng đẳng!

Nửa năm sau

Một cô nương gầy yếu tái nhợt khác thường, mặc một bộ quần áo bằng vải bố hơi lớn hơn nữa còn cũ kĩ gần như không nhìn ra màu cũ, ngồi trong sân nhỏ được vây bằng hàng rào, sưởi nắng, hóng gió. Ngũ quan mềm mại tinh xảo mang theo một tia mỉm cười nhàn nhạt như có như không, như thể rất thỏa mãn.

Thật ra, bây giờ nàng chỉ đang ngăn người chứ không nghĩ gì, chỉ đơn giản là mỉm cười.

Căn nhà vườn nhỏ này là nhà của cha con Lý gia, còn nàng là bệnh nhân của họ.

Lý Thời Phong là thầy thuốc lang thang, kinh nghiệm nghề y phong phú; Con gái là Lý Uyển Yến, năm nay mười sáu tuổi, rất đáng yêu cũng nói rất nhiều, thường xuyên rủ rủ rừ rừ, cả gian phòng đều là tiếng nói của một mình nàng.

Bọn họ đã ở Uyên Quốc được một thời gian, vốn họ muốn di cư sang nước khác, kết quả đi qua phía dưới một vách núi gặp nàng bị trọng thương lạc trong dốc núi, liền cứu nàng.

Bọn họ biết ngọn núi này có mãnh thú hung dữ, lo hổ sẽ ngửi được mùi máu tanh, vì vậy chỉ làm một ít bước đầu băng bó khẩn cấp, rồi lập tức mang nàng rời khỏi vùng núi, đến tránh ở khu vực an toàn.

Vì nàng bị thương nghiêm trọng, không nên di chuyển quá xa, cho nên bọn họ tìm thôn nhỏ dưới chân núi để nghỉ chân, cố hết sức cứu nàng đang hấp hối.

Vết vả lấm nàng mới tỉnh lại được nhưng Lý đại phu phát hiện dường như vết thương của nàng quá nặng nên đã mất trí nhớ, hoàn toàn không nhớ nổi những việc liên quan đến mình.

Dần dần, nàng cũng quen với việc trong đầu trống rỗng như giấy trắng, toàn bộ suy nghĩ đều lười biếng đình chỉ hoạt động, chẳng nghĩ gì hết.

Bị mất đi trí nhớ, nàng chẳng thấy có chút đáng tiếc nào lại càng không có cảm giác hoang mang mờ mịt, chỉ cảm thấy trong lòng vô cùng thoải mái.

Vô lo vô nghĩ, không có sợi dây trời ràng buộc, không có gì khiến nàng phiền não, cảm giác vô cùng tốt, coi như là đầu thai sống lại, qua một lần nhân sinh nữa mà thôi.

Lý đại phu nói khi nàng rơi từ trên vách núi xuống, trên người mặc bộ đồ cưới tinh xảo đẹp đẽ, đoán nàng chắc là con gái nhà giàu xuất giá.

Nàng hoàn toàn không muốn đi tìm hiểu vì sao mình lại mặc đồ cưới rơi xuống núi, dù sao gặp nguy hiểm như thế thì dù là mình tự nhảy vực hay bị người khác đẩy xuống thì chắc chắn cũng chẳng phải chuyện tốt đẹp gì.

Thay vì cố gắng nhớ ra để rồi chịu đau khổ hoặc sợ hãi, nàng thà trống rỗng như hiện nay, không nhớ bất cứ chuyện gì, đời này kiếp này ở thôn nhỏ sâu trong chỗ hẻo lánh này, mỗi ngày vui vẻ ăn, ngủ, ngăn người, đến khi chết già còn hơn.

Ban đầu, nàng nằm hôn mê trên giường hơn một tháng, khó khăn lắm mới tỉnh thì thân thể lại không thể cử động, vì thế nằm trên giường đằng đẳng vài tháng.

Nghỉ ngơi hơn nửa năm, vết thương tàn phá cơ thể nàng thế nhưng giống như có kỳ tích từ từ chuyển biến tốt đẹp hơn .

Trước đó vài ngày, cuối cùng nàng có thể đứng dậy xuống đất, nhờ Lý Uyển Yến dìu luyện tập đi lại.

Cho tới bây giờ, nàng đã có thể giúp họ chia sẻ một ít việc nhà đơn giản rồi.

Nhưng, khi nàng muốn giúp đỡ, lại gặp một ít khó khăn.

Nàng phát hiện bản thân mình hoàn toàn không biết gì về cuộc sống cả, gốc vô cùng.

Chẳng hạn như vo gạo, nhóm lửa, giặt quần áo, thái rau mấy chuyện đơn giản đó nàng hoàn toàn không biết làm thế nào.

Cha và con gái Lý gia cũng không để ý, xem như nàng đã quên hết toàn bộ những việc làm hàng ngày và chuyện quá khứ, nhẫn nại dạy lại từ đầu.

Nàng có thể không có quá khứ nhưng không thể không có tên.

Lúc nàng chỉ có thể nằm trên giường không thể động dậy, Lý Uyển Yến thường nói chuyện với nàng.

Có một lần, khi Lý Uyển Yến vừa đãi bát Hồng Đậu (đậu đỏ) nhỏ vừa nói chuyện phiếm với nàng, không biết thế nào lại nhắc tới chuyện nàng không có tên –

“Tỷ tỷ, tỷ muốn lấy tên ình không?” Lý Uyển Yến hỏi.

Nàng nhìn bát đậu đỏ từng viên từng viên hồng nhuận trong suốt, trả lời: “Gọi ta là Hồng Đậu đi.”

“Thế còn họ? Không thể không có họ được?”

“Mạng của tỷ là do muội và cha muội cứu, như là phụ mẫu tái sinh ra tỷ, tỷ sẽ theo họ Lý của hai người.”

Nàng suy tư một lát, mỉm cười với Lý Uyển Yến.

“Ừm, Lý Hồng Đậu, Lý Hồng Đậu, Lý Hồng Đậu..... Tuy nghe qua hơi lạ, nhưng đọc lâu lại có vẻ dễ nghe! Về sau muội gọi tỷ là Hồng Đậu tỷ tỷ!”

“Được!” Nàng gật gật đầu.

“Hồng Đậu tỷ tỷ, gọi người như vậy, giống như muội có thêm một tỷ muội! Muội muốn có tỷ muội cùng làm bạn đã lâu rồi, đáng tiếc sau khi mẹ muội mất cha không tái hôn, không thể uội thêm tay chân.” Lý Uyển Yến ngượng ngùng nở nụ cười.

“Về sau, chúng ta chính là tỷ muội .” Nàng cười nói.

“Thật tốt quá! Hồng Đậu tỷ, tỷ mấy tuổi rồi? A..... Thực xin lỗi, muội đã quên tỷ không nhớ.” Lý Uyển Yến lè lưỡi.

Nàng đang định mở miệng, đột nhiên một hình ảnh xẹt qua trong đầu.

Tựa như khi nàng còn nhỏ, có thiếu niên mặc chiến giáp ôm nàng, hỏi nàng bao nhiêu tuổi, nàng giơ sáu ngón tay ra.

Về mặt của thiếu niên rất mơ hồ, hình ảnh chợt lóe qua, rồi biến mất vô tung.

Nàng sửng sốt một chút.

“Hồng Đậu tỷ, sao vậy?”

“Không có gì. Muội cảm thấy tỷ tầm bao nhiêu tuổi?”

Nàng mỉm cười hỏi, dứt bỏ hình ảnh vừa chợt lóe lên trong đầu, theo bản năng không muốn nhớ lại.

“Muội không biết, nhưng cha nói tỷ hẳn không quá hai mươi, khoảng chừng mười bảy, mười tám.”

“Chắc khoảng đó.....”

Một tiếng gọi cắt đứt hồi tưởng nửa năm vừa rồi của nàng.

“Hong Đậu tỷ! Chúng ta về rồi!”

Nàng vui mừng đứng dậy từ ghế dựa mây tre, chậm rãi đi về phía Lý đại phu.

“Hôm nay suôn sẻ không?”

“Vâng! Hôm nay bán được không ít thảo dược nên phụ thân mua con gà về thêm đồ ăn!” Lý Uyển Yến giơ rổ trong tay lên.

“Thật tốt quá!”

“Hong Đậu cô nương, hôm nay cơ thể cô sao rồi?” Lý đại phu ôn hòa hỏi.

“Tốt lắm, ta còn quét dọn toàn bộ sân nữa!”

Hong Đậu tự hào chỉ chỉ bốn phía. Tuy rằng cái chổi mài lòng bàn tay nàng xước da đau đớn, nhưng khiến nàng cảm thấy rất có cảm giác thành công.

“Khó trách muội cảm thấy sân rất sạch sẽ!” Lý Uyển Yến oa một tiếng tán thưởng nói.

“Thương tích của cô vừa lành lại, dù sao cũng đừng miễn cưỡng quá.” Lý đại phu lo lắng nói.

“Ta sẽ làm theo khả năng.” Lý Hồng Đậu cười nói.

“Vậy thì ta đi nghỉ trước.”

Lý đại phu gật gật đầu, lập tức đi vào trong phòng.

“A, tỷ đi xách thùng nước, chờ một chút rồi chúng ta chuẩn bị nấu cơm chiều.” Lý Hồng Đậu cười nói, tới buồng cạnh tường nhắc một cái thùng không.

“Hong Đậu tỷ, tỷ nghỉ một chút đi! Lấy nước tự muội làm là được rồi.” Lý Uyển Yến vội vàng đi qua cướp lấy cái thùng trên tay nàng.

“Tỷ không sao, cơ thể nằm ỉ hơn nửa năm cũng nên hoạt động rồi.”

“Ai nha, tỷ không nghe cha nói sao, làm theo khả năng sao? Lấy nước với tỷ mà nói vẫn là gánh vác quá sức. Tỷ giúp muội cầm cái rổ này vào để muội lấy nước là được rồi.”

Lý Hồng Đậu cũng không miễn cưỡng, cầm lấy rổ. Nàng đang định xoay người vào nhà, đột nhiên khóe mắt nhìn thấy có người đứng ở đường nhỏ ngoài sân trước, nàng “A” một tiếng, lại vòng về, tò mò nhìn về phía người tới.

Lý Uyển Yến theo tầm mắt của nàng cũng xoay người lại.

Nàng mang theo thùng nước đi ra sân ngoài, phát hiện đó là một người nam nhân cao lớn, khuôn mặt rất tuấn tú.

Trên người nam nhân này mang theo khí chất quý tộc phi phàm, ăn mặc nhìn qua cũng rất cẩn thận, phía sau hẳn còn có vài người giống như gia vệ tùy tùng biết võ công.

Xem ra, lai lịch người này không nhỏ.

Nam nhân không nhìn nàng, ánh mắt yên lặng dính chặt trên một người khác, khuôn mặt tuấn tú căng thẳng, dường như đang chờ nàng nói gì, hoặc là làm gì, hoặc như sợ nàng sẽ đột nhiên chạy trốn. Cả người giống như đang vận sức chờ phát động, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể xông lên bắt nàng.

Lý Uyển Yến rất cảnh giác, lập tức đứng trước Hồng Đậu, cố ý chặn tầm mắt của nam nhân.

“Xin hỏi có chuyện gì sao?” Nàng phòng bị hỏi.

Nam nhân thu hồi tầm mắt, nhìn về phía nàng. “Xin hỏi..... Thôn Thiện Hợp ở chỗ nào?”

“Thôn Thiện Hợp? Chính là nơi này! Nhưng thôn Thiện Hợp ít người, nhà cách nhau khá xa, nếu đi dọc theo con suối xuống phía trước nữa, sẽ thấy một mảnh ruộng, người bên đó nhiều hơn, trưởng thôn cũng ở bên kia.” Lý Uyển Yến nói.

“Đa tạ.”

Nam nhân nói lời cảm ơn, thâm sâu nhìn thoáng qua sau lưng nàng, rồi mới xoay người rời đi.

Thấy nam nhân và tùy tùng của hắn đi xa rồi, Lý Uyển Yến mới thả lỏng thở ra một hơi.

“Cuối cùng cũng đi rồi, vừa rồi thật sự là làm muội sợ muốn chết! Trên người nam nhân kia có cảm giác áp bức, nói chuyện với hắn muội rất run, thật sự đáng sợ!” Lý Uyển Yến vỗ ngực.

“Sao lại thế?” Nàng có chút buồn cười.

“Hong Đậu tỷ, tỷ có phát hiện người nọ luôn nhìn tỷ không?”

“Có sao? Không để ý.” Nàng lắc đầu.

“Có phải người đó biết tỷ không?” Lý Uyển Yến đoán nói.

“Chắc là không phải đâu? Nếu biết, sao vừa rồi hắn lại không nói với tỷ?”

“Nhưng mà..... Ánh mắt người đó thực sự rất quái lạ..... Hong Đậu tỷ, tỷ không có ấn tượng gì với nam nhân kia sao?”

Lý Hồng Đậu lắc lắc đầu.

“Dù thế nào, tỷ vẫn nên chú ý đến an toàn một chút.”

“Muội nghĩ nhiều quá. Nói không chừng hắn thực sự chỉ là khách qua đường hỏi đường thôi, không cần khẩn trương thế đâu.”

“Nhưng mà.....”

“Được rồi, Uyển Yến, đi lấy nước trước đi, chờ tối rồi mới bắt đầu nấu cơm sẽ không kịp đâu.”

“A! Muội đi lấy nước đây!”

Lý Uyển Yến nhìn sắc trời, quả nhiên thấy không còn sớm vội chạy nhanh về phía dòng suối cách nhà không xa.

Lại một tháng trôi qua, cuộc sống bình thường và nhàn hạ thấm thoát dần dần trôi đi.

Lý Hồng Đậu gần như nghĩ rằng có thể cả đời nàng cứ qua ngày như vậy, ở thôn Thiện Hợp sống nốt quãng đời còn lại.

Hôm nay, Uyển Yến đưa thuốc đến nhà trưởng thôn, vội vàng vàng chạy về.

“Hong Đậu tỷ, Hong Đậu tỷ! Tỷ biết không? Bên kia thôn chúng ta gần đây có một nhà giàu đến, ở nơi đó có tòa nhà thật lớn thật lớn nha!”

“Biết mà, sao vậy?”

Tại thôn nhỏ này, một người lạ đi qua đều có thể làm người người trong thôn nói chuyện nhiệt tình cả buổi, chứ đừng nói là kẻ quái dị có tiền không ở nơi thành trấn nhiều người náo nhiệt, ngược lại lại chọn tòa nhà ở trong thôn hoang vắng nghèo hèn này của bọn họ.

“Tòa nhà lớn kia nghe nói rất đẹp, chủ nhân tòa nhà muốn ở đây, bây giờ rất thiếu người, quản gia trong đại trạch đang tuyển nô bộc đấy!”

“Khí thế lớn thật, lại lịch chủ nhân tòa nhà này không nhỏ đâu! Biết đến từ nơi nào không?”

“Mọi người đều thán thính, nhưng miệng quản gia rất chặt, hỏi thế nào cũng không được, ngay cả thôn trưởng cũng không biết. Tóm lại, chủ nhân kia quả thực vô cùng thần bí.” Uyển Yến dừng một chút, lại

mở miệng nói: “Chúng ta cũng đi ứng tuyển đi, nghe nói tiền công đãi ngộ rất cao, người trong thôn đi ứng tuyển chạy theo như vịt, như ong vỡ tổ vậy.”

“Nhưng tỷ bây giờ vai không thể gánh, tay không thể xách, làm không được đâu?” Hồng Đậu có chút chần chờ.

“Ai nha, không sao, đi trước xem thôi! Đi đi!” Uyển Yến phân bua rồi kéo nàng đi ra ngoài.

Hồng Đậu không lay chuyển được Uyển Yến, đành phải đi theo nàng cùng tới đầu thôn giúp vui.

Chậm rãi đi một đoạn đường, nàng cảm thấy xương đùi bắt đầu đau nhức. Hồng Đậu đang định mở miệng bảo nghỉ, thì thấy một hàng người rất dài phía trước các nàng, không khỏi trợn to mắt.

“Oa, có phải quá khoa trương rồi không?”

Phóng mắt nhìn, dường như toàn bộ già trẻ lớn bé đều tham gia, thậm chí còn lan sang tận thôn bên cạnh.

Lý Hồng Đậu nhìn thấy không chỉ một người hơn bảy mươi tuổi, ông già chống拐杖 vẫn run rẩy, bà lão xếp hàng ở giữa, hình như còn kéo theo cả nhà cùng đi, ngay cả đứa trẻ năm tuổi cũng được dắt vào trong hàng, chắc muốn dò xét xem có việc gì cho trẻ con làm không.

Càng khoa trương hơn là còn có người lôi con trâu trong nhà ra xếp hàng xem quần gia có mua trâu không, giúp chủ nhân đại trạch cây ruộng, lĩnh hai phần lương bổng.

Lý Hồng Đậu không nhịn được cười xùy một tiếng.

“Hồng Đậu tỷ, tỷ đang cười gì thế?”

“Thôn này cho tới bây giờ hẳn là chưa bao giờ náo nhiệt như vậy?” Nàng cười chỉ chỉ đám người ồn ào như hội chùa.

“Có lẽ thế. Mau mau mau, chúng ta vượt hàng đi, bằng không không biết còn xếp bao lâu nữa mới có thể đến phiên chúng ta!” Uyển Yến kéo nàng chạy nhanh lên trước xếp hàng.

Các nàng vừa xếp hàng xong, lại không ít người lục tục đến đây, nối tiếp ngay sau các nàng.

Uyển Yến phát huy ngay tính nhiều chuyện của nàng, trước mặt phía sau nói chuyện phiếm với người trong thôn, vô cùng thân quen hỏi chuyện người nhà người ta, ông chủ phía đông, mấy nhà phía tây, tiện trao đổi luôn tin tức về chủ nhân thần bí của đại trạch này, rất vui vẻ.

Vì Hồng Đậu đi một đoạn đường, lại đứng lâu cho nên cảm thấy rất mệt mỏi, để không làm ảnh hưởng đến tinh thần tán gẫu của mọi người, đành phải nhìn xung quanh, xem có chỗ nào nghỉ được không.

“Uyển Yến, tỷ mệt rồi, đến tảng đá dưới đại thụ phía trước kia ngồi một chút.” Nàng chỉ chỉ nơi phía trước cách đó không xa.

“A, rất xin lỗi, Hồng Đậu tỷ, muội đã quên cơ thể tỷ vừa mới hồi phục, muội dìu tỷ qua đó ngồi.”

“Không cần đâu, tỷ tự đi được.” Nàng ngăn cản nói.

Không ngờ đại thẩm xếp hàng phía trước các nàng đột nhiên quay đầu nhìn Hồng Đậu từ đầu đến chân vài lần, sau đó chỉ vào nàng kêu lên –

“A, cô chính là con gái Lý đại phu nửa đường rơi xuống khe núi, bị trọng thương, trị hơn nửa năm? Cô hồi phục như cũ rồi à? Mọi người đều rất lo lắng cho cô!”

“À.....”

Lý Hồng Đậu không rõ chân tướng chớp mắt mấy cái, đang muốn mở miệng giải thích hiểu lầm, nói nàng không phải là con gái Lý đại phu, Uyển Yến đột nhiên giữ chặt nàng, cướp miệng nói chuyện.

“Cám ơn mọi người quan tâm, tỷ tỷ ta bây giờ đã phục hồi như cũ rồi.”

Nàng cùng cha chu du khắp nơi, đã sớm hiểu được khi cứu người cũng phải bo bo giữ mình, để tránh gặp phải phiền phức không cần thiết. Lúc ấy thấy bộ đồ trên người Hồng Đậu, nàng và cha đều cảm thấy rất

không bình thường, cho nên sau này cha quyết định người tuyên bố với người ngoài người bị thương là con gái mình, tránh phiền toái.

Hồng Đậu kinh ngạc nhìn Uyển Yến, Uyển Yến lén lút kéo kéo tay nàng, ý bảo nàng đừng giải thích. Vì thế nàng im lặng, cố gắng chịu đựng từng cơn đau ở xương đùi, cười nhẹ đứng sang một bên.

“Nửa năm trước Lý đại phu mang theo cô đến nơi này, mọi người đều cảm thấy cô khó có thể sống được, không ngờ Lý đại phu là thần y diệu thủ, có thể cứu cô về, mọi người vô cùng kính nể Lý đại phu!”

“Đâu có gì, cha ta còn từng cứu người có thương tích nặng hơn cơ!” Uyển Yến cười nói.

“Nhưng, cũng nhờ Hồng Đậu cô nương Lý đại phu mới có cơ hội đến thôn chúng ta. Nửa năm qua, trong thôn có mấy người đều nhờ Lý đại phu và Uyển Yến cô nương chẩn trị với chữa bệnh miễn phí đó, mọi người sẽ cảm kích Lý đại phu và hai vị cô nương cả đời!”

“A, đừng nói như vậy! Làm nghề y vốn là trị bệnh cứu người mà.”

Lý Uyển Yến ngưỡng ngừng đỏ mặt, nhưng trên nét mặt nàng vẫn toát ra vẻ hãnh diện về cha nàng.

Hồng Đậu cũng cười theo, nhưng chân thật sự rất khó chịu vì thế nói xin lỗi với mọi người rồi đi chậm đến cây đại thụ phía trước.

Mỗi bước, nàng cảm thấy bước chân đã nặng trĩu, lại không có lực.

Nàng cười khổ trong lòng, xem ra thân thể nàng vẫn chưa hồi phục hoàn toàn.

Chỉ đi có một đoạn, đứng một lát, nàng đã mệt đến chết, còn kém hơn cả mấy ông bà lão chống gậy trước.

Lại đi vài bước nữa, đột nhiên nàng thấy choáng váng mắt hoa ù tai, cả người đổ mồ hôi lạnh, cảnh vật trước mắt cũng bắt đầu xiêu vẹo.

Trong lòng nàng thầm kêu một tiếng không tốt. Biết mình sẽ té xỉu nàng định xoay người về chỗ Lý Uyển Yến, hai chân lại mềm nhũn, cả người vô lực ngã xuống đất.

Có người trong thôn thấy nàng khó chịu, nhưng không kịp đỡ, chỉ có thể kêu lên.

“Hồng Đậu tỷ –”

Nàng nghe được Uyển Yến lo lắng kêu to, nhưng nàng không thể đáp, chỉ có thể nhắm mắt lại, chờ đợi cơn đau sắp đến.

Đột nhiên một đôi bàn tay to, nhanh chóng mà mạnh mẽ từ phía sau ôm nàng lên, tránh để nàng ngã.

Nàng cảm nhận cái ôm đầy là của một nam nhân cao lớn, không biết vì sao trực giác trong đầu nhớ lại tới người gặp ở trước cửa mấy hôm trước, làm Uyển Yến khẩn trương không thôi.

Vô lực nằm trong khuỷu tay nam nhân, nàng rất muốn mở mắt nhìn người cứu nàng. Nhưng, mí mắt nàng nặng quá, trước mắt mơ hồ, không nhìn rõ nam nhân đang ôm nàng là ai.....

“Cô có khỏe không?”

Cái ôm của nam nhân kia không hiểu sao lại có cảm giác quen thuộc, tiếng nói trầm thấp có chứa loại an ủi kì lạ.

Nàng không kịp đáp lời, nhưng rất yên tâm, trong nháy mắt, nàng ngất đi.....

Công Tôn Lãm run rẩy ngồi ở bên giường, nhìn gương mặt dịu dàng nhíu mày đang nằm trên giường kia, kích động kìm lại hốc mắt đang đỏ lên, thở dốc khiến ngực phập phồng dữ dội.

Khuôn mặt quen thuộc đến tận cùng này, ngày đêm tưởng nhớ, dày vò hằn suốt nửa năm qua.

Hắn chưa bao giờ biết, hắn lại nhớ mong nàng đến vậy, mỗi ngày đều bị sự hối hận và chán ghét chính bản thân không ngừng tra tấn .

Hắn run run vươn tay, khát vọng muốn chạm vào gương mặt nàng, khát vọng muốn ôm nàng thật chặt vào lòng, dùng cảm giác chân thật, chứng minh chuyện nàng vẫn còn sống là thật.

Nhưng ngay khi chạm vào nàng, hắn vẫn thu tay lại.

Nửa năm trước, hắn lật tung khắp núi, ngay cả hang của thú dữ hắn đều tiêu diệt ít nhất là năm chỗ, thế mà ngay cả một sợi tóc của nàng cũng không thể tìm ra.

Không tận mắt thấy xác nàng, hắn không chịu tin rằng nàng đã chết.

Nhưng hắn luôn cảm thấy nàng nhất định còn sống ở trên thế gian này, chẳng qua là đang núp ở nơi nào đó mà không chịu gặp hắn thôi.

Hắn nghĩ, thái độ nàng đã kiên quyết như vậy, dù có chết cũng không chịu hòa thân, cho dù hắn thực sự tìm thấy người về, với cái tính cố chấp của nàng nhất định vẫn sẽ kháng cự, không muốn về cùng hắn.

Vì vậy, trước mắt hắn tuyên bố nàng đã chết, che tai mắt thiên hạ, để Hoàng thượng ra mặt xoá bỏ chuyện Vũ Nhi hòa thân với Tư Quốc, mà hắn vẫn cứ tiếp tục ngầm tìm kiếm.

Lúc ấy, hắn muốn thuộc hạ tìm một cô nương rơi xuống núi.

Nhưng cha và con gái Lý gia đã cứu Vũ Nhi, khi đến thôn Thiện Hợp lại nói với mọi người rằng người rơi xuống núi là con gái mình, người trong thôn cũng không nghi ngờ gì.

Bởi vậy, tuy thuộc hạ hắn từng tìm ra manh mối, tìm được vị cô nương có thời gian bị thương rất trùng hợp, nhưng người trong thôn lại làm chứng cho nên bọn họ liền buông tha luôn chỗ này.

Lại qua mấy tháng vẫn không tìm được, Công Tôn Lãm muốn thuộc hạ trình báo tất cả quá trình tìm kiếm.

Lúc hắn nhìn đến tin ở thôn Thiện Hợp, trực giác cho rằng người con gái bị thương của Lý đại phu chính là Vũ Nhi, vì vậy dẫn theo một ít tùy tùng đi thẳng đến nhà Lý đại phu.

Quả nhiên, ở cửa, hắn nhìn thấy nàng vẫn còn sống như cũ.

Nhưng nàng không giống như trước.

Bề ngoài của nàng có thêm vẻ tái nhợt, suy yếu, dường như gió thổi qua là ngã.

Ánh mắt nàng vô cùng xa lạ, lúc nhìn hắn đầy mắt ngoài tò mò thì không còn gì khác, thật giống như đang nhìn một người xa lạ chưa từng quen biết.....

Ngực hắn co rút chặt lại.

Vũ Nhi chắc rất hận hắn, vậy mà lại lộ ra vẻ mặt như không quen biết hắn chút nào.

Lúc ấy, hắn mang theo tâm trạng bất an tới gặp mặt, muốn kiểm tra xem sau khi nàng nhìn thấy hắn sẽ có phản ứng gì, lại rất sợ nàng bị dọa rồi chạy.

Nhưng hắn phát hiện, nàng nhìn hắn không có phản ứng gì, hắn nhất thời không biết nên làm thế nào mới đúng, đành phải bỏ chạy lấy người, lập lại kế hoạch, tùy cơ ứng biến.

“Ừm.....”

Người không khoẻ trên giường rên một tiếng, dần dần tỉnh lại.

Công Tôn Lãm đến bên giường bưng tới một chén trà đã được pha, nâng nàng dậy, nàng dựa vào tay hắn uống nước.

Nàng mới hơi tỉnh lại, đầu óc còn choáng váng, khi đang thấy rất khát nước thì có người đỡ lên, nhìn nước trà trước mắt liền không hề cảnh giác mà cúi đầu uống trà.

“Uể Yển, có thể thêm chén nữa không?”

Cổ họng nàng vẫn rất khát, không nhịn được muốn thêm nữa.

Đối phương lặng lẽ đưa một chén tới, nàng lập tức uống chén thứ hai, cả người mới nhẹ nhàng khoan khoái không ít.

“Cám ơn mọii.”

Nàng thở dài nhắm mắt lại, rất muốn ngủ tiếp, không để ý đệm dưới thân, chăn trên người, mềm mại thoải mái hơn nhiều giường nhà Lý đại phu.

“Cần nước nữa không?”

Công Tôn Lãm nhìn vẻ mặt nàng thỏa mãn, nhẹ giọng hỏi.

Nghe thấy giọng nói nam nhân sau lưng, nháy mắt cơ thể nàng cứng ngắc.

“Người.....”

Nàng vội cựa quậy, kinh ngạc quay đầu nhìn hấn.

“Sao nào? Không nhớ ta là ai à?”

Công Tôn Lãm ngồi ở bên giường nàng, giọng cười ôn hòa, nhưng trong đáy mắt lạnh lùng của hấn không có ý cười.

“Xin hỏi đây là đâu? Uyển Yến đâu?”

“Đây là phòng khách trong nhà ta, cô xếp hàng ngoài cửa lớn bị ngắt, ta đưa cô vào phòng nghỉ. Còn cô nương kia, nàng nói cha cô là đại phu, phi nước đại về tìm cha đến đây xem cô.”

“A..... Cám ơn.”

Nàng cẩn thận ngồi thẳng người, không đụng chạm gì với hấn. Dù sao nam nữ thụ thụ bất thân, bây giờ hấn dựa vào nàng gần như vậy, thật sự có chút không ổn.

Nhưng đối mặt với người chìa tay giúp nàng, nàng không biết nên mở miệng nhắc nhở hấn thế nào để giữ khoảng cách.

Không ngờ nam nhân hoàn toàn không thèm tôn trọng nam nữ chi phòng, lại nắm cầm nàng, ép nàng nhìn hấn.

“Ta hỏi lại cô một lần nữa, ta là ai?”

“A..... Người là..... Người đỡ lấy ta khi ta ngã?”

Nàng nhận ra giọng hấn, khi nàng ngã nghe được tiếng nói làm người ta yên tâm kia.

Nhưng giờ phút này sao nàng cảm thấy giọng hấn rất lạnh nhạt, như đang đè nén tức giận, không cảm thấy chút quan tâm và lo lắng nào như lúc ấy?

“Còn gì nữa? Cô không nhớ ra ta thật sao?”

Không có được câu trả lời như đã nghĩ, trong phút chốc hấn nheo mắt lại.

“À..... Ta còn nhớ..... Người chính là người ngày đó đứng trước cửa nhà ta, hỏi đường đi đến thôn Thiện Hợp như thế nào.....”

Giọng nàng đi xuống, cảm thấy ánh mắt hấn trở nên sắc bén làm cho người ta sợ hãi.

Khó trách Uyển Yến nói khí thế trên người người này ép người rất đáng sợ.

Ngày đó nàng không tới gần hấn nên không biết. Bây giờ gần hấn thế, rốt cục nàng cũng cảm nhận được cổ nhuệ khí dọa người kia.

Nhưng, nàng cũng không sợ hãi mà cảm thấy cảm xúc của nam nhân trước mắt này dường như lại căng thẳng thêm một chút.

Công Tôn Lãm biến sắc, đáy mắt lạnh lẽo hơn.

“Đúng vậy, vậy có thể hỏi tôn tính đại danh của cô nương không?”

Hấn cong môi, tiếp tục nhẹ giọng cười hỏi.

Giả vờ không biết hấn sao?

Vậy thì hấn diễn theo nàng, hấn muốn xem nàng tiếp tục diễn trò trước mặt hấn như thế nào!

“Ta là Lý Hồng Đậu.”

Lý Hồng Đậu?

Nàng tự tiện sửa lại tên, lại thay họ, muốn đoạn tuyệt hoàn toàn quan hệ với hấn?!

“Cô nghiêm túc chứ?”

Hấn cắn răng hỏi, hận không thể nắm lấy cổ nàng.

“Công tử..... Chẳng lẽ người biết ta?” Nàng chần chờ hỏi.

“Cái gì?”

Hấn sửng sốt, không ngờ được nàng sẽ hỏi lại hấn như vậy.

“Ta từng rơi xuống núi bị thương, sau khi tỉnh lại đã mất hết trí nhớ, không nhớ bất kì ai, cũng không nhớ mình là ai.”

Nàng nghiêng đầu, cắn môi, đôi mắt trắng đen rõ ràng kia đã vô tội lại còn xin lỗi nhìn hấn.

Nghe vậy, hấn ngỡ ngàng một lúc, hoàn toàn không biết nên nói gì.

Nàng đã quên?

Quên hết?

Hấn đau khổ tìm nàng đằng đằng sáu tháng trời, thế mà nàng lại quên hấn?

Trong khoảng thời gian ngắn, hấn không thể quyết định nên mừng như điên vì nàng chưa chết hay là phần nộ vì nàng hoàn toàn quên hấn.

“Ta..... Không biết cô!”

Cuối cùng, hấn hung tợn cắn răng phủ nhận.

5. Chương 04

Chương 4:

Lý Hồng Đậu?

Lý, Hồng, Đậu?

Được lắm Lý Hồng Đậu!

Vậy mà lại dám quên hấn, tàn nhẫn đùa giỡn hấn, Lý Hồng Đậu gì chứ!

Công Tôn Lãm đi qua đi lại trong phòng, cực kỳ cáu kỉnh như sư tử, nặng nề bước đi, cả người tức giận mà không biết phát tiết thế nào.

Hấn tưởng tượng ra cả nghìn cảnh gặp lại Vũ Nhi, nghĩ ra hàng vạn câu sẽ nói với nàng khi gặp lại.

Không ngờ một câu “Chẳng lẽ người biết ta?” của nàng lại đánh hấn chóang váng đầu óc, mất hết luôn ý nghĩ.

“Lý Hồng Đậu..... Lý Hồng Đậu! Nàng cho rằng mình là Lý Hồng Đậu? Ta cho nàng họ, cho nàng tên, cho nàng mười năm năm tháng, tất cả nàng đều không cần!”

Tuy rằng sau đó hấn nghĩ, đã tuyên bố tin nàng chết rồi thì cũng nên cải danh đổi họ, che tai mắt bên ngoài.

Dù sao, nếu Tư Quốc biết Vũ Nhi không chết, chỉ sợ sẽ làm hoàng đế Tư Quốc hiểu chiến có cơ nói Uyên Quốc bọn họ không có thành ý hòa thân, lại khởi binh xâm lược, gây ra chiến tranh, đến lúc đó lại là trăm họ lầm than.

Nhưng.....

Nàng hoàn toàn thay đổi rồi!

Chẳng những tên họ đổi hết, ngay cả bản thân cũng thay đổi!

Hắn hít sâu mấy hơi, ngồi xuống, ép bản thân phải bình tĩnh.

Nhưng mà mới ngồi xuống không bao lâu, hắn vẫn không ép được cảm xúc hậm hực xuống, nổi giận vung tay lên gạt tất cả đồ vật trên bàn xuống đất hết!

Nghe âm thanh chén bát bị đập nát, rốt cục hắn cũng cảm thấy phát tiết được chút ít.

Quay đầu nhìn quanh bốn phía, khi đang nhìn xem còn gì đập được để trút bực thì thấy quần gia đang dè dặt đứng bên ngoài cách cửa ba bước an toàn.

“Vương gia.”

Quần gia thấy hắn nhìn mình, vội đi lên đứng ở cửa khom người.

Bị người ta bắt gặp hắn không khống chế được mà đập phá đồ đạc, Công Tôn Lãm cảm thấy hơi mất tự nhiên, mặt cũng hơi nóng lên.

“Khụ..... Tìm người đến dọn dẹp đi.”

Công Tôn Lãm dùng sức tỉnh táo lại, ngồi ở ghế tựa chỉ huy như không có việc gì.

“Vâng.”

Quần gia xoay người ra ngoài gọi một tiếng, lập tức có hai người tiến vào, nhanh nhẹn dọn dẹp sạch sẽ, rồi nhanh chóng lui ra ngoài.

Sau đó, quần gia đến trước mặt hắn, lại khom người nói: “Vương gia.”

“Quần gia, từ giờ trở đi, chỉ cần ra khỏi hoàng cung thì đừng gọi ta là vương gia nữa, sửa thành lão gia đi, nói với bên ngoài ta họ Tôn, gọi Tôn Lãm, nhớ kỹ chưa?”

“Vâng, lão gia, tiểu nhân nhớ kỹ.” Quần gia kính cẩn xoay người trả lời.

“Tìm ta có chuyện gì?” Hắn hỏi.

“Đây là tên gia nhân nhận vào lần này.” Quần gia trình lên một quyển sổ mỏng cho hắn.

“Loại việc nhỏ này sao lại phiền ta? Người quyết định là được.”

Hắn cũng không thèm nhìn, phiền lòng phát phát tay với quần gia.

“Nhưng có một người đến ứng tuyển, tiểu nhân không thể quyết được.”

Quần gia không thu lại quyển sổ, vẫn không nhúc nhích trình lên.

“Ánh mắt người luôn luôn nhanh nhạy, có người nào làm người không thể quyết định? Đến ứng tuyển, người có thể dùng được thì nhận, không thể dùng thì trả về, không phải sao?” Công Tôn Lãm không kiên nhẫn trả lời.

“Là tiểu thư Vũ Nhi, nàng –”

“Người nói ai?” Hắn giận dữ trừng mắt.

“À..... Tiểu nhân nói cô nương Lý Hồng Đậu. Nàng cũng đến ứng tuyển làm tỳ nữ.”

Quần gia tỉnh táo thay đổi cách xưng hô, ở trong lòng thì thở dài.

Tâm trạng chủ tử thực sự không tốt, hai cái tên đều có thể chọc chủ tử cáu mà!

Nghe vậy, Công Tôn Lãm sửng sốt.

Hóa ra hôm nay nàng xuất hiện ở cửa nhà hắn là vì muốn đến ứng tuyển sao?

Công Tôn Lãm tức giận hừ một tiếng: “Ta tìm nàng hơn nửa năm thì nàng không xuất hiện. Không ngờ bây giờ nàng lại tự động tìm tới cửa đòi ứng tuyển tỳ nữ?”

Quản gia cúi đầu, hoàn toàn không bình luận, mặc hắn tiếp tục nói lảm nhảm.

“Đầu nàng đúng là ngã hỏng thật rồi! Không làm tiểu thư của vương phủ Tiêu Dao, không làm vương phi tam hoàng tử Tư Quốc, mà lại tình nguyện làm một nô tài nhỏ?” Cảm xúc Công Tôn Lãm tồi tệ còn hừ một tiếng.

“Vậy..... Xin hỏi lão gia, tiểu thư Hồng Đậu..... Nhận hay không nhận?”

Về mặt quản gia không đổi, xin chỉ thị của hắn một lần nữa.

“Nhận! Sao lại không nhận? Thuận theo mong muốn của nàng, để nàng làm nha hoàn tỳ nữ, ném thử mùi vị! Chờ nàng không chịu nổi, không chừng trí nhớ cũng sẽ hồi phục.” Hắn lạnh lùng cười nói.

“Tiểu nhân hiểu rồi.”

Quản gia gật gật đầu, lúc này mới lấy lại quyển sổ ghi chép về mấy gia nhân mới.

“Còn có chuyện gì không?” Công Tôn Lãm hỏi.

“Dạ không, chỉ có chuyện này.” Quản gia lắc đầu.

“Vậy người lui ra đi.” Hắn phát phát tay.

“Vâng.” Quản gia khom người lui ra.

Công Tôn Lãm nghĩ một lúc lại mở miệng gọi quản gia lại.

“Chờ một chút.”

“Lão gia, có chuyện gì cần căn dặn.”

Quản gia đã bước được hai bước, lại quay lại cung kính hỏi.

“Nếu Vũ Nhi..... Không, là Lý, Hồng, Đậu đến thì phân nàng vào phòng ta, phái nàng tới hầu hạ ta.” Hắn nhấn mạnh ba chữ “Lý Hồng Đậu”.

“Cô nương Hồng Đậu cùng đến đây với cô nương Lý Uyển Yến.....”

“Trừ phòng ta ra, chỗ nào cũng được!”

“Vâng.”

Quản gia bình tĩnh đáp, tự động không để ý đến giọng điệu sắp không khống chế được của chủ tử, nhanh chóng lui ra để chủ tử được yên lặng.

Công Tôn Lãm ngồi ở ghế tựa, thở phì phì, khoát tay lại muốn gạt cái gì đó trên bàn. Không ngờ chẳng còn gì để mà gạt, nhất thời dễ khóc dễ cười.

“Ta thật sự bị nha đầu kia làm cho giận đến hồ đồ rồi.”

Hắn nắm chặt nắm đấm, đập lên bàn.

“Không được giận, không được giận.....”

Hắn liếc mình hít sâu, không để mình mất khống chế lần nữa.....

Rầm!

Bên ngoài, quản gia còn chưa đi xa, đột nhiên nghe thấy một tiếng vỡ lớn.

Xem ra, cái bàn đáng thương trong phòng kia chỉ sợ đã là thi cốt không được đầy đủ, đầu thân hai nơi rồi.

Ông không nhịn được thở dài một hơi.

Trong viện, hai gia nhân vừa mới đến hai ngày trước đang quét rác, nghe thấy tiếng vang thì phát hoảng, không nhịn được nhìn nhau.

Quản gia thấy vẻ mặt họ, lại thở dài một hơi.

Trong nhà có vài người là thân tín mang theo từ vương phủ Tiêu Dao, huấn luyện nghiêm chỉnh, mồm miệng cũng kín, sẽ không nói huyên thuyên.

Nhưng mấy gia nhân mới đến này không hiểu chủ tử, gần đây thấy biểu hiện của chủ tử khác thường nên bên ngoài đã bắt đầu truyền ra lời đồn tính tình chủ tử nóng nảy dễ giận.

Còn tiếp tục như vậy chỉ sợ tiếng ác truyền xa ngàn dặm.....

Quản gia lắc đầu, cầm lấy một sổ mỏng khác, rút ra cây bút mang theo mình, ghi vài nét bút trên sổ –

Cần thêm một cái bàn.

“Ừm.....” Nghĩ nghĩ, quản gia lại viết đè lên –

Cần thêm mười cái bàn.

Cảm xúc chủ tử gần đây bất ổn, nhiều phòng có mấy cái bàn đều bị chủ tử làm gãy, chờ chủ tử thỏa mãn chắc là sẽ thu tay lại..... nhỉ?

Công Tôn Lãm tìm được Vũ Nhi rồi vẫn cứ giấu tin, mượn cớ xin nghỉ với Hoàng thượng, tránh xa triều đình, đến thôn Thiện Hợp rầm rộ xây một tòa biệt viện.

Hắn muốn ở tạm trong thôn này, ở gần chăm sóc Vũ Nhi. Thậm chí dự tính chờ Vũ Nhi tha thứ cho hắn, nói lại tình xưa với nàng rồi sẽ đưa nàng vào đại trạch để tĩnh dưỡng thân mình.

Thôn Thiện Hợp này ở chỗ rất hoang vắng, người ở không nhiều lắm, khách qua đường rất thưa thớt, là nơi tốt nhất để Vũ Nhi ẩn thân.

Nhưng hắn hoàn toàn không ngờ được rằng Vũ Nhi sẽ mất trí nhớ, làm tất cả kế hoạch mà hắn nghĩ ra đều rối hết lên.

Khi nàng hỏi hắn biết nàng không, hắn tức điên. Hắn cảm thấy mình điên cuồng tìm nàng như một kẻ ngốc vậy, thế nên hắn lập tức dối nàng một câu “Ta không biết cô”.

Sau đó, hắn bình tĩnh suy nghĩ lại, tình trạng trước mắt có lẽ là an toàn nhất cho Vũ Nhi.

Dù sao, tin Vũ Nhi giả chết chưa chắc có thể giấu giếm vĩnh viễn được.

Trên đời không có bức tường nào không bị gió lửa, sớm hay muộn tai mắt của Hoàng thượng cũng sẽ tìm được nàng, đến lúc đó mọi chuyện thế nào hắn cũng không nói chính xác được.

Thay vì che che giấu giấu nơi ở của Vũ Nhi, chẳng thà nhân tiện coi Lý Hồng Đậu như người xa lạ chưa bao giờ quen biết luôn thì hơn.

Huống hồ, trên đời có ngàn ngàn vạn vạn người, ai có thể cam đoan không có hai người giống nhau như đúc?

Nếu hắn kiên quyết phủ nhận Lý Hồng Đậu là Vũ Nhi, cũng không có ai có thể phản bác lời hắn.

Nhưng, không quen biết Vũ Nhi khiến lòng hắn có chút đau. Dù sao cũng là mười năm tình cảm, không phải một sớm một chiều có thể mất đi.

Vì vậy, nếu Vũ Nhi đã tự tìm tới cửa ứng tuyển làm tỳ nữ thì hắn đương nhiên sẽ ‘thuận lý thành chương’ cho nàng vào. Để nàng làm tỳ nữ cho hắn, một lần nữa trở về bên hắn.

Tuy rằng khác với kỳ vọng ban đầu của hắn, nhưng ít ra nàng cũng bị hắn tìm được, trở về bên hắn

Từ cái ngày nàng nhảy xuống vực, hắn không ngừng tìm nàng, rất sợ tìm được một thi thể không còn hơi thở.

Một ngày rồi một ngày, không có lúc nào ngừng sợ hãi, tra tấn hắn đến điên cuồng.

Bởi vậy, sau khi xác định được nàng còn sống, hắn còn thường có ảo giác như mình đang nằm mơ, không thể tin được Vũ Nhi thực sự không chết.

Từ lúc nàng đến bên hắn, mỗi ngày đều có thể thấy nàng đi đi lại lại cạnh hắn, hắn lại cảm thấy mình nằm mơ.

Hắn cần ôm chặt lấy nàng, cảm nhận chân thực rằng nàng còn sống là có thật.....

Nhưng bây giờ hắn là chủ tử, nàng là tỳ nữ nhỏ nhoi. Nếu hắn ôm lấy nàng giống như trước kia, chỉ sợ sẽ bị người ta coi như quỷ háo sắc ý đồ hạ lưu, đồ dê xôm.

Hắn đường đường là Tiêu Dao vương, sao có thể làm ra chuyện thấp kém như thế?

Huống hồ, người ở đây lắm miệng, ngộ nhỡ bị dân thôn hiểu lầm, chỉ sợ thanh danh một đời của hắn sẽ bị hủy hoại trong chốc lát.

Công Tôn Lãm nhìn bóng lưng thanh thoát mềm mại đang lau bàn trong phòng hắn, ánh mắt không tự giác hiện ra một tia mờ mịt và yếu ớt.

Hắn thực sự không rõ nên đối xử với Vũ Nhi bây giờ đã không còn nhớ hắn như thế nào nữa.

Cắt đứt vô tình cùng với nước mắt đau lòng của nàng ngày ấy, dường như đã là chuyện kiếp trước xa xôi.

Chẳng qua, khi nàng trải qua ranh giới sinh tử đã lên uống canh Mạnh Bà, vứt bỏ tất cả ái hận sân si*, tựa như đã sống lại một lần nữa.

(Ái : Yêu ; Hận ; Sân : Giận dữ ; Si : Ngốc nghếch)

Để lại mình hắn, lún sâu trong vòng luân hồi, một mình giữ lại những kỉ niệm giữa nàng và hắn, đau khổ giày vò không thoát ra được.....

Hồng Đậu phát hiện luôn có ánh mắt nhìn mình từ đằng sau. Theo nàng từ lúc bắt đầu vào phòng bận rộn quét dọn cho đến bây giờ vẫn chưa ngừng.

Nàng đi đông, tầm mắt liền theo tới đông; Đi đến tây, tầm mắt cũng theo tới tây, như là con sâu gậy không ra.

Rốt cục khi nàng không nhận được nữa, không kiên nhẫn đột nhiên xoay người lại không ngờ rằng sẽ nhìn thấy sự bất lực trong mắt hắn.

Nàng sửng sốt.

Hắn cũng ngẩn cả người.

Ánh mắt kì dị kia nháy mắt biến mất, thay vào là ánh mắt và giọng điệu mỉa mai đến mức làm người ta tức giận.

“Sao nào? Muốn lười biếng rồi hả?”

Công Tôn Lãm một tay chống cằm, đùa cợt nói.

Hắn mới mở miệng, đã chọc nàng càng tức hơn.

“Sao ta lại không biết người hầu có biết làm việc hay không còn phải để Tôn lão gia tự mình đến giám sát nhỉ? Hóa ra Tôn lão gia thích tự làm việc như thế, mọi việc lớn nhỏ đều ôm vào người, ngài cũng thật bận rộn nhỉ? Thất lễ, mời lão gia kiểm tra xem còn có chỗ nào không sạch, cần lau tiếp không?”

Thái độ của Hồng Đậu vô cùng cung kính, còn cúi người.

Nha đầu kia..... Trước kia tuy hắn biết nàng suy nghĩ nhanh nhẹn linh hoạt, nhưng chưa bao giờ biết miệng nàng cũng có thể chém gọt người như thế.

“Chỗ nào không sạch à? Có, rất nhiều đấy!”

Hắn bực quá hóa cười, đứng lên chậm rãi đi tới chỗ nàng.

Nàng cảnh giác nhìn hắn đến gần, tim đập thình thịch.

Nhìn vẻ mặt hắn ngoài cười nhưng trong không cười, rõ ràng hắn bị chọc giận rồi.

Khi hắn đến gần nàng, bỗng dùng chân đá đổ thùng nước cạnh nàng.

“Ngài!”

Hồng Đậu nắm chặt tay nhỏ, đôi mắt đẹp giận dữ trừng hắn.

“Còn không mau lau đi? Bằng không đợi lát nữa quần gia tới, thấy cô biến phòng ta thành thảm hại thế này, cẩn thận bị phạt đấy!”

Hắn vòng tay ôm ngực, thành nhân vật du côn lưu manh đứng mười phần mười.

Hồng Đậu cắn môi, cúi đầu không nói.

Bộ dạng tủi thân của nàng làm lòng hắn đau từng đợt, đột nhiên cảm thấy rất hối hận vì hành động trẻ con của mình.

Đang lúc hắn định mở miệng xin lỗi thì Hồng Đậu lại chậm rãi quỳ xuống sàn, cầm lấy khăn lau bắt đầu lau dọn vũng nước lớn trên sàn.

Hơi thở hắn cứng lại, ngực đau gần như muốn nổ tung.

Vũ Nhi của hắn luôn được nuông chiều, từ khi nào phải làm việc này?

Không muốn tiếp tục nhìn nàng như thế nữa, hắn vội vàng xoay người, bước nhanh ra ngoài.

Tới cửa, nhìn thấy Lý Uyển Yến kia vừa khéo đi qua sân, hắn lập tức mở miệng gọi nàng lại.

“Lý cô nương, xin cô lại đây một chút.”

Vì nàng và Lý đại phu là ân nhân cứu mạng Vũ Nhi, chiếu cố Vũ Nhi trong thời gian không ngắn, trong lòng hắn vô cùng cảm kích, vì thế khi nói chuyện với nàng luôn rất có lễ, hoàn toàn không giống thái độ đối xử với hạ nhân.

“Tôn lão gia, xin hỏi có chuyện gì sao?” Lý Uyển Yến cúi đầu xuống hỏi.

“Cô đi vào giúp Vũ..... Giúp Hồng Đậu đi, ta vừa đánh đổ một thùng nước.”

“Được thôi, ta vào ngay.” Lý Uyển Yến lập tức đáp ứng.

Công Tôn Lãm gật gật đầu sau đó sắc mặt khó coi nhanh chóng rời đi.

Lý Uyển Yến bước vào phòng, kinh ngạc thấy Hồng Đậu quỳ gối đang rơi nước mắt.

Nàng hoảng hốt chạy vội tới bên người Hồng Đậu, cũng ngồi xuống.

“Hồng Đậu tỷ, xảy ra chuyện gì thế?” Lý Uyển Yến khấn trương hỏi.

“Không sao..... Sao muội vào được?” Hồng Đậu lắc đầu, khịt khịt mũi.

“Vừa rồi gặp Tôn lão gia ở cửa, hắn muốn ta vào giúp tỷ.”

“Hừ, giả vờ tốt bụng!”

Hồng Đậu lấy khăn lau khô nước mắt, tức máu nói.

“Hắn nói hắn đá đổ thùng nước.” Uyển Yến nói với nàng.

“Hắn..... thừa nhận với muội là hắn đá thùng nước?”

Hồng Đậu kinh ngạc ngẩng đầu lên, hai con mắt hiện ra sự ngạc nhiên.

“Đúng vậy, hần vừa mới nói thế với muội. Sao vậy?”

“Tỷ cứ nghĩ..... Hần sẽ đổ chuyện này lên đầu tỷ, để tỷ bị phạt.”

“Không phải là hần làm khó tỷ đấy chứ?” Uyển Yến nhíu mày, giữ chặt tay nàng, lo lắng hỏi.

Hồng Đậu không nói gì, hốc mắt đỏ hồng, nhìn điềm đậm đáng yêu.

“Thật quá đáng! Muội hỏi quản gia cơ thể tỷ còn yếu có thể không giao mấy việc nặng được không, ông ấy nói việc trong phòng lão gia là nhẹ nhất rồi, muội vốn rất yên tâm không ngờ tỷ bị Tôn lão gia làm khó!”

“Thật ra..... Là tỷ chọc giận hần.....” Hồng Đậu có chút ngượng ngùng thừa nhận.

“Gi cơ? Tỷ dám làm Tôn lão gia tức giận? Tỷ không nghe mọi người nói, hần rất xấu tính, không có việc gì thì đừng chọc hần sao?”

“Tỷ không kìm chế được.....”

Hồng Đậu thở dài một hơi, thừa nhận lau nước bẩn trên sàn, vắn xoắn giẻ trong thùng nước, lại lặp lại chà lau, vắt khô.

Uyển Yến thấy thế, cũng nhanh chóng tìm cái giẻ khác đến lau cùng.

“Tỷ đấy, lá gan tỷ cũng lớn quá nhỉ, không nghĩ gì mà đã chọc tức chủ tử. Cha muội nói không sai, tỷ nhất định là thiên kim đại tiểu thư nhà ai đấy, thế nên mới không có tự giác về sự khác biệt thân phận, toàn nhìn thẳng chủ tử, lại còn dám đối đầu gay gắt với chủ tử đáng sợ như Tôn lão gia nữa.”

Tay Uyển Yến bận bịu, miệng cũng không quên nói nàng.

“Tỷ thấy hần hơi độc miệng thôi chứ cũng không có chỗ nào dọa người cả!”

“Dáng vẻ hần tôn quý cao cao tại thượng, so với người bình thường chúng ta như hai thế giới. Tỷ không biết mọi người trong thôn không dám nói chuyện với Tôn lão gia sao? Dù mở miệng, cũng lắp bắp, cả người run rẩy, chứ đừng nói là ngẩng đầu nhìn hần.”

Hồng Đậu nghĩ, không biết Tôn lão gia kia là nhân vật không tầm thường nào. Không phải hần giống họ như đúc sao, cũng có hai mắt, một mũi, một miệng thôi mà?

Nhưng, nàng thông minh không nói ra, không thì lại bị Uyển Yến lải nhải không dứt.

Lúc hai người lau được hơn nửa sàn nhà, quản gia đột nhiên xuất hiện ở cửa phòng.

“A..... Đây là.....”

Thấy hai người các nàng đều quỳ trên mặt đất, quản gia có vẻ hơi giật mình.

“Quản gia, là Tôn lão gia đã đổ thùng nước, bảo ta và Hồng Đậu cùng nhau dọn.”

Lý Uyển Yến nói tranh trước Hồng Đậu, đổ trách nhiệm lên người Tôn lão gia, đỡ bị mắng oan rồi bị phạt.

Quản gia vừa nghe, biểu cảm càng thêm kinh ngạc.

“Là lão gia bảo các cô dọn?”

“Đúng vậy!”

Lý Uyển Yến dùng sức gật đầu, sợ ông không tin lời nàng nói.

Quản sự trầm ngâm một chút, nhìn Hồng Đậu vài lần.

“Vây..... Các cô tiếp tục dọn sạch chỗ này đi. Cô nương Uyển Yến, xương cốt cô nương Hồng Đậu còn chưa lành hẳn, dọn xong chỗ này, nếu không chuyện gì, cô có thể đỡ cô nương Hồng Đậu đi nghỉ tạm một lúc.”

“Được!”

Được nghỉ nửa ngày, hai người đương nhiên rất vui, vội gật gật đầu.

Quản gia lại liếc mắt nhìn Hồng Đậu một cái, muốn nói lại thôi, cuối cùng cũng không nói gì xoay người rời đi.

Chờ quản gia rời đi, Lý Uyển Yến kéo tay áo Hồng Đậu.

“Hồng Đậu tỷ, Hồng Đậu tỷ.....” Nàng thấp giọng kêu lên.

“Sao vậy?”

Hồng Đậu thấy nàng có vẻ bí mật, tò mò hỏi.

Lý Uyển Yến nhìn nhìn cửa, chắc chắn không có người ở đằng sau, mới nhỏ giọng nói với nàng: “Muội cảm thấy ngoài Tôn lão gia ra, ánh mắt quản gia nhìn tỷ cũng là lạ!”

“Muội nghĩ nhiều quá rồi. Tỷ thấy bọn họ không có ác ý với tỷ đâu!” Hồng Đậu nghe vậy bật cười.

Dù Tôn lão gia hay châm chọc, không khách khí, nhưng nàng cảm thấy hắn không có gì đáng sợ.

“Muội nói thật mà! Chẳng lẽ tỷ không thấy khi quản gia đi ra, ông ấy nhìn tỷ như do dự muốn nói gì đó à?” Lý Uyển Yến sốt ruột với thái độ không đi đến đâu của nàng.

Hồng Đậu tỷ thật sự rất hồn nhiên, không thấy được nguy hiểm gì cả!

“Được rồi, đừng có mà đa nghi như Tào Tháo, lau nhanh lên, chúng ta được nghỉ rồi.” Hồng Đậu cười giục nàng.

“Nhưng mà muội –” Lý Uyển Yến còn muốn nói nữa.

“Nếu muội không lau mà còn nói nữa, thì đứng sang một bên mà đợi đi. Bây giờ tỷ thấy mệt quá, muốn nghỉ sớm một chút.”

Hồng Đậu chặn lời nàng lại, bắt đắc dĩ nói.

“Tay chân muội nhanh nhẹn hơn tỷ, tỷ đợi một bên đi! Tỷ mệt rồi, để muội làm cho!”

Thấy nàng không muốn nghe nữa, Lý Uyển Yến đành phải thôi, không chịu thua vén tay áo lên, nhanh tay cướp lấy cái giẻ lau của nàng.

6. Chương 05

Chương 5:

Hay đâu bề khổ tình trường, Thà xưa đừng gặp đừng thương nhớ người.....

Sau ngày Tôn lão gia cố ý đá đổ thùng nước, hắn liền biến mất gần nửa tháng, không thấy xuất hiện. Không thấy nam nhân giống quản đốc kia nhìn nàng làm việc chăm chăm, cuộc sống cũng thoải mái thả lỏng không ít, nhưng không hiểu sao lại có cảm giác mất mát, cứ thấy bên người thiếu thiếu.....

Vì chủ tử không ở đây nên trong phòng đương nhiên không có gì cần sửa sang lại. Quản gia vốn muốn để nàng nghỉ ngơi, nhưng nàng thấy mình cũng tới đây để làm việc như mọi người, trong khi ai ai cũng cùng bận mà chỉ có nàng rảnh rỗi chẳng làm gì thì không được hay cho lắm.

Vì thế, dưới sự kiên trì của nàng, quản gia đành phải phải nàng đến thư phòng, lau thư án, giá sách. Dọn thư án rất nhanh, Hồng Đậu không yên lòng cầm khăn tiếp tục lau giá sách, hai mắt tùy ý nhìn qua đồng sách ở trên giá. Nàng phát hiện, trên giá có rất nhiều sách, trong đó nhiều nhất là binh thư.

Nàng tò mò rút mấy quyển ra lật đi lật lại, ngạc nhiên phát hiện trên mỗi quyển sách đều có lời phê rỗng bay phượng múa trên mép sách của người nào đó. Lời phê bình và chú thích rất dửng dưng cảm có cá tính.

Nhất là binh thư, hầu như toàn là vết giở đi giở lại, trong sách chỉ chít chữ viết.

Lời chú thích màu đỏ nhiều đến mức khiến nàng cảm thấy lời phê ghi trên mép sách có thể làm thành một quyển sách dày khác rồi.

Trực giác nói cho nàng rằng mấy quyển sách này đều là Tôn lão gia xấu tính kia xem.

Kiểm tra bìa mấy quyển sách, quả nhiên đều ký một chữ “Lãm”, giống nét chữ trong lời phê bình ghi trên mép sách.

Lão gia tên là Tôn Lãm, xem ra, người yêu sách này khẳng định là vị Tôn lão gia kia!

“Tôn lão gia mặc dù khó tính, nhưng thật không nhìn ra hắn lại có học thức uyên bác đến vậy.....”

Hồng Đậu lăm bằm lầu bầu, ấn tượng về hắn vô tình tăng thêm một ít rồi.

Tiếp theo, nàng lại rút ra mấy quyển nữa, xem lời phê bình chú thích tinh tế của hắn, có khi sâu sắc, có khi thoải mái, có khi ở hắn rất không ủng hộ, có khi còn viết hai chữ “Vớ vẩn” đỏ chót trên mép sách, khiến nàng cười khanh khách.

Đã xem hết đồng sách ở phía dưới, nàng ngẩng đầu nhìn giá sách ở trên, cố gắng kiểm chân, muốn lấy một quyển ở giá trên.

Không ngờ lúc nàng rút sách ra, một xấp giấy rất dày bỗng nhiên cũng rơi xuống cùng với quyển sách, bay khắp phòng.

“Ai ai, nguy rồi!”

Nàng giật mình, nhanh chóng ngồi xổm xuống nhặt từng trang giấy rơi xung quanh.

Khi nhặt lên, nàng phát hiện trên mỗi tờ giấy đều chép lại mấy câu trong một bài thơ.

Nét chữ đó nàng đã nhìn quen, vẫn mạnh mẽ như vậy.

Nàng ngồi quỳ trên mặt đất, ngừng tay, chỉ nhìn câu thơ trên trang giấy –

Gió thu mát, ánh trăng trong

Lá vàng rơi rụng chất chồng rồi tan,

Giật mình cánh quạ trong đêm

Nhớ nhung lòng mỗi mong niềm gặp nhau

Đêm này đây,

Nỗi thảm sầu

Dạ như tơ rối, niềm đau khôn cùng

“Thu tứ” – Lý Bạch - Bản dịch của Song Nguyễn Hàn Tú

Ta vào cửa tương tư, Mới biết tương tư đau khổ!

Nhớ thương thương nhớ miên man, Nhớ thương vô hạn muôn vàn nhớ thương.

Hay đâu bể khổ tình trường, Thà xưa đừng gặp đừng thương nhớ người.....

Nàng khẽ đọc, trong lòng bỗng nhiên căng thẳng, trào dâng cảm xúc đau thương.

Nhìn Tôn Lãm là một nam nhân tục tũn, hắn có tâm trạng gì mà lại chép mấy câu thơ tràn ngập tương tư nhiều lần đến vậy?

Vì sao hấn lại điên cuồng chép lại những câu thơ này?

Hấn..... Nhớ ai sao?

“Cô làm gì trong này?”

Trên đỉnh đầu một tiếng nói lạnh lùng vang lên khiến nàng giật thót.

Nàng hít vào một hơi, không ngờ là Tôn Lãm trở về nên chợt dạ ôm lấy xấp giấy nhanh chóng đứng dậy.

Không ngờ vì lần trước trọng thương, tuy rằng chân đã dần dần hồi phục nhưng vẫn chưa thật sự khỏe hấn, cho nên vừa đứng lên thì đầu gối đột nhiên mềm nhũn, lại quỵ xuống.

Một đôi tay to đỡ lấy nàng.

“Cẩn thận một chút!” Giọng Công Tôn Lãm rất kiên định.

“Cám ơn.....”

Nàng ôm lấy tờ giấy kia, không biết nên làm thế nào.

Mấy tờ giấy trước ngực này là vật riêng của hấn, nàng không nên làm như vậy.

Bây giờ bị hấn bắt tại trận, không biết hấn giận thế nào đây.....

Lòng nàng lo lắng không yên, bất an đứng tại chỗ.

Hấn đã nhìn nàng. “Bảo sao ta về phòng không thấy cô, hóa ra cô trốn ở đây!”

“Ta đâu có trốn!” Nàng vô tội trả lời.

Nếu biết hôm nay hấn về, nàng sẽ biến mất luôn.

“Cô làm gì ở đây?” Hấn hỏi.

“Dọn dẹp thư phòng.....”

“Cô là nha đầu chuyên môn hầu hạ ta, chỉ làm việc ở phòng ta, dọn phòng ta, ai bảo cô tới chỗ này dọn dẹp?”

Hấn nhướn mày, giọng nói có vẻ không vui.

“Là quản gia.”

“Ta đi vắng hấn, dám phái nha đầu của ta đi làm việc khác!”

Hấn lộ ra vẻ giận dữ, xoay người định đi ra ngoài.

Nàng vội vươn một tay giữ chặt tay áo hấn, giải thích.

“Không phải, không phải! Là vì ta đã dọn dẹp phòng ngài sạch sẽ lắm rồi, nên ta nói với quản gia giao cho ta nhiều việc hơn một chút!”

Hấn quay đầu, lộ ra vẻ mặt cứng chiều.

“A? Cô chăm chỉ như vậy sao?” Giọng điệu hấn đùa cợt.

Nàng cắn môi không nói, tự nhủ với mình không cần để ý mấy câu có gai của hấn.

Có lẽ, hấn nói chuyện toàn thế.

Hấn rũ mắt, nhìn nàng ôm lấy tờ giấy trong ngực.

“Vậy cô cầm mấy tờ giấy này làm gì?”

“Ta lau giá sách, không cẩn thận làm rơi mấy tờ giấy này xuống.....” Nàng nhỏ giọng nói.

“Đưa đây.” Hấn vươn tay ra.

Nàng nhìn lòng bàn tay hấn, phát hiện bàn tay hấn toàn là những vết chai rất to, còn có sẹo của mấy vết thương.

Đây là..... Tay của người cầm vũ khí sao?

Không biết vì sao, nàng lại có thể dễ dàng tưởng tượng trong đầu ra hình ảnh hấn mặc chiến bào lóe sáng, ngồi cao cao trên chiến mã tư thế oai hùng bức người.....

“Ngài..... Có từng mang binh đánh giặc không?” Nàng bật thốt lên hỏi.

“Cái gì?” Hấn hơi hơi chấn động.

“Không, không có việc gì.....”

Nàng lắc đầu, cười thầm mình quả thật khéo tưởng tượng.

“Sao cô hỏi vậy?”

Hấn nhìn mặt nàng, dè dặt cẩn trọng hỏi.

“Không có gì, ta thấy trên giá sách có rất nhiều binh thư, tất cả đều bị lật xem đến mức cũ hết rồi, cho nên tò mò hỏi thôi.”

Nghe vậy, trên mặt hấn lộ ra một tia thất vọng.

Vừa rồi trong nháy mắt, hấn còn tưởng rằng nàng nhớ tới gì đó.....

“Còn không mau đưa đây?” Hấn bực mình nói.

“Đưa cái gì?” Nàng ngây ngốc hỏi .

“Đưa giấy cho ta.” Hấn không kiên nhẫn chỉ chỉ mấy tờ giấy bị nàng ôm thật chặt.

“A, xin lỗi!” Nàng vội vàng đưa mấy tờ giấy kia cho hấn.

Hấn nhận giấy, không thèm nhìn đã định xé bỏ.

“Không được xé!”

Trong lòng nàng hoảng hốt, lập tức tiến lên tóm lấy hai tay của hấn.

“Không xé chẳng lẽ giữ lại à? Mấy thứ này chỉ tùy tiện viết thôi mà cũng chiếm nhiều chỗ, xé vứt đi cho bớt việc.” Hấn trừng mắt nhìn nàng nói.

“Nếu ngài không cần, vậy tặng cho ta đi!”

Nàng không nghĩ ngợi gì mà lập tức thốt ra, hai tay nắm chặt tay hấn, rất sợ hấn xé mất mấy tờ giấy.

“Tặng cho cô?” Hấn hoang mang nhìn nàng.

Nói ra miệng xong chính nàng cũng sửng sốt, không rõ vì sao lại luyến tiếc mấy tờ giấy này?

“Này..... Chữ viết rất đẹp, ta muốn..... Giữ lại để ngắm.....”

“Muốn ngắm? Cô quay đầu nhìn xem, trên tường thư phòng toàn là chữ của những học giả có tiếng, đáng để thưởng thức hơn mấy tờ giấy này.”

Hấn lại lộ ra vẻ đùa cợt, nhưng tay lại chậm rãi buông ra.

Nàng nhẹ nhàng thở ra một hơi, nhưng không dám lơ lỏng vẫn cứ giữ chặt hai mu bàn tay hấn.

“Ta rất thích bài thơ này, đừng xé nó, xin ngài đấy.”

Hấn nhìn nàng, trong mắt lóe lên ngọn lửa khó hiểu.

“Thật không?” Hấn nhẹ giọng hỏi.

“Ừ!”

Nàng nhanh chóng gật đầu, cố gắng nhấn mạnh.

“Vậy thì..... Ta hỏi cô, nếu có một người con gái, trước khi nàng xuất giá một ngày lại viết bài thơ này lên tường khuê phòng của mình, cô cảm thấy..... Nàng ấy giữ lại bài thơ này là có ý..... Là ý gì?”

Hắn khàn giọng hỏi, hai mắt không chớp nhìn chăm chú vào mắt nàng.

“Cô gái này..... chắc là mang theo bất đắc dĩ, mang theo chua xót mà chia ly với người trong lòng thôi.....”

Nàng nhìn hắn muốn nói lại thôi, không biết mình nói có gì không đúng không.

“Tiếp tục nói.....” Hắn giục nàng.

“.....‘Ta vào cửa tương tư, Mới biết tương tư khổ’. Người không hiểu tương tư, sẽ không biết người tương tư đau khổ thế nào..... Có lẽ người yêu nàng, có thể không yêu nàng, hoặc là không thể yêu nhau..... Cho nên..... Thà rằng chưa bao giờ quen biết người này.....”

Cả người hắn chấn động.

Cho nên, nàng thà mất trí nhớ cũng không bao giờ muốn một mình tương tư?

“Hay đâu bề khổ tình trường, Thà xưa đừng gặp đừng thương nhớ người..... Là vậy sao?”

Nàng đã quên hắn, nhưng hắn cũng đã vào cửa tương tư, đã biết tương tư đau khổ thế nào..... giờ hắn nên làm thế nào?

Nàng muốn trừng phạt hắn một mình ôm nỗi khổ tương tư sao?

Hắn nhìn nàng, hai tay chậm rãi thả lỏng ra, trang giấy trắng tinh như tuyết trong tay rơi lả tả .

“A! Ngài thật là, sao lại quăng hết đi thế?”

Nàng vội vàng ngồi xổm xuống, nhặt vào.

Hắn trầm mặc đứng đó, cũng không giúp nàng nhặt xấp giấy lên.

Nàng cúi đầu, nên không thấy hắn đang yên lặng nhìn nàng, đáy mắt chứa đầy đau khổ.

Hắn nắm tay, khép mắt lại, xoay người đi ra ngoài.

“A..... Đợi một chút, mấy chữ này.....”

Nàng gọi hắn lại, lấp bấp mở miệng.

“Nếu cô muốn, cô cứ cầm đi.....”

Hắn đưa lưng về phía nàng, giọng nói có vẻ đang kìm nén.

“Cám ơn ngài!”

Hồng Đậu cao hứng ôm giấy vào lòng, nói lời cảm ơn với hắn.

Hắn gật gật đầu, đi ra ngoài.

Nhìn bóng lưng hắn, bỗng nhiên nàng cảm thấy hơi thở trên người hắn trở nên rất bi thương, đáng vẻ rất cô đơn.....

Nàng cúi đầu nhìn đồng giấy, nghĩ khi hắn nói chuyện về cô gái kia.

“Chẳng lẽ cô gái đã xuất giá kia..... Viết bài thơ này cho hắn sao?”

Nàng đoán chắc hắn cô gái kia cũng yêu thương hắn sâu sắc. Trong lòng nàng hơi hâm mộ, cũng có chút đau đớn.

Nghe nói Tôn Lãm là nam nhân có tuổi, đã hai mươi bảy hai mươi tám rồi, nhưng vẫn độc thân chưa lập gia đình.

Nàng không kìm chế được đoán chắc hắn trong quá khứ đã có chuyện gì đó xảy ra với nam nhân này, càng thấy Tôn Lãm là nam nhân rất thần bí.....

Một tiếng tiêu thanh nhã vang lên trong đại trạch Tôn gia.

Tất cả mọi người tò mò ngừng việc lại, say mê nghe, đoán xem ai đang thổi tiêu.

Đa số thôn dân Thiện Hợp lấy nghề nông làm chủ, không học âm luật, vì thế mà không có ai biết thổi tiêu đánh đàn.

Đó là phong hoa tuyết nguyệt chỉ dành cho kẻ có tiền, bọn họ chỉ biết thổi sáo trúc, hát sơn ca, bình thường khó có thể nghe thấy tiếng nhạc tao nhã như thế.

Khi Lý Hồng Đậu nghe thấy tiếng tiêu thì ngừng vá áo, nghiêng đầu cẩn thận lắng nghe.

“A?” Trên mặt nàng đột nhiên lộ ra vẻ hoang mang.

“Hồng Đậu tỷ, sao vậy?”

Lý Uyển Yến cũng đang ngồi bên cạnh may vá quần áo, tò mò hỏi.

“Khúc tiêu này rất quen tai.....” Hồng Đậu thì thào nói.

“Hồng Đậu tỷ, trước kia tỉ từng nghe rồi sao?”

Lý Uyển Yến tròn mắt, nhìn nàng chờ đợi.

“..... Không ấn tượng..... Không nhớ lắm”

Nàng cố gắng nhớ lại, cuối cùng mờ mịt lắc đầu.

Lý Uyển Yến nghe vậy thì hơi thất vọng thở dài một hơi.

“Ai..... Không biết chừng nào thì tỷ mới có thể khôi phục trí nhớ. Phụ thân nói tình trạng của tỉ rất đặc biệt, tỉ mất trí nhớ có khả năng là do tâm bệnh .”

“Tâm bệnh?” Hồng Đậu kinh ngạc nhìn nàng.

“Cha muội trước kia cũng từng gặp loại bệnh mất trí nhớ này. Những người phát hiện mình không còn nhớ gì thì bình thường sẽ hoảng hốt, hơn nữa còn làm mọi cách để mình nhớ lại những chuyện trước kia. Nhưng tỷ thì không giống thế, từ đầu tới cuối vui vẻ chịu đựng, giống như mất trí lại là giải thoát.”

Nghe vậy, trong lòng Hồng Đậu hơi kinh hãi.

Lý đại phu thực sự nhìn thấu bệnh của nàng, cũng biết được tâm tư của nàng.....

“Tỷ đi xem ai là người thổi tiêu đây.”

Hồng Đậu để quần áo xuống, đứng lên đi ra ngoài cửa.

“Trong nhà này, ngoài Tôn lão gia ra, chỉ sợ không còn ai biết thổi đâu?” Lý Uyển Yến nhăn mũi nói.

“Thật không? Ta muốn nhìn xem, nếu thật sự là hần, cũng có thể tiện đường hỏi hần tên khúc tiêu này, nói không chừng có thể giúp cho trí nhớ của tỷ một chút!”

“Vậy một mình tỷ đi tìm đi, muội sợ Tôn lão gia lắm, không đi cùng tỷ đâu.”

Hồng Đậu cười, thản nhiên đi ra khỏi phòng giặt.

Theo tiếng nhạc, nàng đi tới một đình hóng mát trong vườn hoa.

Trong đình, quả nhiên là Tôn Lãm đang thổi tiêu.

Nàng đứng bên, yên lặng lắng nghe.

Trong khúc tiêu bao hàm tình ý, như muốn nói với ai đấy. Nàng nghe mà không hiểu sao lại hơi xót xa.

Nghe xong một đoạn, bỗng nhiên nàng cảm thấy khúc này hơi kỳ lạ, dường như không trọn vẹn.

Nàng càng nghe càng thấy khúc này lẽ ra nên có một cái tiêu nữa cùng hợp tấu mới đúng.....

Nhưng sao nàng lại có cảm giác này?

Chẳng lẽ, trước kia nàng biết khúc tiêu này sao?

Khi Tôn Lãm thối đến đoạn đó bỗng ngừng lại, xoay người nhìn nàng.

“Xương đùi cô không tốt, đứng ở đó làm gì? Vào đây ngồi đi!”

Hắn buông tiêu, tức giận nói với nàng.

“Ta sợ quấy rầy nhã húng của ngài!”

Nàng vẫn đứng tại chỗ cười, không đi vào.

“Lại đây ngồi.”

Hắn nói lại lần nữa, còn chỉ chỉ chỗ cạnh hắn.

“Không cần.....”

“Đừng có dài dòng! Chủ tử muốn cô làm gì, nghe theo là được, suy nghĩ đâu ra mà lảm thế?” Giọng điệu hắn không tốt trách mắng.

Hồng Đậu thở dài một hơi.

Nàng biết đây là cách hắn quan tâm, nhưng thật ra hắn có thể nói chuyện ôn hòa một chút mà. Lúc nào cũng cố tình châm chọc, dường như không làm nàng bực thì không chịu được ấy.

Nàng kìm nén suy nghĩ trong lòng xuống, vừa vỗ tay, vừa cười đi vào đình hóng mát.

“Tôn lão gia, vừa rồi ngài thổi tiêu rất hay! Có thể thổi nữa được không?”

“Cô thấy hay sao?”

Mặt hắn hiện lên một tia sung sướng, hình như là rất vui khi nghe nàng khen.

“Hay, rất hay, thổi hay hơn trước kia nhiều lắm!”

Vừa nói xong, nàng hoàn toàn ngẩn cả người.

Lời nàng vô tình nói ra thật sự rất kỳ quái. Sao nàng có thể nói hắn thổi hay hơn trước kia được?

“Cô..... Đã từng nghe ta thổi tiêu sao?”

Về mặt hắn kì lạ trừng mắt nhìn nàng, như thể bị lời nàng nói làm cho sợ hãi.

“À..... Không..... Không phải?”

Nàng si ngốc cứng lưỡi, cũng rất ngỡ ngàng, không hiểu sao mình lại nói ra những lời này.

“Hừ! Nói càn gì đấy?” Hắn lạnh lùng liếc nàng một cái.

Đáng ghét! Vừa rồi trong nháy mắt, lòng hắn dâng lên vô vàn hy vọng, cho rằng nàng nhớ ra rồi, không ngờ đầu nàng vẫn đang hổng.

“Ngài có thể thổi khúc khác không?” Nàng hỏi.

“Không, ta chỉ thổi khúc này. Người dạy ta thổi tiêu, chỉ dạy ta khúc này thôi.”

Hắn không yên lòng nói, ngón tay lướt theo thân tiêu khắc hoa văn rồng tinh xảo, nhẹ nhẹ vuốt ve dường như rất quý trọng nó.

“Ừm..... Ta thấy ngài học rất khá mà, sao người nọ không dạy ngài nữa?” Nàng tò mò hỏi.

“Người kia đã chết rồi!”

Hắn chỉ trả lời qua loa nhưng trong giọng nói không biết ẩn chứa bao nhiêu đau đớn.

“..... Xin lỗi..... đã gợi lên nỗi đau của ngài.”

Nàng cắn môi, vội vàng giải thích.

“Ta không có tài âm luật, chỉ một khúc này thôi ta cũng mất rất nhiều thời gian mới thổi được. Lúc trước ta có muốn học đâu, nhưng bây giờ khúc này càng thổi càng thuận tay, muốn học thêm mấy khúc nữa, đáng tiếc..... Không có ai có thể dạy ta.”

Hắn cười một tiếng, mở cái tráp gỗ mun trên bàn ra, cẩn thận đặt tiêu vào trong tráp.

Lúc hắn mở tráp, nàng nhìn thấy bên trong còn có một cái tiêu khác nhưng ngắn hơn.

“Đợi một chút!”

Lúc hắn đang định đóng tráp lại, nàng mở miệng ngăn hắn.

“Sao thế?”

“Ta có thể xem cái tiêu kia một chút được không?”

Hắn nhìn nàng một cái, mở nắp lấy chiếc tiêu kia ra đưa cho nàng.

Nàng nói cảm ơn rồi nhận lấy, cẩn thận nhìn tiêu trên tay.

Tay sờ nhẹ lên hoa văn của ống tiêu, nàng phát hiện này đây là một con phượng hoàng, rõ ràng là một đôi với tiêu của Tôn Lãm.

“Đây là tiêu long phượng.....”

“Người biết sao?”

Công Tôn Lãm cố gắng giữ bình tĩnh, dùng giọng lạnh nhạt hỏi.

Hắn chưa kịp chuẩn bị đã bị một câu vô ý của nàng khiến cho tâm trạng hắn loạn hết cả lên, suy nghĩ kiệt quệ .

“Ừ. Đùng hỏi vì sao ta biết, đối với trí nhớ của ta ta cũng chịu, nhưng ta biết.”

Nàng cười áy náy với hắn, chặn trước câu hỏi của hắn.

“Ta không định hỏi, dù sao đâu cô cũng hỏng hết rồi, không nặn ra được câu trả lời nào đâu!” Hắn lạnh lùng châm chọc.

Nàng cố gắng không để ý tới mấy lời chói tai mà hắn nói.

“Xin hỏi ta có thể thổi một khúc không?”

“Sao? Đột nhiên thấy mình thổi được tiêu à?” Hắn đoán.

“Đúng vậy!” Nàng thật thà gật gật đầu.

“Cứ thổi đi.” Hắn làm động tác “Mời”.

Nàng nhắm mắt lại, cố gắng nhớ lại khúc âm vừa hiện lên trong đầu. Một lát sau, nàng đưa tiêu tới môi, thổi thổi vài câu.

Nàng lập tức mở mắt, ngạc nhiên nhìn hắn.

“Ta thổi được thật này!”

“Tốt lắm.” Hắn gật gật đầu.

Không uống công hắn dùng nhiều tiền, mời danh sư đến dạy riêng cho nàng từ nhỏ.

“Thổi khúc đó lại lần nữa được không?”

“Làm gì?”

“Ngài cứ thổi đi.”

Nàng giục hắn, đáy mắt có chút chờ đợi và hưng phấn.

Hắn nhìn nàng một cái, giơ tiêu lên, bắt đầu thổi khúc duy nhất mà hắn biết.

Sau khi hấn thổi được một đoạn, nàng cũng chậm rãi thổi theo.

Lúc đầu, hấn cảm thấy rất sợ hãi, nhìn nàng chỉ thấy nàng dùng ánh mắt ý bảo hấn thổi tiếp.

Vì thế, hấn cố gắng khống chế tâm trạng của mình, chăm chú thổi, mà nàng cũng phối hợp nhịp nhàng với hấn.

Hai chiếc tiêu như một rồng một phượng, rất hài hòa, du dương uyển chuyển, níu chặt lòng người.

Toàn bộ người trong nhà đều bị hợp tấu êm tai này mê hoặc, ào ào đi đến bên đình hóng mát, say mê dừng chân nghe.

Khi khúc tiêu kết thúc, mọi người dùng sức vỗ tay trầm trồ khen ngợi.

Công Tôn Lãm khó khăn cưỡng chế kích động, hai tay nắm chặt thậm chí còn hơi run rẩy.

“Hóa ra là khúc hợp tấu..... Từ trước tới giờ ta không biết.....” Hấn thì thào.

“Ngài không biết đây là khúc hợp tấu sao?”

Nghe hấn nói vậy, nàng kinh ngạc.

“Không..... Cô chưa nói.....” Hấn thất thần lắc đầu.

Lúc trước Vũ Nhi bắt hấn học nhưng không nói cho hấn biết đây là khúc long phượng.....

Thì ra, nàng trăm phương ngàn kế không ngừng bày tỏ tình ý của nàng với hấn, mà hấn lâu như vậy còn không nhận ra.....

“Gì cơ?” Nàng mở lớn mắt hỏi.

“Không, là ta nói người dạy ta thổi tiêu không nói cho ta.”

Hấn hoàn hồn, lập tức sửa sai.

“Ừ.” Nàng gật gật đầu.

Tiếp theo, hấn đắm chiêu nhìn nàng rất lâu.

“Sao vậy?” Nàng nghi hoặc chớp mắt mấy cái.

“Cô..... Biết chơi cờ không?”

Hấn vuốt cằm, đột nhiên mở miệng hỏi.

Nàng chớp mắt to, khó hiểu nhìn hấn.

“Ừm, không chắc sao? Muốn đánh với ta một ván cờ không?”

Hấn đột nhiên nhếch miệng cười với nàng, ánh mắt lộ ra vẻ rất mong chờ.

“..... Được thôi.”

Nàng lưỡng lự gật đầu, trong lòng nghi ngờ –

Về mặt hấn, dường như hơi kỳ quái, giống như đang tính kế.....

Chẳng lẽ có bẫy sao?

7. Chương 06

Chương 6:

Công Tôn Lãm đoán nàng mất trí nhớ thì không chừng đã quên cách chơi cờ rồi. Bây giờ chơi cờ với nàng, có lẽ có thể thắng nàng.

Quả nhiên, hần đoán đúng rồi còn rất may mắn nữa. Thừa dịp nàng chưa rõ quy tắc đánh sai vài nước, thắng nàng ván đầu tiên.

Lần đầu tiên thắng nàng, làm hần kích động, tự tin cũng tăng lên, vô cùng đắc ý.

Nàng nhìn cái vẻ ra oai của hần, cuối cùng cũng nhận ra.

“Thì ra là thế. Ngài thừa cơ thật đấy, nhân lúc ta mất trí nhớ, quên cách đánh nên thắng ta?”

Nàng tỉnh ra, ánh mắt có vẻ phản đối.

“Nói hươu nói vượn! Ta là người như vậy sao?”

Công Tôn Lãm hai tay ôm ngực, tựa lưng vào ghế sau, lạnh lùng liếc mắt nhìn nàng.

Hừ hừ, cuối cùng cũng có lần đầu tiên hần chơi cờ thắng nàng! Ở trong lòng hần ngửa mặt lên trời cười điên cuồng.

“Ngài thắng không công bằng, đây là lừa gạt!” Nàng bĩu môi nói.

“Bình bất yếm trá*, tiểu nha đầu.”

* Bình bất yếm trá : chiến tranh không ngại dối lừa; việc quân cơ không nề dối trá; nhà quân sự luôn phải lừa địch.

Hần cười mắt híp lại, hai tay dang ra rõ ràng không biết xấu hổ.

Nghe vậy, nàng rũ mắt xuống, đáy lòng âm thầm co rút lại.

Hần gọi nàng ba tiếng “Tiểu nha đầu”, tràn ngập sự tình cảm thân mật.

Nhìn hần gọi thuận miệng như thế, không biết là cô gái nào từng được hần yêu thương như vậy?

Nàng nhớ hần từng nói về một người con gái trước khi xuất giá để lại bài thơ tình.

Là người đó sao?

Nói không chừng, người dạy hần thổi tiêu, cũng là cô gái đó.....

Trong lòng nàng đột nhiên trào dâng cảm giác chua chát.

“Sao nào? Còn muốn đánh nữa không?”

Không nhận ra tâm tư của nàng đang trăm vòng ngàn hồi, Công Tôn Lãm cười hỏi nàng, trong mắt mang theo chờ đợi.

“Có gì là không thể?..... Đánh ba ván nữa?” Nàng giơ ba ngón tay ra.

Hần nhíu nhíu mày. Con nhóc này ngay cả khi mất trí nhớ vẫn còn thói quen so ba ván với hần?

Nhưng mà, bây giờ thời điểm đặc biệt, hần liều mạng với nàng!

“Không thành vấn đề! Năm ván cũng được!”

Hần tràn đầy tự tin, một lời đồng ý luôn.

“Được, bắt đầu đi.”

Nàng gật gật đầu, bên môi mang ý cười, sửa sang lại quân cờ trên bàn cờ.

“Chờ một chút.” Hần bỗng nhiên mở miệng nói.

“Sao?” Nàng ngẩng đầu nhìn hần.

“Trước khi bắt đầu, chúng ta đặt tiền cược đã.”

Nàng nhìn hắn, vẻ mặt rất hứng thú.

“Tiền cược gì?”

“Người thua phải làm cho người thắng ba việc. Thế nào? Cô dám cược không?”

Đôi mắt hắn sáng lấp lánh, hoàn toàn không thấy hậm hực của mấy ngày nay.

Hồng Đậu nhìn hắn chăm chú một lúc lâu.

Trước kia, chẳng lẽ hắn là người thích cười như thế sao?

“Thế nào? Không dám so sao?”

Hắn thấy nàng không nói gì, sợ nàng không đồng ý nên nhanh chóng khích tướng.

Đáng tiếc, Hồng Đậu hoàn toàn miễn dịch với chiêu này.

Chỉ thấy nàng không chút hoang mang nói: “Không, ta chỉ muốn nói trước, lát nữa ta thắng có thể yêu cầu ngài ba việc thật sao?”

“Cô..... Tự tin quá mức rồi đấy!”

Nhìn nàng cười tự tin hơn hắn, trong lòng Công Tôn Lãm không thoải mái lắm.

“Chúng ta bắt đầu đi!” Nàng giục hắn chú ý bàn cờ.

Kể cả ván đầu tiên, ván thứ hai, ván thứ ba, dù hắn có chơi xấu đến ván thứ tư, ván thứ năm..... Hắn không đánh thắng nàng được nữa.

Sau năm ván, Công Tôn Lãm sắc mặt khó chịu trừng mắt với bàn cờ, dường như muốn nuốt chửng cả bàn cờ vào để giấu nhem đi sự thật là hắn đã thua hết.

Nhìn mặt hắn sắp đổi, Lý Hồng Đậu nén cười, cố gắng giữ vẻ mặt bình tĩnh như thường.

Lúc đầu nàng cứ nghĩ hắn đọc binh thư, tài đánh cờ hắn cũng rất lợi hại, thật không ngờ hắn đánh cờ lại..... yếu như thế.

“Ngài thua rồi.”

Nàng mỉm cười nói, chậm rãi dọn bàn cờ.

“Lý luận suông không có nghĩa gì hết, trên chiến trường mới có thể biết được chính xác!”

Hắn mất hết mặt mũi, tức giận phản bác.

“Đáng tiếc ta là phụ nữ yếu ớt, không được ra chiến trường, nên chỉ đánh với ngài bằng mấy ô bàn cờ này thôi! Chịu thua đi, Tôn lão gia.”

Nàng rót cục không nhin được cười, tiếng cười trong trẻo.

Hắn cắn răng rửa mặt một tiếng, buồn bực không thôi.

Đáng giận! Không phải nàng mất trí nhớ sao? Vì sao có thể lợi hại như vậy? Chẳng những thối tiêu, chơi cờ cũng vẫn lợi hại như vậy!

Nàng vẫn cười khanh khách làm hắn càng tức hơn. Hắn bỗng đứng tiến đến sát cạnh nàng, tay nắm cằm nàng, để mặt nàng đối diện mặt hắn.

“Cô không được cười nữa!”

Trong lúc vô tình hai người dựa vào nhau quá gần, không kịp chuẩn bị tâm lý.

Nàng hơi ngạc nhiên, hắn nói xong cũng dừng lại.

Nàng nhìn khuôn mặt rất đẹp của hắn, trong lòng dâng lên cảm giác dao động kỳ lạ, dường như có ngàn vạn con bướm đang vỗ cánh tung bay trong cơ thể nàng, khiến từ đầu đến chân nàng có cảm giác bất an tê dại, run rẩy.

Nàng mâu thuẫn muốn tới gần hắn nhưng cũng muốn thoát ra.

Từ lúc hai người lần đầu gặp nhau, nàng đã cảm thấy hắn rất thích tức giận với nàng, giống như nàng từng làm chuyện có lỗi với hắn, nhưng giờ hắn lại thích trêu chọc nàng, mắt to lườm mắt nhỏ với nàng.

Nàng đã lén quan sát thái độ của hắn với người khác, phát hiện cho dù là người giúp việc quét rác hắn cũng chưa bao giờ dùng dáng vẻ cao cao tại thượng, vênh mặt hất hàm sai khiến họ, ngược lại ăn nói rất khách sáo.

Nhất là khi nói chuyện với Lý đại phu và Uyển Yến, giọng hắn lúc đó rất lễ phép, khiến nàng hơi ghen tị.

Nhưng sau mấy ngày sớm chiều ở chung với cái tính quái gở của hắn, nàng cũng quen dần, thậm chí còn phát hiện hắn sẽ vô ý thể hiện sự dịu dàng người khác không biết.

Hôm nay, nàng lại phát hiện thêm một mặt hấp dẫn khác của hắn.

Trọng thương làm nàng mất đi trí nhớ, trong ngực luôn không có cảm giác yên ổn. Nhưng cảm giác quen thuộc dần dần dâng lên từng đợt kia lại khiến nàng muốn kháng cự theo bản năng.....

Hắn cẩn thận nhìn vẻ mặt mê hoặc của nàng, ngón tay vuốt ve cái cằm mềm mại của nàng luyến tiếc buông ra.

Vì sao..... Hắn sinh ra lâu như vậy rồi lại không phát hiện nàng xinh đẹp động lòng người như thế?

Hắn nghĩ, nếu nàng không phải con gái nuôi của hắn, có lẽ lần đầu tiên gặp nàng hắn sẽ bị vẻ đẹp của nàng hấp dẫn

Mỗi lần gặp “Hong Đậu” không có kìm ức về hắn, hắn đều không kìm nén được tức giận. Hắn cũng giả vờ như hoàn toàn không biết nàng, thực sự coi nàng như nha đầu trong phủ để sai vặt.

Nhưng mấy ngày nay, hắn gần như đã quên nàng là con gái nuôi của hắn, còn nảy sinh tâm chân tình với nàng, điều này khiến hắn đấu tranh mãi.

Theo thân phận, nàng là con gái nuôi của hắn, nhưng trong lòng hắn đã không thể kiểm soát được mà yêu thương nàng.....

“Hay đâu bề khổ tình trường, Thà xưa đừng gặp đừng thương nhớ người.....”

Hắn lẩm nhẩm, rốt cục đã hiểu ra những lời này.

Khó trách..... Khó trách Vũ Nhi sẽ nói, nàng hy vọng chưa từng gặp hắn, chưa từng bị hắn nhận nuôi, như vậy thân phận của nàng sẽ không phải là con gái nuôi của hắn.

Nếu bọn họ trước kia chưa từng quen biết, bây giờ có thể yêu nhau không?

Trong đầu hắn, giờ đây chẳng cần gì nữa, chỉ còn lại khát vọng vội vàng, muốn bắt chắp tất cả xoay chuyển lòng nàng.

Không cần nghĩ ngợi, dựa vào bản năng, hắn nghiêng người che môi nàng lại.

Nàng không kháng cự nhắm mắt lại, cảm nhận được áp lực trên môi, trong lòng không hiểu sao xúc động muốn khóc.

Nước mắt nóng bỏng thoáng chốc ứa vào đáy mắt, còn không kịp nhận ra mùi vị đã trào ra hốc mắt.

“Đừng khóc..... Đừng khóc.....”

Hắn nhẹ giọng khẽ lẩm bẩm, dịu dàng hôn nước mắt tràn ra từ đôi mắt nàng.

Hong Đậu không ngừng thút thít, không hiểu vì sao, không biết nguyên nhân.

Đầu óc nàng hỗn loạn, không thể suy nghĩ gì được, chỉ có thể khóc suốt.

Hắn ôm nàng vào lòng, cảm thấy tim mình cuối cùng cũng yên ổn, đã có điểm xuất phát và nơi trở về.

Nàng nằm trong lòng hắn, cảm thấy vô cùng an tâm, hoa phật phiêu bạt lâu ngày, tâm hồn chông chênh vết thương, đã được ấm áp của hắn bù đắp rồi.

Công Tôn Lãm không ngừng trấn an nàng, dỗ dành an ủi nàng, dần dần nàng cũng ngừng khóc.

Hắn luyến tiếc buông ra, nàng cũng không muốn rời đi.

Hai người luôn gắn bó âu yếm, chìm đắm trong vòng tay thân mật đẹp đẽ như vậy.....

“A..... Xem ta gặp được cái gì đây?”

Một tiếng nói không đứng đắn, bỗng nhiên vang lên ở cửa.

Một gã khách không mời mà đến cứ thế xông vào, phút chốc đánh vỡ giấc mộng này.

Hai người hoảng sợ, lập tức tách ra, theo bản năng nhìn ra cửa.

“À..... Ta không cố ý đánh uyên ương đâu, mời các người cứ tiếp tục!” Người tới mỉm cười với hắn vẫy vẫy tay.

Công Tôn Lãm vừa thấy người nọ, hai mắt lập tức trợn trừng.

“Ngài.....”

“Nhìn thấy ta ngạc nhiên như thế làm gì?” Hoàng thượng nhíu mày với hắn.

“Ngài..... Sao lại.....”

Công Tôn Lãm cứng họng, chỉ có thể trừng mắt nhìn hắn.

“Ta thấy gần đây người cứ vội vội vàng vàng, như thể đang vội tìm gì đó, nên đi sau người, ta đến đây xem có giúp được gì không!” Hoàng thượng cười hơ hớ nói.

Hoàng thượng nói thoải mái, Công Tôn Lãm lại lập tức thay đổi sắc mặt.

Về phần Hồng Đậu, nàng cũng đã sớm sợ ngây người, chân tay luống cuống đứng ở một bên.

Một mặt nàng bị chính cảm xúc không khống chế được vừa rồi của mình làm cho sợ hãi, còn lại là khiếp sợ vì mình..... bị Tôn Lãm hôn..... Còn để người khác nhìn thấy.....

Gương mặt nàng không nhịn được đỏ lên, rất muốn tìm cái lỗ để chui vào, vùi mình vào đấy.

“A, vị cô nương này..... Rất quen mặt.....”

Hoàng thượng đến bên người Hồng Đậu, vẽ đám chiêu vòng quanh nàng, nhìn tới nhìn lui.

“Hoàng..... Ngài..... Nàng là.....”

Công Tôn Lãm lập tức lách mình đứng trước Hồng Đậu, ngăn nàng với Hoàng thượng, ngoài miệng lại không nghĩ ra nên xưng hô với hắn thế nào.

“Ta nói này tiểu đệ, đại ca tới chơi người có cần khản trương thế không? Sao lắp bắp mãi thế?” Về mặt Hoàng thượng thành thoi chế nhạo hắn.

“Ai là tiểu đệ ngài!” Công Tôn tức giận gầm nhẹ.

Nhìn ánh mắt Hoàng thượng, hắn chắc đã biết chuyện Vũ Nhi rồi!

Công Tôn Lãm không khỏi âm thầm cắn răng, trong lòng có một tia bất an.

Không biết Hoàng thượng tự mình đến, có tính toán gì không?

Hoàng thượng cười ha ha, mỗi lần xưng hô thế này với hắn, đều có thể làm hắn nhảy dựng lên, thật sự giải trí rất vui!

“Hóa ra ngài là đại ca của Tôn lão gia!”

Hồng Đậu lộ vẻ mặt hiểu ra, nghĩ rằng khó trách khuôn mặt bộ dạng hai người có vài phần rất giống.

“Tôn?” Hắn nghiêng ngả nhìn nhìn Công Tôn Lãm.

Công Tôn Lãm tức giận trả lời hắn.

“Ta tên là Tôn Lãm, không gọi Tôn lão gia thì muốn gọi là gì?”

Hồng Đậu ngạc nhiên nhìn Tôn Lãm một cái, nàng cảm thấy lời đáp đột ngột của hắn vừa rồi rất kì lạ.

“Đúng rồi, ta là đại ca Tôn Lãm, gọi..... Ừ, Tôn Triệt đi. Xin hỏi cô nương là?”

Hoàng thượng cũng phần khởi diễn theo, đùa cợt chẳng sợ gì.

“Ta là Lý Hồng Đậu, chào Tôn Đại gia.” Nàng mỉm cười với hắn.

“Cô nương Hồng Đậu, đừng khách khí, cô theo tiểu đệ ta gọi đại ca là được rồi!”

Giống như hắn muốn lôi kéo nàng, vội vã làm thân với nàng.

“Hả?”

Hồng Đậu có chút thụ sủng nhược kinh (được sủng ái mà lo sợ), thấy Tôn Đại gia này nhiệt tình quá.

“Mau gọi đi!”

Hoàng thượng cười tí mắt, tâm trạng rất tốt giục nàng.

“Ta..... Ta chỉ là tỷ nữ trong phủ, không thể xưng hô với ngài như vậy.” Hồng Đậu lập tức lắc đầu.

“Ai nha, dù sao sớm hay muộn đều phải gọi, chẳng thà bây giờ gọi luôn đi. Thân phận không quan trọng, quan trọng là chân tình chân ý. Cô xem, Tôn Lãm hắn cũng không gọi ta là đại ca.”

Hoàng thượng như thật như giả cáo trạng với Hồng Đậu, hơn nữa cố ý liếc Công Tôn Lãm vài lần, lời nói chứa đầy hàm ý, cố ý nói cho hắn nghe.

“Đại..... Đại ca.....”

Công Tôn Lãm hung tợn trừng nhìn hắn một cái, cắn răng buộc mình gọi hắn một tiếng

“Ai, tiểu đệ!” Hoàng thượng lập tức vui vẻ đáp lại một câu.

Sắc mặt Công Tôn Lãm đan xen xanh trắng, tức giận không thôi.

Hồng Đậu nhìn hai người kỳ quái, đoán rằng có lẽ đây là cách đặc biệt huynh đệ họ ở cạnh nhau, cũng không nghĩ nhiều.

“Tôn lão gia, ta đi pha ấm trà.” Hồng Đậu cúi nói với Tôn Lãm.

“Ừ.”

Công Tôn Lãm lập tức gật đầu, ước gì nàng đi nhanh lên, biến mất khỏi tầm mắt của Hoàng thượng.

Chờ sau khi Hồng Đậu rời khỏi, thần sắc Hoàng thượng khôi phục nghiêm túc, ngồi vào ghế dựa trước thư phòng.

Công Tôn Lãm ngồi dưới hắn.

“Hoàng thượng.....” Hắn cân nhắc nên mở miệng thế nào.

“Vũ Nhi thực sự mất trí nhớ?”

“Nàng là Lý Hồng Đậu.”

“Đừng có giả vờ, lòng ngươi ta biết rõ.” Hoàng thượng khoát tay.

“Nàng là Lý Hồng Đậu.” Hắn lại trả lời một lần nữa.

“.....” Hoàng thượng không nói gì trừng mắt với hắn.

Công Tôn Lãm cũng ngoan cố trừng lại.

“Ta nói này hoàng đệ, ngươi cái gì cũng tốt, cái gì cũng được, chỉ có cái đầu không tốt, rất ngoan cố!” Hoàng thượng không nhịn được oán giận nói.

“Nàng thật là Lý Hồng Đậu.”

Không lay chuyển được kiên trì của hắn, đành phải thuận theo hắn.

“Được rồi, được rồi, Lý Hồng Đậu thì Lý Hồng Đậu! Trí nhớ của nàng còn chưa khôi phục sao?”

“Chưa.” Sắc mặt hắn hậm hực lắc đầu.

“Ừm..... Ngay cả Lý đại phu cũng bó tay, thật sự rất phiền não đây.....”

Công Tôn Lãm nghe lời hắn nói, lập tức nhìn hắn.

“Hoàng thượng biết Lý đại phu?”

“Nhiều năm trước, hắn từng bị trăm triệu vào cung chữa bệnh cho Cửu hoàng thúc. Thật ra lúc hắn cứu Vũ Nhi..... Khụ, Lý Hồng Đậu,” Dưới ánh mắt của Công Tôn Lãm, Hoàng thượng sửa lại. “Từng cầu viện trăm, muốn một ít dược liệu quý, lúc ấy ta phải có người tới đây gặp Lý đại phu, cho nên phát hiện ra Vũ..... À..... Tóm lại là, Lý Hồng Đậu nàng có thể hồi phục thần tốc trong sáu tháng, cũng nhờ trăm cung cấp dược liệu tốt nhất trong cung đấy!”

“..... Hoàng thượng đã sớm biết Vũ Nhi ở đâu, vì sao không nói sớm cho ta biết?!”

Công Tôn Lãm nghe xong, không khỏi giận dữ, nắm chặt nắm đấm.

Hoàng thượng nhíu mày.

Thật sự là chỉ cho phép châu quan phóng hỏa, không cho dân chúng đốt đèn đây.....

Mình thì có thể gọi Vũ Nhi, còn hắn phải gọi Hồng Đậu?

“Vì người không tới hỏi ta! Trăm ở trong cung chờ người mấy tháng, không nhìn thấy bóng người. Phái người triệu người, người cũng không về, muốn trăm nói thế nào cho người biết đây?” Hoàng thượng lạnh nhạt trả lời.

Công Tôn Lãm chán nản.

Hắn điên cuồng tìm sáu tháng, không ngờ ngay từ đầu Hoàng thượng đã biết Vũ Nhi ở đâu!

“Cứu được Hồng Đậu, cũng có một phần công lao của trăm, còn không mau tạ chủ long ân?”

Hoàng thượng lên mặt, cố ý muốn chọc hắn còn gờ chân ra.

“..... Đa tạ Hoàng thượng!” Hắn không tình nguyện cắn răng nói.

Lúc này, trên ván cửa có vài tiếng gõ nhẹ.

“Vào đi!” Hoàng thượng khoái trá kêu to.

Công Tôn Lãm tức giận lườm hắn một cái.

Hồng Đậu dâng trà, đẩy cửa đi vào.

“Ai nha, cô nương Hồng Đậu, thật sự cảm ơn cô!” Tâm trạng Hoàng thượng rất tốt nói lời cảm tạ với nàng.

“Đừng khách khí.”

Hồng Đậu dịu dàng cười nói với hắn, bưng một ly trà cho hắn.

Tươi cười của nàng, làm cho Công Tôn Lãm đứng bên rất cam chịu.

“Hồng Đậu.” Công Tôn Lãm gọi kéo lại chú ý của nàng.

“Vâng?” Nàng quay đầu nhìn hắn.

“Lại đây.”

Công Tôn Lãm chỉ chỉ ghế bên cạnh, ra lệnh.

“Vâng.” Nàng bưng một chén trà khác, đặt cạnh hắn.

Nàng đang định ngồi xuống, Hoàng thượng bên này cũng bắt đầu gọi.

“Hong Đậu!”

“Tôn Đại gia, có chuyện gì sao?”

“Có điểm tâm không? Chạy nửa ngày đường, chưa ăn gì cả, bây giờ ta đang đói bụng.” Hoàng thượng vô tội sờ sờ bụng.

“Vâng, có, ta đi chuẩn bị ngay.”

“Cám ơn cô, cô thật sự là cô nương tốt!” Hoàng thượng chớp chớp mắt với nàng.

Hong Đậu không cảm thấy thái độ vị đại gia này lỗ mãng, ngược lại giống như người nhà đùa nhau, cảm thấy thân thiết kì lạ, vì vậy nàng đỏ mặt cười một cái.

Công Tôn Lãm hung hăng nhìn Hoàng thượng và Hong Đậu, thấy hai người họ mắt đi mày lại, chói mắt vô cùng.

“Hừ!”

Công Tôn Lãm đứng lên, nổi giận dùng dùng đi ra ngoài cửa, nhắm mắt làm ngơ.

“A! Tiểu đệ, đại ca ta mệt quá, nhanh đi giúp ta chuẩn bị phòng để ta nghỉ ngơi đi.....”

Hoàng thượng cao giọng nói, âm cuối còn cố ý kéo dài.

Công Tôn Lãm coi như không nghe thấy, cũng không đáp lại, tiếp tục đi ra ngoài.

Hong Đậu lẳng lặng nhìn hắn đi ra, thở dài một tiếng.

“Sao lại tức giận thế nhỉ?”

“Cô bỏ qua cho hắn đi. Một thời gian dài rồi hắn không cười. Muốn làm hắn bình thường lại, chỉ có thể chờ đợi thời gian và thời cơ.”

“Lúc nào cơ?”

“Thời cơ có thể khiến ràng buộc trong lòng hắn buông lỏng.”

Hoàng thượng cười thần bí, đưa trà lên uống một ngụm.

“Là..... Một cô gái làm cho hắn như vậy sao?” Hong Đậu truy vấn nói.

“Ừ. Nha đầu, ta chỉ có thể nói vậy thôi. Nói nhiều quá, chỉ sợ tên tiểu đệ kia sẽ không thèm nhận đại ca ta nữa đâu.” Hoàng thượng ngăn nàng hỏi đi hỏi lại.

Nàng thức thời ngậm miệng, không hỏi nhiều.

Nhưng trong lòng không ngừng quẩn quanh nhiều nghi vấn.....

8. Chương 07

Chương 7:

Từ cái lần không kìm chế được ôm hôn nhau bị Hoàng thượng bắt được, Công Tôn Lãm và Hong Đậu rơi vào trạng thái căng thẳng một cách kỳ quái.

Công Tôn Lãm trở nên rất câu nệ, tuyệt đối không để mình có cơ hội ở cạnh Hong Đậu như là để tránh nghi ngờ. Về phần Hong Đậu, vô tri vô giác, hơi hợt qua ngày, tận tâm hầu hạ cuộc sống hàng ngày cho chủ tử giống như nữ tì bình thường.

Nhưng Hoàng thượng nhìn thấy họ như vậy thì thật sự rất sốt ruột. Hắn đến đây vì muốn thúc đẩy họ, thúc giục hoàng đệ có thể nhanh nhanh tỉnh táo lại, sớm hiểu được đạo lý “Giai nhân nan tái đắc”. (nghĩa nômina là giai nhân khó có được)

Cứ theo tác phong và cái đầu thông thái rởm của hoàng đệ kia, mất đi một Vũ Nhi rồi không đảm bảo sẽ không mất cả Hồng Đậu. Nghĩ vậy hắn liền mang theo thân tín bên mình đến thăm hỏi Lý đại phu ở bên kia thôn. Qua nửa ngày, hắn lại hí hửng quay về đại trạch.

“Hoàng..... Đại gia.....” Quân gia thấy Hoàng thượng, lưng khom rất thấp rất thấp, cả người căng thẳng đỏ mồ hôi, cảm thấy tiếng ‘đại gia’ này rất kỳ quái.

“A, quân gia à, ngươi tới đúng lúc lắm, chỗ trâm có đồ tốt lấy từ chỗ Lý đại phu về đây.”

Hoàng thượng dè dặt cẩn trọng lấy hai gói thuốc bột từ trong ngực ra, giao cho ông.

“Đây là.....”

Nhìn hai gói thuốc bột trong tay, quân gia nghi ngờ.

“Ừ..... Là thuốc bổ. Ngươi nghĩ cách cho chủ tử ngươi và cô nương Hồng Đậu uống. Đạo gần đây thân thể và tính nết họ đều không tốt, cần tẩm bổ.”

Hoàng thượng đột nhiên cúi người, nhỏ giọng nói với ông.

“Nhưng mà..... Cơ thể chủ tử rất khỏe.....” Quân gia khó hiểu nói.

Nếu nói cô nương Hồng Đậu trọng thương mới khỏi cần tẩm bổ thì nói được.

Nhưng..... Chủ tử?

Bây giờ muốn chủ tử đi đánh hổ, đánh sói chắc cũng không thành vấn đề!

“Đừng nói nhiều, cứ làm như ta nói, mỗi người một gói. Hai người bọn họ, ai cũng phải uống.” Hoàng thượng cố ý nhấn mạnh hai chữ “Hai người” này.

“Hai người đều phải uống?” Về mặt quân gia nghi hoặc.

Đây là thuốc gì mà cả nam lẫn nữ đều phải uống?

Quân gia nghĩ nghĩ, bỗng nhiên nghĩ đến một thứ không đúng đắn..... Xuân dược?!

Quân gia trợn mắt, kinh ngạc nhìn thuốc bột trên tay.

Bỗng nhiên, ông thấy hai gói thuốc bột trên tay này nóng quá, không biết nên làm gì bây giờ, trên trán rịn ra giọt mồ hôi lạnh.

“Này..... Này.....” Hoàng thượng muốn ông đưa xuân dược cho chủ tử uống?!

“Đây là Lý đại phu nói, có nghi ngờ gì sao?” Hoàng thượng đứng đắn nói.

“Chủ tử..... Nhất định sẽ không chịu” Quân gia rất khó xử trả lời.

“Có chịu hay không còn phải xem bản lĩnh của ngươi.” Hoàng thượng chỉ chỉ hắn.

“Hoàng..... Hoàng thượng.....”

Mồ hôi trên trán quần ra rào rào tuôn rơi, cầu xin nhìn hắn.

“Nếu ngươi không làm được thì mang đầu tới gặp ta. Đừng tưởng rằng chủ tử ngươi có thể che chở cho ngươi, trâm là Hoàng thượng, muốn ai chết là kẻ đó phải chết, không ai có thể cản!”

Hoàng thượng cười lạnh, dùng lời kịch hắn thường dọa mấy viên quan trên triều để đe dọa quân gia nhỏ nhẻ đáng thương.

“Hoàng... Hoàng thượng khai ân!”

Chân quân gia mềm nhũn, cả người quỳ xuống, mặt mũi trắng bệch.

Xong rồi, xong rồi! Nên làm gì bây giờ?

Hoàng thượng muốn ông cho chủ tử ăn xuân được?

Nếu không làm được sẽ bị Hoàng thượng chặt đầu; nhưng nếu làm được thì cũng sẽ bị chủ tử chặt đầu.....

Quản gia than thở, hai tay nâng thuốc bột run rẩy.

“Quản gia, nhờ người đấy! Sau khi xong chuyện sẽ có thưởng!”

Sau khi ban ân và uy hiếp xong, Hoàng thượng vỗ vỗ vai ông, cười ha ha, vui vẻ ung dung rời đi.

Quản gia đang quỳ run lên, một lúc lâu sau vẫn không đứng dậy nổi.

“Nào nào nào, mọi người mau tới đây, uống canh giải khát.”

Cơm chiều xong, quản gia bưng tới một nồi canh ngọt mát lạnh ngon miệng, chia ọi người.

“Oa! Quản gia, sao hôm nay tốt vậy?”

“Không phải hôm nay tốt, đây là chủ tử chúng ta hào phóng, thỉnh thoảng sẽ có phúc lợi. Canh ngọt này đã giải nhiệt lại còn giải ngứa, mọi người mau uống đi!”

Quản gia ngoài mặt cười hơ hớ, trên trán mồ hôi lại không ngừng túa ra.

“Được, được!”

Nhìn quản gia vất vả đến mức chảy nhiều mồ hôi như thế, mọi người đương nhiên cố gắng nín một chút!

Quản gia chăm chú nhìn đám người vây quanh nồi nước, nhìn cả nửa ngày vẫn không thấy nhân vật chính quan trọng nhất đâu cả.

Quản gia kích động nhìn quanh bốn phía, nhanh chóng tóm lấy Lý Uyển Yến.

“Uyển Yến, cô nương Hồng Đậu đâu?”

“Tỷ ấy đang ở trong phòng đọc sách! Chắc là không nghe thấy, để ta đi gọi.”

Lý Uyển Yến buông chén canh ăn được một nửa, đứng dậy nói.

“Không sao, cô ăn đi, để ta đi gọi là được rồi.”

Quản gia ngăn nằng, dùng khay bưng hai chén canh đã được múc sẵn đi tới phòng Hồng Đậu.

Đến cửa phòng, quả nhiên thấy đại tiểu thư Hồng Đậu đang viết chữ, xem ra rất nhàn nhã.

“Cô nương Hồng Đậu, sao cô còn đọc sách thế kia? Mọi người đều đang đi uống canh ngọt hết rồi.” Quản gia hỏi.

“Ta không muốn uống, cảm ơn quản gia.”

Hồng Đậu cười cười, không hứng thú lắc đầu.

Quản gia nghe vậy, trong lòng có chút sốt ruột .

“Cô nương Hồng Đậu, còn phần của lão gia cô mang qua đó đi!” Ông đặt khay lên bàn.

“Được.” Lúc này Hồng Đậu mới thản nhiên đi tới. “Ồ? Sao lại có hai chén?”

“Một chén là đưa cho lão gia. Còn một chén, là ta để lại cho cô. Cô từ nhỏ đã rất thích uống canh ngọt!”

Quản gia vì tập trung thuyết phục nằng, không phát hiện ra mình nhớ miệng.

“Ta từ nhỏ rất thích uống?” Hồng Đậu nghi hoặc nhìn quản gia.

“À..... ý ta là, ai hồi nhỏ chẳng thích uống canh ngọt! Cô thử xem, uống rồi sẽ biết, nào nhanh uống đi!”

Quản gia vội vàng bưng một chén lên, nhiệt tình quá mức đưa đến bên miệng nằng.

Thịnh tình không thể chối từ, Hồng Đậu đành phải cầm cái bát đưa lên miệng uống hai ngụm. Uống xong, quả nhiên rất hợp khẩu vị của nàng, vì thế chẳng nghĩ gì uống thêm mấy ngụm nữa.

“Đúng, đúng! Uống hết, uống hết nhé!”

Hồng Đậu cảm thấy đêm nay quán gia thật sự rất không bình thường, nàng buông bát, mù mờ nhìn ông.

“Ai nha, vẫn còn một ít này, đừng lãng phí! Uống nhanh lên, uống xong thì đưa bát canh này cho lão gia uống hết đi nhé.” Quán gia có chút lo lắng giục nàng.

“..... Vâng.”

Nàng không hiểu gì, nhưng vẫn nghe lời uống nốt chỗ canh còn lại.

Quán gia chính mắt nhìn nàng uống xong rồi mới thở phào một hơi.

“Đến đây, nhờ cô nương Hồng Đậu đưa đến phòng lão gia nhé. Dù thế nào, cô cũng phải nghĩ cách để ngài uống hết.”

“Ta sẽ cố gắng.”

“Không phải là cố gắng, nhất định phải bắt ngài uống hết!” Quán gia dùng sức nhấn mạnh.

“Vì sao?”

Hồng Đậu nghiêng đầu, cực kì nghi ngờ hẳn.

Quán gia thấy thế, nhanh chóng bày ra vẻ buồn rầu.

“Chủ tử rất kén chọn, cái này không ăn, cái kia không ăn, chúng ta làm hạ nhân rất khó xử! Cô nương Hồng Đậu, cô thông cảm với ta, giúp ta đỡ dành lão gia. Không biết chừng ngài sẽ nghe cô nói, uống hết bát canh này.”

Hồng Đậu nhìn ông, gật gật đầu.

“Ta biết rồi.”

“Cám ơn cô, cô nương Hồng Đậu. Còn nữa, trên đường ngàn vạn lần đừng dừng lại, nhất định phải mau chóng đưa đến phòng lão gia, bằng không canh sẽ nguội mất.”

Quán gia dường như rất lo lắng, lải nhải rất nhiều.

“..... Được thôi.”

Hồng Đậu không nói gì, chỉ gật đầu, bưng canh ngọt đưa đến phòng chủ tử.

Chẳng qua, đi đến nửa đường nàng mới nhớ ra trong lời của quán gia có điểm không đúng lắm –

“Quán gia đêm nay thật hồ đồ, canh ngọt vốn đã lạnh sẵn rồi mà!”

Hồng Đậu bật cười.

Cửa bị gõ mấy tiếng.

“Ai đó?” Công Tôn Lãm lạnh giọng hỏi.

Tốt nhất không phải là đại ca Hoàng thượng kia. Tên kia không có việc gì toàn đến quán lấy hẳn!

“Lão gia, ta đưa canh ngọt đến cho ngài đây.” Tiếng nói dịu dàng vang lên ngoài cửa.

Vừa nghe là giọng Hồng Đậu, Công Tôn Lãm bước một bước dài, lập tức mở cửa phòng ra.

“Vào đi.” Hắn miễn cưỡng không nhìn nàng quá lâu.

Hồng Đậu nhìn hắn một cái, liền cúi đầu đi vào trong phòng, đặt chén canh lên bàn.

“Lão gia, mời ngài uống canh. Uống xong, để ta dọn dẹp luôn.” Nàng nhẹ giọng nói.

“Ta không muốn uống.”

Hắn ngồi lại cạnh bàn, nhàn nhạt nói.

Quả nhiên phản ứng của hắn giống như quán gia đã nói – kiêng ăn!

Ai, chịu nhân chi thác, trung nhân việc*, nàng đã nhận lời quán gia rồi, cũng chỉ đành cố gắng khuyên hắn thôi.

*Nhận ủy thác của người, hết lòng làm việc cho người

“Uống được lắm, lão gia. Uống một ít đi.” Nàng chủ động đưa canh đến trước mặt hắn.

Trước kia hắn luôn ít khi cự tuyệt nàng, nên giờ cũng không nói thêm gì nữa, nhận lấy bát, một ngụm uống cạn, đặt bát lên trên bàn.

“Uống xong rồi, cô có thể dọn.”

Hắn xoay người, đuổi nàng đi, miễn lại giống lần trước, vì ở cùng nhau mà xảy ra chuyện không nên phát sinh.

Nhìn thấy Hồng Đậu, tâm tư của hắn lại bắt đầu loạn hết cả lên.

Đã nhiều ngày, trong lòng hắn rất rối.

Lần trước mất kiểm chế hôn nàng mới làm hắn giật mình nhận ra bản thân có tình cảm mãnh liệt với nàng như thế, đột nhiên không biết nên làm thế nào mới tốt.

Nội tâm hắn bị thôi thúc, muốn liều lĩnh có được nàng.

Nhưng, một phần khác lại không ngừng nhắc nhở hắn, cho dù nàng có thay tên đổi họ, nàng vẫn là Vũ Nhi - là con gái nuôi của hắn, tuyệt đối không thể không đứng đắn.

Nên lấy cha mẹ ruột của hắn làm gương, hắn tuyệt đối sẽ không giẫm lên vết xe đổ đó.

Phía sau không có tiếng động gì, hắn không nhận được nhú mày quay người lại.

“Sao còn không đi ra..... Hồng Đậu? Cô làm sao vậy?”

Xoay người, vừa thấy bộ dạng của Hồng Đậu, hắn lập tức giật mình.

Chỉ thấy sắc mặt nàng ửng hồng, cả người vô lực nắm chặt cái bàn, một tay níu chặt ngực.

“Ta không biết..... Vừa mới bắt đầu như vậy”

Nàng lắc đầu, cố hết sức nói, thấy đầu óc bắt đầu trì độn, thân mình lại đột nhiên nóng quá, nóng quá.

Hắn lo lắng đi qua đỡ lấy nàng, cả người nàng không đứng vững được dựa vào lòng hắn, rốt cuộc không đứng nổi.

Công Tôn Lãm thấy thế mới giật nảy, nàng bị hạ được rồi!

“Hồng Đậu! Hồng Đậu!”

Hắn ôm lấy Hồng Đậu, vội vàng đặt lên trên giường, xoay người vội vã hô to –

“Người đâu mau tới đây!”

Vừa mới hô lên, lập tức xuất hiện vài tên ám vệ mặc đồ đen.

Hắn thấy khác thường, nhưng trong lòng còn ôm Hồng Đậu, không kịp ra tay, chỉ có thể trơ mắt nhìn mấy tên ám vệ nhanh nhẹ đóng chặt cửa và cửa sổ nhốt hắn và Hồng Đậu trong phòng.

Mấy tên ám vệ này, chỉ nghe lệnh một người.

Vừa thấy mấy tên này xuất hiện, hắn biết là ai đang giờ trò.

“Hoàng thượng! Ngài đang làm cái gì đấy?”

Hắn quay đầu ra ngoài hô to, bē một cái ghế lên, dùng lực quăng vào cửa chính.

Ghế dựa đập vào ván cửa, bay bật lại, ván cửa vẫn không động đậy. Cửa sổ nhất định đã bị mấy tên áo đen khóa chặt hết lại rồi.

Công Tôn Lãm phần nộ, lại hô to lần nữa.

“Hoàng thượng! Ngài làm gì Hồng Đậu?”

“Nàng không sao đâu, chỉ trúng xuân dược thôi.” Ngoài cửa quả nhiên có tiếng Hoàng thượng chán nản.

“Xuân dược? Ngài không có việc gì hạ xuân dược với nàng làm gì?” Công Tôn Lãm nghe, vừa sợ vừa giận vội hỏi.

“Có việc mới hạ! À, đúng rồi, bát canh Hồng Đậu bảo đệ uống hết chắc cũng có thành phần thuốc giống thế đấy!” Hoàng thượng tốt bụng nhắc nhở hắn.

Công Tôn Lãm trừng mắt nhìn cái bát không trên bàn, hít vào một hơi, thấp giọng rửa ra tiếng.

“À, đệ đừng hiểu lầm, không phải Hồng Đậu kê thuốc cho đệ đâu, ngay cả nàng cũng không biết.”

Hoàng thượng sợ hắn hiểu nhầm rồi giận chó đánh mèo sai người, không còn cách nào đành mở miệng nói giúp để chứng minh Hồng Đậu trong sạch.

“Thật khó chịu.....”

Sắc mặt Hồng Đậu ửng hồng, hai tay nắm lấy vạt áo hắn, ở trong lòng hắn tựa quạ khổ sở, rên rỉ.

“Hoàng thượng, mau đưa chúng ta ra ngoài! Thuốc trong người Hồng Đậu phát tác rồi!”

Hồng Đậu khổ sở, Công Tôn Lãm nhìn không đành lòng, sốt ruột gào to với người ngoài cửa.

“Tốt lắm, trẫm đang chờ nàng phát tác đây! Tiếp theo là đến lượt đệ! Đệ cố gắng tức giận đi, càng tức thuốc phát tác càng nhanh!” Hoàng thượng đứng bên ngoài cười ha hả.

Giọng Hoàng thượng cứ như đi xem diễn, làm Công Tôn Lãm tức điên rồi.

“Hoàng thượng! Đừng có ép ta!” Công Tôn Lãm cắn răng tức giận nói.

“Chờ hai người gào nấu thành cơm là có thể tự quan tâm nhau rồi. Sau này nếu muốn thành thân, ta có thể làm chủ hôn cho đệ!”

Công Tôn Lãm kích động chạy tới trước cửa, điên cuồng đập vào cửa, tức giận quát –

“Hoàng thượng! Vũ Nhi là con gái nuôi của ta, chúng ta sao có thể ở bên nhau? Như vậy không phải giống cha mẹ ruột của ta sao, lưu lại tiếng xấu cho đứa con vô tội?”

“Hả? Ở cùng phòng với đệ không phải con gái Lý đại phu - Lý Hồng Đậu sao? Là con gái nuôi của đệ lúc nào? Hóa ra đệ có sở thích nhận con gái nuôi à, có một con gái nuôi rồi giờ còn muốn nhận nữa?”

Hoàng thượng giả ngu, vẫn cười hắn.

Công Tôn Lãm dựa vào ván cửa dùng sức thở hổn hển, cảm thấy làn da càng ngày càng nóng, từ sâu trong cơ thể cũng bắt đầu có một ngọn lửa dần dần lan ra.

“Ai, hoàng đệ, đệ vẫn kháng kháng không hiểu sao? Tiên hoàng rất yêu mẫu thân ruột của đệ. Nếu không phải tình cảm quá lớn, tiên hoàng cũng sẽ không cam chịu dùng ngôi vị hoàng đế của ông để đổi lấy cơ hội được ở cạnh mẫu thân đệ.” Hoàng thượng thở dài một hơi nói.

Công Tôn Lãm hừ lạnh một tiếng. “Bọn họ bất chấp tất cả yêu nhau, để lại cho ta tiếng xấu muôn đời, ta không thể tán thành tình cảm đó!”

“Không phải họ liều lĩnh, họ đã phải đợi rất lâu. Đau khổ chờ đợi sau khi thái thượng hoàng băng hà, giữ đạo hiếu ba năm mới đến với nhau. Nếu họ không sinh ra trong cung nhất định sẽ là một đôi vợ chồng rất hạnh phúc. Nếu đệ may mắn thấy họ, đệ nhất định cũng sẽ thấy họ từ nhỏ vốn đã thuộc về nhau.”

Công Tôn Lãm không nói gì, chỉ nhắm chặt mắt lại, ý thức kháng cự dần dần mơ hồ, hơn nữa ngày càng không thể khống chế khát vọng.

“Ta thấy được tình cảnh giống thế trên người đệ. Đệ và Vũ Nhi rất yêu nhau, huống hồ lại không cùng huyết thống,. Vũ Nhi còn có thể chết vì đệ, nàng trả giá bằng sinh mệnh, chẳng lẽ đệ không cảm động sao? Sao phải khổ sở tuân theo mấy thứ đạo đức luân lý kia?”

“Ta..... Không thể.....”

“Hoàng đệ, nhìn trên giường xem, nàng là Lý Hồng Đậu, không phải con gái nuôi Công Tôn Vũ của đệ. Không phải ngày ấy đệ đã hôn nàng, ôm nàng sao? Trong lòng đệ nhất định rất yêu nàng? Đệ nhẫn tâm nhìn nàng chịu khổ đắng đắng ba canh giờ sao?”

Hoàng thượng nhẹ nhàng dụ dỗ, dùng cách vỗ về, kích thích lòng thương tiếc của hắn.

Công Tôn Lãm không tự chủ được nhìn về phía giường. Hồng Đậu đã khó chịu cuộn người lại, kéo xiêm y của mình ra, đôi mắt nhắm chặt cũng trào ra nước mắt, không biết nên làm dịu tê ngứa đau đớn thế nào.

“Đệ phải nhớ kỹ, nàng là Lý Hồng Đậu, đã không còn là con gái nuôi của đệ nữa, đệ có thể yêu nàng.....”

Hoàng thượng không ngừng cố gắng nhẹ nhàng khuyên bảo dỗ dành hắn.

Đầu óc Công Tôn Lãm hỗn loạn, hắn bám lấy ván cửa cố sức đứng lên, thất tha thất thểu đến bên giường.

Hắn không kìm lòng được đưa tay xoa mặt nàng.

Nàng từ từ nhắm hai mắt, rên rỉ một tiếng, đôi má không ngừng cọ cọ vào lòng bàn tay hắn theo bản năng.

“Vũ Nhi..... Hồng Đậu.....” Hắn đau lòng nói nhỏ. “Ta nên làm thế nào đây?”

Trong lòng hắn còn đang đau khổ đấu tranh.

Lúc này, Hồng Đậu lại theo bản năng vươn hai tay ôm chặt lấy hắn, hơn nữa đem đôi môi anh đào của mình áp lên môi hắn.

Chỉ thoáng chốc, hai thân thể nóng rực đang bị được tính khốc chế ôm chặt lấy nhau, thỏa mãn vô cùng.

Đến nước này, lý trí của hắn cũng đã mất hết rồi, chỉ muốn dùng sức ôm chặt nàng, muốn đưa nàng vào trong máu thịt của mình, hợp lại làm một.....

9. Chương 08 (End)

Chương 8:

Công Tôn Lãm và Hồng Đậu nằm trong phòng, mãi đến khi mặt trời lên cao vẫn không có người đến quấy rầy. Hồng Đậu im lặng nằm co lại trước ngực hắn. Hắn rũ mắt xuống, thấy trên bả vai trần trụi của nàng đều là vết hồng do hắn không cẩn thận gây ra. Hắn đau lòng xoa đi xoa lại những vết hồng kia- xem ra là có tri kỷ “Cố ý” dấn dò mọi người – quả nhiên Hoàng thượng là cáo già mà, tìm nhiều người làm chứng như vậy, hắn ắt phải cho Hồng Đậu một danh phận rõ ràng, nếu không danh tiết của Hồng Đậu thực sự bị hắn làm hỏng.

Vai tuyết trắng hơi run run. Hắn biết nàng đã sớm tỉnh, chẳng qua hai người cứ luôn im lặng không nói lời nào như thế.

Không biết nên mở miệng thế nào, cũng không muốn đánh vỡ không khí này. Bàn tay to của hắn một lần rồi một lần, dịu dàng nhẹ vuốt ve mái tóc dài của nàng, trong lòng không ngừng suy nghĩ tình cảnh trước mắt và tương lai. Tối hôm qua lúc công hiệu của thuốc phát tác, tri giác hắn hỗn loạn. Nhưng hắn nhớ rất rõ, sau khi hắn về giường thì mấy tên ám vệ áo đen ngoài cửa phòng và cả Hoàng thượng đều đi hết.

May là Hoàng thượng sáng suốt, giữ lại riêng tư cho họ, bằng không sau này cho dù phải mạo hiểm mang tội danh hành thích vua, hắn nhất định cũng sẽ cầm đao đuổi giết Hoàng thượng.

Mà cái khuỷu tay này, sau khi mấy ám vệ bỏ chạy, kỳ thực hắn có thể thừa cơ phá cửa xông ra, mang Hồng Đậu ra ngoài, đến chỗ Lý Đại phu tìm thuốc giải.

Nhưng..... Cuối cùng hắn vẫn dựa vào khát vọng bản năng của cơ thể, làm hỏng danh tiết của Hồng Đậu.

Hai người họ, rốt cuộc cũng đã dây dưa mơ hồ rồi.

Công Tôn Lãm không nhịn được thở dài một hơi.

Lúc này, người nằm trong ngực hắn rốt cuộc cũng động dậy.

“Nàng..... Có khỏe không?” Hắn thấp giọng hỏi.

Đêm qua là lần đầu tiên của nàng, nhưng xuân được phát tác, quá trình thật sự không dám nói đến mấy chữ dịu dàng thương tiếc.

Điều này làm hắn nhớ đến món nợ với Hoàng thượng.

Hồng Đậu không nên bị nhận lấy khổ sở này.

Nàng mảnh mai non mềm, tối hôm qua sao có thể chịu nổi mưa rền gió dữ như vậy?

“Chàng là ai?”

Người con gái mềm mại nằm trong lòng hắn, nhỏ giọng hỏi.

“Công Tôn Lãm.” Hắn trả lời ngắn gọn.

“Tối hôm qua..... Ta nghe chàng gọi Tôn Đại gia là ‘Hoàng thượng’.....”

“Ừ, vị Tôn Đại gia kia thật ra là đương kim Hoàng thượng.” Hắn gật đầu với nàng.

“Vậy..... Vũ Nhi trong miệng các chàng..... Là ta sao?” Nàng chần chờ hỏi.

“Ừ.” Công Tôn Lãm gật đầu một cái.

“Như vậy..... Cô nương Vũ Nhi này, là người tình của chàng sao?” Nàng bất an xấu hổ rồi rầm hỏi.

“Không phải, nàng là con gái nuôi của ta.” Công Tôn Lãm thở dài một hơi.

Hồng Đậu hít một hơi, ngồi bật dậy, sững sờ nhìn hắn.

“Con gái nuôi?”

“Đúng.”

“Chàng là nghĩa phụ của ta? Ta còn cho rằng..... Ta còn cho rằng.....”

Nàng hết sức kinh ngạc cắn môi, xấu hổ lúng túng không nói được.

Đêm qua lúc mơ mơ màng màng, hắn nói chuyện với Hoàng thượng nàng chỉ có thể nghe được đứt quãng vài câu.

Nhưng trực giác nói cho nàng, Vũ Nhi họ luôn nhắc tới chính là nàng.

Nhưng nàng không rõ quan hệ của nàng và Công Tôn Lãm là gì.

Không ngờ..... Hắn lại là nghĩa phụ của nàng.....

“..... Ta không muốn thừa nhận chàng là nghĩa phụ của ta.” Nàng đột nhiên nói.

“Thực xin lỗi, tối hôm qua..... làm hỏng danh tiết của nàng, ta quả thật không có tư cách làm nghĩa phụ nàng.”

Sắc mặt hắn biến đổi, tái nhợt đau đớn nói.

“Ý ta không phải thế, nếu chàng là nghĩa phụ của ta, như vậy..... Ta sẽ không thể ở bên chàng” Nàng buồn rầu nói.

Hắn nhìn nàng, trong lòng rối như tơ vò.

“Hong Đậu.....”

Vì sao ngay cả khi nàng thất thân, nàng vẫn có thể thẳng thắn đối diện với tình cảm của mình như thế?

Trái lại một đại nam nhân như hắn, lại sợ hãi rụt rè, cứ hay do dự.

Dù thích một người, cũng chỉ dám để trong lòng, nói dám nói ra.....

“Nàng là Lý Hồng Đậu, không phải con gái nuôi của ta.....”

Công Tôn Lãm nhắm mắt lại, thở dài thật sâu nói.

Hắn cam lòng nhận tội.

Hồng Đậu nghe vậy, cánh môi gợn lên, nở nụ cười với hắn.

“Bất kể trước kia ta là ai, với ta mà nói, bây giờ ta tên là Lý Hồng Đậu. Người ta quen là Tôn lão gia xấu tính, không phải nghĩa phụ của Vũ Nhi. Cho nên, chúng ta có thể ở bên nhau, đúng không?”

“Ta nghĩ..... Chỉ sợ còn chưa được.”

Không ngờ hắn lại lắc đầu.

“Vì sao?” Nàng kinh ngạc hỏi.

“Danh không chính, ngôn không thuận, làm sao có thể đường đường chính chính ở bên nhau? Huống chi, chúng ta ở chung như vậy, thật sự cũng không hợp lý.” Hắn nghiêm túc lại lắc đầu.

“Hả..... Vậy..... Vậy làm sao bây giờ?”

Nàng nghe mà sửng sốt, cũng bắt đầu phiền não về mấy chuyện không đứng đắn rồi.

“Gả cho ta đi, Hồng Đậu, chúng ta sẽ chính thức được ở cùng nhau.” Hắn mỉm cười với nàng nói.

Nghe vậy, Hồng Đậu vui vẻ nhào vào trong lòng hắn, cao hứng gật đầu, không hiểu sao nước mắt cũng tràn mi.

“Ta đồng ý! Nhưng trước tiên nên giải quyết nợ giữa hai chúng ta đã?”

“Nợ gì?”

“Đánh cược chịu thua, chàng chơi cờ thua ta, ta có thể yêu cầu chàng năm việc.”

“Nói bây! Rõ ràng là ba việc.”

“Chàng thua ta năm ván, đương nhiên là năm việc.”

Nàng gật gật đầu, ngữ khí khẳng định nói.

“..... Được rồi, nàng có yêu cầu gì?”

“Thứ nhất, chàng vĩnh viễn nhớ kỹ rằng ta là Hồng Đậu, ta không bao giờ trở thành Vũ Nhi nữa.”

“Đương nhiên.”

“Thứ hai, ta muốn xuất giá từ nhà Lý đại phu ở thôn Thiện Hợp.”

“Không thành vấn đề.”

“Thứ ba, gian phòng này, coi như tân phòng của chúng ta.”

“Cái này đơn giản.”

“Thứ tư, quét hết toàn bộ thơ Vũ Nhi viết trên tường đi.”

Hắn kinh ngạc nhìn nàng, không hiểu vì sao nàng nhắc tới chuyện này.

“Không có một nữ nhân nào có thể chịu được trong lòng trượng phu có nữ nhân khác. Đã qua rồi thì cho qua, không được quay đầu lại.”

“Nhưng không phải nàng là.....”

“Chàng đã quên yêu cầu thứ nhất rồi sao? Nhớ rõ, ta là Hồng Đậu! Không phải là ai khác.”

“..... Cứ theo nàng nói đi.” Hắn gật gật đầu.

“Thứ năm..... Muốn chàng vĩnh viễn, vĩnh viễn đặt ta ở trong lòng.”

“Ta thề, trong lòng Công Tôn Lãm ta, từ nay chỉ có một mình Lý Hồng Đậu.” Hắn thâm tình mỉm cười nói với nàng.

Hồng Đậu đỏ mặt, thẹn thùng một lần nữa nằm trong ngực hắn.

“Tôn lão gia, tuy rằng ta còn chưa nhận ra chàng, nhưng mà ta thường cảm thấy như đã quen biết chàng từ đời trước.”

“Ta cũng vậy..... Tuy rằng ta cũng mới quen nàng không lâu, nhưng ta cũng thường cảm thấy từ đời trước ta luôn thích nàng, kể cả đã uống canh Mạnh Bà cũng không thể làm mất đi tình cảm của ta với nàng.....” Công Tôn Lãm khàn giọng nói.

Cho dù nàng đã quên hắn cũng chẳng sao, bọn họ có thể làm lại từ đầu.

Lúc này đây, hắn không phải là nghĩa phụ của nàng, nàng cũng không là con gái nuôi hắn, giữa hai người chỉ đơn thuần là nam nữ gặp nhau, quen biết, sau đó yêu nhau.....

“Tôn lão gia, nói cho ta nghe chuyện của Vũ Nhi đi? Nói xong, về sau không được nhắc tới nữa.”

Kề trong lòng hắn, nàng nhẹ giọng nói.

“Có thể, nhưng này, Hồng Đậu, có thể sửa xưng hô trước không, gọi ta một tiếng ‘Phu quân’?”

“Ta còn chưa gả cho chàng đâu!”

Nàng đỏ mặt, nhẹ nhàng đắp hắn một cái.

Tiêu Dao vương vì con gái nuôi nhảy xuống vực, quá đau lòng mà biến mất trên triều gần một năm, rốt cuộc cũng muốn trở về, hơn nữa giống trống khua chiêng thông báo việc vui.

Nghe nói tân nương là con gái của thầy thuốc Lý đại phu nổi danh thiên hạ.

Chẳng qua, rất nhiều người nhớ rõ là Lý đại phu chỉ có một cô con gái, hoàn toàn không biết người tên Lý Hồng Đậu này là con gái từ đâu xuất hiện.

Càng khiến người ra kinh ngạc hơn là khi các vị quan triều tướng lĩnh đến ăn cưới, thấy vương phi mà Tiêu Dao vương cưới vào cửa giống hệt con gái nuôi nhảy vực đã chết của hắn. Tất cả mọi người kinh hãi không thôi, còn tưởng rằng hồn Công Tôn Vũ đã trở về!

Duy chỉ có Hoàng thượng làm chủ hôn cho Công Tôn Lãm là từ đầu tới cuối đều rất tự nhiên, cười hớn hở.

Mọi người thấy thế, đều khen ngợi Hoàng thượng không hổ là Hoàng thượng, có đảm lược, đủ bình tĩnh. Hoàng thượng của Yên quốc như vậy, tương lai quốc gia nhất định sẽ hưng thịnh.....

Đêm động phòng hoa chúc.....

Công Tôn Lãm phát huy tất cả bản lĩnh, rất cố gắng hầu hạ tân nương tử thoải mái, để nàng hiểu rõ cái gì là triển miên nồng nhiệt thật sự mà quên đi khó chịu trong đêm đều bị hạ xuân dược.

Sau đó, Hồng Đậu vừa lòng đến cực điểm, đổ mồ hôi đầm đìa kề trong lòng hắn, bên môi không giấu được ý xuân ấm áp.

Công Tôn Lãm ôm Hồng Đậu, giọng nói khàn khàn: “Gần đây ta cứ hay nghĩ, nếu có một ngày nàng lại mất trí nhớ lần nữa lại quên ta, khi đó ta nên làm gì?”

Hồng Đậu nghe ra sợ hãi của hắn, an ủi vỗ vỗ lưng hắn.

“Mất trí nhớ thật ra chẳng có gì hay cả, chuyện không vui trải qua một lần là đủ rồi.”

“Nhưng là..... Nhân sinh vô thường.....” Hắn ôm chặt lấy nàng.

Gần đây thấy ngày nào cũng quá mức tốt đẹp, khiến hắn bắt đầu sợ hãi có một ngày sẽ mất nàng lần nữa.

“Liên quan gì? Chàng tìm ta lần nữa, để ta yêu chàng lần nữa, không phải là được rồi sao?”

Nàng vỗ nhẹ khuôn mặt hắn, cười nói.

Hắn không nói gì trừng mắt nhìn nàng, cuối cùng đành phải bất đắc dĩ thở dài.

“Nói bây giờ đã, đời này ta tuyệt đối sẽ không để nàng rời khỏi ta lần nữa”

Hắn ôm nàng, khàn giọng nói.

“Vâng.” Nàng lộ ra ý cười dịu dàng.

Ngáp một cái, nàng nằm lại vào ngực hắn, nhắm mắt lại, ngọt ngào đi vào giấc ngủ.

Hắn cũng nhắm mắt theo, an tâm mà thỏa mãn ôm lấy nàng cùng nhau đi vào giấc mộng.

Tay hai người mười ngón đan chặt vào nhau, cho dù đang ngủ cũng không buông ra.....

[Toàn thư hoàn]

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hong-dau>